CGT Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Març 2011 · núm. 126 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Deixa de ser una illa!

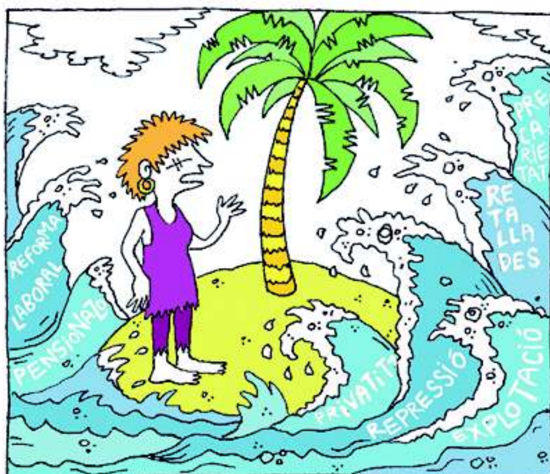
Disseny:

Dipòsit legal: B 36.887-1992

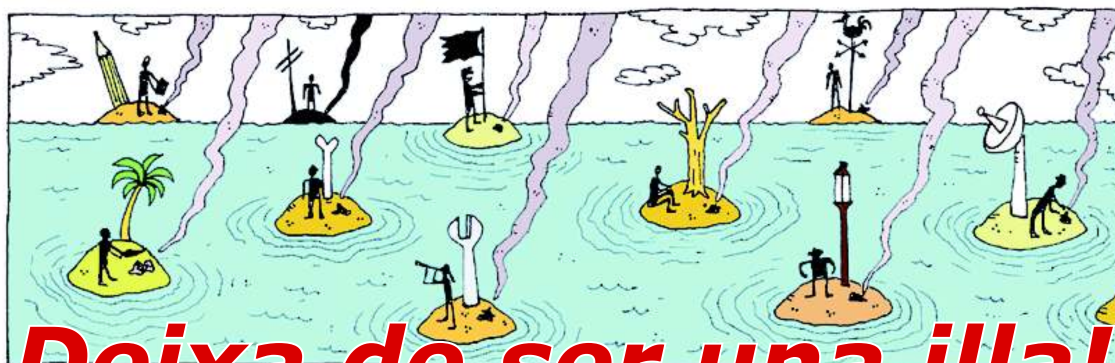

Papers de Balears

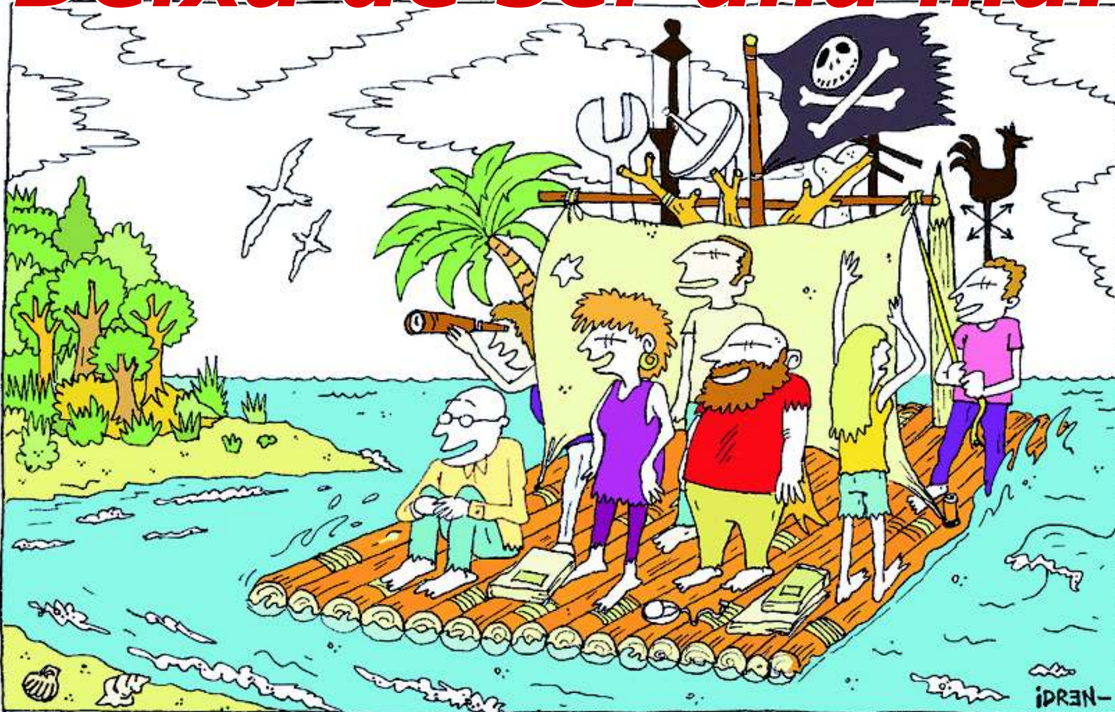
> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 126 · Març 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Deixa de ser una illa!

Disseny:

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

Les revoltes del Magrib obren camí a nous escenaris

El passat mes de gener s'iniciava a Tunisia un procés de revoltes populars (alguns ja veuen l'inici del procés en el campament saharaui de Gdeim Izik del passat mes de novembre, que tenia un fort component social) que s'han anat estenent per altres països, de forma destacada a Egipte i Líbia, també per l'Orient Mitjà (però amb característiques diferents), i de forma menys massiva per Algèria, on la repressió governamental ha impedit els intents de manifestacions, i al Marroc, on darrere uns certs aires de tolerància també impera la repressió i el control de les dissidències. Tots són exterritoris colonials amb èlits polítiques autòctones al servei de l'antiga metropoli, on s'han instal·lat les èlits econòmiques europees.

A cada país amb característiques pròpies, amb processos diferents, amb criteris específics, però amb el denominador comú d'unes poblacions, especialment els i les joves, fartes de l'autoritarisme i la corrupció, de la precarietat, fartes de la falta de treball, llibertat i oportunitats de futur, i fartes de veure com les multinacionals i els governants saquegen les riqueses del país per a l'enriquiment propi i del seu clan familiar i acumulen grans fortunes, mentre la majoria de la població viu sota mínims. Tots aquests països comparteixen l'autoritarisme com a característica de govern, una corrupció sense límits i unes desigualtats socials desbordants.

Els esclats i revoltes socials que s'estan produint suposen un dels esdeveniments més rellevants del nostre temps i estan enviant un clar missatge: no hi ha cap lloc del món condemnat a ser la joguina d'un dictador amb suport imperialista. Règims extraordinàriament autoritaris com els de Tunísia i Egipte s'han mostrat completament impotents davant d'un poble en lluita unit i amb determinació. Els que estan duent a terme aquestes revoltes són joves, treballadors, aturats, els pobres, que estan reconfigurant el rostre de la regió, donant calfreds als capitostos a Washington i Tel Aviv.

Els rebels estan mostrant el poder del poble i de la classe treballadora quan s'uneix, la capacitat política de la gent comuna i corrent per aixecar organismes de poder dual amb un clar instint llibertari, i estan demostrant al món que ens trobem en una era de canvi revolucionari.

El Magrib és una zona estratègica, amb grans reserves energètiques (petroli, gas) imprescindibles per a Europa, EEUU i els països més desenvolupats. Una zona amb uns governants que han estat mimats i recolzats per Occident, que tot i no ser democràtics han estat considerats com a mur de contenció del "perill" islamista que alimenta la política internacional dels EEUU i la Unió Europea.

Però inesperadament per a molta gent, per sorpresa, unes poblacions joves, connectades a les xarxes socials i l'internet, coneixedores del que es cou al món, i fartes de no tenir ni futur ni feina ni possibilitat d'incidir en les dinàmiques polítiques i socials dels seus països, han dit prou i han pres els carrers, han fet caure governs i han posat en evidència les interioritats i les misèries de les polítiques internacionals dels governs europeus i nordamericans, que han armat i sostingut les dictadures "democràtiques" del Magrib a canvi de l'accès als seus recursos energètics.

Cal veure on ens porta el procés iniciat, un procés diferent a cada país, amb dinàmiques socials i organitzatives pròpies, amb organitzacions sindicals i col·lectius socials actius i dinàmics, alguns d'ells amb marcats aires de transformació social. Potser el país on més es veu això és Tunísia, també a Egipte però les seves dimensions territorials i poblacionals i la seva situació estratègica faran més difícil l'avanç de transformacions socials profundes. Líbia resulta el pais més desconegut i imprevissible. Al Marroc i Argèlia existeixen moviments socials i sindicals molt actius, però a causa de la repressió, el fort control social i la falta d'una participació massiva de la població, de moment no s'han desenvolupat revoltes generalitzades.

Cada país té les seves característiques i les seves realitats. En cada lloc, la lluita del poble ha donat, fins a avui diferents resultats: un govern provisional a Tunísia que, a poc a poc, va frenant els canvis, que no obstant això han estat amplis; a Egipte, un cop militar pactat que té ara en les lluites obreres el seu principal escull; una repressió sagnant a Líbia a la vora de la guerra civil; un govern algerià donant concessions per aturar el desafiament de l'oposició; i el poble marroquí que seguirà el seu propi camí i procés, però que ha vist l'exemple a seguir per a obrir canvis i esperances: la voluntat dels pobles d'acabar amb les dictadures.

Ja sabem que la UE, EEUU i Israel estan maniobrant per evitar transformacions profundes, estan treballant per tal que canviï alguna cosa però que en el fons no canviï res important, per canalitzar unes transicions controlades que no alterin res en profunditat. Esperem però que les mobilitzacions populars continuïn, que els canvis ni siguin només de façana, i que es generin processos de transformació social en aquesta zona tan propera a nosaltres, en la qual des de la CGT cada dia tenim més contactes i implicació.

Agurrelj

> *"D'acord amb els principis anarquistes, el problema de les nacionalitats serà resolt en el futur amb la federació voluntària dels petits i grans països, prescindint d'Estats constituïts"*
>
> **Babel, dins "Solidaridada Obrera", 27 de setembre del 1932**

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS
Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS
- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

L'autoritarisme com a característica de govern, una corrupció sense límits i unes desigualtats socials desbordants, són els desencadenants de les revoltes del Magrib

Una nova generació de joves són la base del moviment

Aires de canvi al Magrib

Redacció

Les revoltes que s'estenen pel Magrib i la resta del món àrab poden marcar l'inici de transformacions profundes en aquella riba de la Mediterrània, davant el temor dels interessos d'EEUU, Israel i Europa.

Per donar una visió de conjunt a través de diverses pinzellades, aquest reportatge realitzat per la redacció del Catalunya-Papers inclou articles breus i fragments d'articles i comunicats d'activistes i organitzacions dels diversos països del Magrib, extrets de diverses revistes i webs, que ens poden ajudar a donar una visió de conjunt dels sectors més avançats i implicats en els projectes de transformació social que existeixen en aquesta zona.

El component obrer de la revolta egípcia

Els aixecaments a Egipte no són una cosa nova, i especialment les vagues obreres. El moviment sindical egipci, que havia estat fortament reprimit en els anys vuitanta i noranta per la policia va començar a despertar a partir del 2006 amb nombroses vagues. La creació de CTUWS, centre de suport per a les lluites dels treballadors, ha tingut un important paper en l'inici d'un sindicalisme autònom. L'actual situació pot crear condicions per al desenvolupament d'aquest sindicalisme que pugui suposar un avanç real en un procés de transformació social real i profund. La població egípcia està donant una gran lliçó de democràcia directa a la resta del món. Sense violència, de forma pacífica i autogestionaria, el poble egipci ha fet trontollar un Govern tirà, opressor i dictador, sense líders il·luminats, ni dirigents salvapàtries, obeint únicament a la consciència col·lectiva i popular que els porti a la llibertat i a la justícia social. La societat egípcia s'ha llançat al carrer exigint els seus drets, les seves llibertats, oprimides pel govern de Mubarak des que va arribar al poder l'any 1981.

Els obrers i empleats egipcis han dut llargs combats i han participat, especialment aquests quatre últims anys, en moviments de protesta recurrents -d'una manera sense precedents en la història egípcia moderna- per a defensar els seus drets legítims. A pesar de l'absència d'un sindicat independent organitzat –del que han estat privats durant llargues dècades– han estat capaces d'atreure al seu costat a amplis sectors socials i de guanyar-se una gran simpatia en la societat egípcia i en els moviments obrers i sindicats. Els treballadors han combatut pel dret al treball contra el dimoni de l'atur -que turmenta la joventut egípcia- i han reclamat un salari mínim just que garanteixi un nivell de vida convenient per a tots els assalariats. Han dut grans batalles pel seu dret democràtic a la lliure associació en sindicats independents, que ara per fi estan construint.

L'auto-organització com a base de la revolta a Tunísia

A Tunísia la caravana de la revolució estava formada per multitud de joves vinguts de les zones més marginals de Tunísia, els veritables protagonistes del canvi, i els que han sofert una repressió mes violenta. Joves de Regueb, Kasserine, Sidi Bouzid, Tela, Jendouba, Kef, Tozeur. "No ens robaran la nostra revolució", diu una pintada en la plaça Ibn Khaldun. Criden: Dignitat, dignitat, dignitat (karama, karama, karama), que és com dir treball, hospitals, cultura, decisió, paraula pública, respecte a les seves pròpies creacions. Va caure el dictador, però roman la dictadura. El nou govern d'unitat nacional amb Ghanouchi com primer ministre fins la seva dimissió el 27 de febrer, suposava l'opció més clarament defensada per EEUU i la UE com garantia de fre del procés revolucionari, en el qual les bases del sindicat UGTT han jugat un paper destacat. D'altra banda cal assenyalar que la CGTT, sindicat prohibit pel règim de Ben Ali, va anunciar el començament de la seva activitat en una roda de premsa el dia 1 de febrer.

Enfront del govern, se segueixen mobilitzant els joves autoorganitzats des de la base, els sectors radicals de la UGTT i tots els partits exclosos del govern. I especialment totes les experiències d'autogestió i participació popular que s'estan desenvolupant en molts llocs de Tunísia.

També ha estat important la mobilització de les dones, especialment l'Associació Tunisiana de Dones Demòcrates (ATFD), una de les poques associacions autènticament d'oposició sota la dictadura de Ben Ali, juntament amb la Lliga Tunisiana de Defensa dels Drets Humans.

Cal ressaltar la hipocresia de la UE i dels seus mitjans de comunicació que oculten la seva col·laboració descarada amb el dictador, com el cas del govern francès que havia autoritzat en els mesos de desembre i gener 4 lliuraments de material antidisturbis, especialment de gasos lacrimògens per part de l'empresa francesa Sofexi al govern tunisià, o el suport obert de Moratinos a l'estatut avançat de la UE amb la dictadura de Ben Ali. Avui tant la UE com els EEUU aposten per un govern que permeti canvis formals però no profunds de la realitat tunisiana.

Una revolució, com la tunisiana, sense líders, construïda des de regions apartades com Sidi Bouzid o Kasserine, sense partits, on l'organització més influent ha estat el sindicat, a nivell local, regional i sectorial, no des de la Direcció de la UGTT, que trenca també els esquemes de certa esquerra autoritària que justifica la necessitat d'una avantguarda dirigent. Però no es pot negar l'evidència.

El moviment pel canvi posa nerviós al poder marroquí

El poble marroquí està sortint al carrer amb gran diversitat, amb motivacions diferents que van des de la lluita contra l'atur, a la defensa de l'ensenyament públic, dels problemes del sistema sanitari fins a la necessària reforma de la constitució.

Les autoritats del Marroc estan mostrant nerviosisme davant les concentracions convocades a través de les xarxes socials i els vídeos a internet de joves que reclamen una constitució democràtica i criden a manifestarse per això. S'estén la por a la possibilitat de contagi de les revoltes de Tunísia i Egipte, i aquesta sembla ser la principal causa de les amenaces i el creixent assetjament del que són objecte alguns activistes marroquins. Per un costat, el règim marroquí vol donar una imatge de tolerància i modernitat, però per l'altre la repressió el control social s'estenen.

A pesar de les amenaces, els líders dels dos grups d'internet que mobilitzen als ciutadans (Moviment Llibertat i Democràcia Ara i Moviment 20 de Febrer. El Poble Vol Canviar), no tenen por. Asseguren que la situació en el seu país "no és bona i una revolució és possible". Sol·liciten la reforma de la Constitució de 1996, un nou Govern per a mitigar la crisi social i treball per als llicenciats aturats. Sindicats, l'Associació Marroquina de Drets Humans, l'Associació de Diplomats/des en Aturs i diversos moviments socials i organitzacions polítiques també s'han afegit a les mobilitzacions.

Milers de persones surten al carrer exigint canvis. Dintre de la diversitat de situacions i de realitats de la plural societat marroquina, un procés de canvis s'ha engegat: dimissió de l'actual govern, dissolució del parlament i canvis constitucionals, aquestes són les reivindicacions polítiques comunes. Moviments de lluita local, amb anys de resistència, s'estenen amb la perspectiva de no quedar aïllats.

Però per sota d'aquestes reivindicacions polítiques, està l'ànsia de lli-

bertat d'un poble, d'acabar amb la corrupció i amb la submissió, amb la condició de súbdits del sultà. Estan les reivindicacions socials contra el robatori de les terres col·lectives, contra la violació contínua dels drets sindicals dels treballadors, contra l'explotació feudal dels/les obrers/es agrícoles, contra el sofriment de l'atur que afecta a centenars de milers de joves, molts d'ells joves diplomats i amb formació, contra la marginació i exclusió de grans zones del país, contra la negació de la identitat amazigh sense la qual el Marroc no seria el Marroc, contra les màfies del poder i dels polítics, contra l'absència d'una sanitat pública i tantes i tantes desigualtats i injustícies.

El govern de Abass El Fassi, està cada dia més afeblit. L'ús de la violència i la repressió, la utilització de matons camuflats per a provocar incidents que justifiquin la repressió policial, i de provocadors (en la seva majoria policies de paisà) que ataquen als manifestants cridant visques al rei, la manipulació informativa, no estan aconseguint parar el moviment.

L'aparell del poder, el Makzen, es troba a la defensiva, aparentant normalitat i control de la situació. Els discursos del rei ignoren les reivindicacions populars i insisteixen en la seva política de façana democràtica, buida de contingut. Però, a pesar de l'aparença, la por que el moviment pel canvi segueixi estenent-se i consolidant-se, se sent en les files del poder.

Mazen Kamalmaz, militant anarquista, Síria

Un dels aspectes més interessants de l'onada revolucionària que s'està expandint pel món àrab, és que arriba quan ningú l'esperava. Només uns dies abans de les manifestacions multitudinàries a Egipte, la secretària d'Estat dels EUA, Hillary Clinton, declarava que el govern egipci era estable, i ara res és estable a la regió: les masses es troben a peu ferm i tots els règims repressius s'esperen el pitjor.

Hi ha qüestions que comparteixen tots aquests aixecaments, que van passar inadvertits als règims, als estadistes i fins i tot els intel.lectuals, com ara la ràbia que hi havia aquí, amagada, silenciada per la repressió dels Estats, la pobresa i l'atur creixents … però els governs, tant locals com occidentals, van pensar que es podia mantenir aquesta ràbia sota control … Ara, el poble en lluita, pot desafiar la repressió i vèncer. És molt aviat per parlar sobre el desenllaç final, tot és massa complex encara, però el poble ha aconseguit ser conscient del seu poder real i encara està al carrer, de manera que la lluita encara es troba oberta a moltes possibilitats.

La dictadura de Gaddafi a Líbia és un exemple perfecte d'un règim totalitari, com aquella societat opressiva descrita per George Orwell en la seva novel "1984". Ara el "Gran Germà" ha lliurat una veritable guerra contra el seu propi poble, o per ser més precisos, dirigint una sagnant massacre contra els libis en rebel·lió. Una vegada més, estan apel.lant al "fantasma" dels fonamentalistes. Aquesta no és una baralla entre els fonamentalistes i el règim, la lluita s'està lliurant entre les masses i la dictadura.

Ali Lmrabet, periodista, Marroc

Estic molt sorprès amb el que està passant. En el món àrab sempre pensàvem que la democràcia arribaria, però no amb aquesta rapidesa. El missatge més important és que la gent ja n'està farta. Els pobles àrabs són com vostès i volen la llibertat que tenen a Europa. Aquestes revolucions a més suposen la fi del mite fabricat per Occident que aquests dictadors són impresentables però alhora són la millor manera de contenir l'islamisme. Ens hem adonat d'una cosa meravellosa: és el poble, els joves, en la seva expressió més pura, els que s'estan aixecant per a demanar una cosa que en països europeus és normal però que per a nosaltres és extraordinari: llibertat, igualtat i democràcia.

El rei del Marroc crec que no ha entès el missatge perquè ha dit que els que han sortit al carrer feien demagògia. Per desgràcia, el rei del Marroc regna, governa, és el comendador dels creients i és el major empresari del país; Mohammed VI és alhora el rei Juan Carlos, Rodríguez Zapatero, Rouco Varela i Botín. Això no és normal i cal dir-ho d'una manera pacífica. No demanem més del que tenen vostès. Nosaltres no tenim ni seguretat social, i jo visc amb el telèfon punxat 24 hores.

I mentrestant, el PSOE no recrimina res al Marroc per interessos econòmics. Espanya és el segon inversor al Marroc després de França. I està el xantatge que fa el Marroc a Espanya amb el tema de la immigració. El Marroc és un Estat policial i pot parar el flux de la immigració cap a Europa de manera policial, o si vol pot deixar passar a aquesta gent. Espanya té aquesta por.

Coordinació Nacional pel Canvi i la Democràcia (CNCD), Algèria

La Coordinació crida al poble algerià, als partits polítics, als sindicats i a les associacions de la societat civil (organitzacions de drets humans, sindicats autònoms, associacions estudiantils i de joves, comitès de barri i col·lectius ciutadans, associació de desapareguts, associacions de defensa de la dona) per inscriure's en la dinàmica del canvi per la democràcia, l'aixecament de l'estat d'urgència, l'alliberament dels presos de les revoltes, una Algèria democràtica i social, l'obertura dels camps polític i mediàtic, el treball i la justícia social.

La Coordinació, que vol canalitzar la lluita popular cap a transformacions profundes, és una iniciativa del sindicalisme autònom (SNAPAP, CLA, SATEF i la coordinació de les seccions del CNES) i de la Lliga Algeriana de defensa dels Drets Humans (LADDH).

Aminetu Haydar, activista saharaui

Els esdeveniments de Tunísia i Egipte han de dur a la comunitat internacional a resoldre el problema de Sàhara Occidental abans que passi més temps. "El que està passant ara en aquests països ho vam començar els saharauis l'any passat i tot això és favorable per a la qüestió del Sàhara Occidental, considerat un factor molt important en la unió de Magrib àrab. El Marroc està molt preocupat, les televisions no han donat cap informació i això demostra que el Govern tem que el poble marroquí s'aixequi també i digui ja n'hi ha prou. Els saharauis no estem lluitant però perquè el règim marroquí sigui republicà, ja que això no és el nostre deure sinó el dels marroquins, estem lluitant per la llibertat, que de la que estem privats amb la complicitat de la comunitat internacional.

Nidal Tahrir, activista anarquista, Egipte

La situació a Egipte és crucial. Tot va començar amb una invitació al "dia de ràbia" contra el règim de Mubarak el 25 de gener. Ningú esperava aquesta invitació d'un grup tan divers, d'una pàgina del facebook, no molt organitzada anomenada "Tots som Khalid Said". Khalid Said és un jove egipci que va ser assassinat per la policia de Mubarak a Alexandria el passat estiu. Va ser aquell dimarts quan va començar tot. Va ser l'espurna de tot l'incendi

L'anarquisme a Egipte no és molt important, podries trobar alguns anarquistes, però no molts encara. Som part de l'esquerra. Els anarquistes d'Egipte es van unir tant a les protestes com als comitès populars per a defensar els carrers contra els matons. Posem les nostres esperances en aquests consells. La principal tasca ara, parlant de les peticions del carrer, és una nova constitució i un govern provisional, i després noves eleccions. Els revolucionaris anticapitalistes no són molts al Caire. Els comunistes, l'esquerra democràtica, els trostskistes estan fent les mateixes peticions de constitució i noves eleccions. Però nosaltres els anarquistes, anti-capitalistes i anti-estat també, intentarem fer que els comitès que s'han format per a protestar i assegurar els carrers siguin més forts, intentant convertir-los en veritables Consells.

Manifest de dones tunisianes

Aquest país, el poble del qual ha dut admirablement una revolució sota les consignes de llibertat i dignitat, ha demostrat una mobilització popular per aquests valors i és imprescindible concretar aquestes aspiracions i aquesta maduresa a través de les reformes polítiques i socials que consolidin els drets de tots els tunisians, i sobretot els drets de les dones.

Nosaltres, dones tunisianes, expressem alhora un orgull d'aquesta revolució que pertany a tots els tunisians i una determinació per a no ser desposseïdes d'ella. Estem animades per una viva convicció que aquestes reformes institucionals i polítiques han de ser garants d'una total igualtat en els drets i els deures i volem participar activament a dissenyar l'esfera política social i cultural del país. És doncs imprescindible que aquestes reformes consagrin la separació de

la religió i la política i garanteixin la igualtat i els drets de tots els tunisians i tunisianes a una vida política i social emancipada i digna, Exigim una reforma constitucional que garanteixi la separació de la política i de la religió i la igualtat entre dones i homes en tots els àmbits.
És indispensable que les reformes garanteixin el caràcter constitucional i irrevocable dels drets dels quals gaudeixen les dones tunisianes i els tunisians i garanteixin el seu respecte efectiu. Aquestes garanties són indispensables perquè aquesta fase de transició sigui duta a terme en bones condicions, amb la convicció que ja mai més serem desposseïts i desposseïdes de la nostra revolució.

Federació de Sindicats Independents d'Egipte

Per a aconseguir les exigències de la Revolució del poble i la joventut egípcia declarada el 25 de gener, exigim:

1. El dret al treball per al poble egipci, que és un dret fonamental que l'Estat ha de garantir i que faltant ser respectat, ha d'obrir-se el dret a prestacions per a tots els desocupats.
2. Un salari mínim de 1200 lliures egípcies (50 euros), amb pujades de salaris marcades anualment sobre la pujada dels preus, concedint al mateix temps el dret per a tots els treballadors a primes i complements adequats a la naturalesa de les ocupacions i en particular el dret a compensacions adequades pels danys que poden ocórrer a causa del medi ambient del treball i als riscos laborals. El salari màxim no ha de superar deu vegades el salari mínim.
3. Tots els egipcis tenen el dret a una protecció social justa, inclosos els drets a la salut, a l'allotjament i a l'educació, la garantia d'una educació gratuïta amb programes desenvolupats en funció de l'evolució científica i tecnològica i el dret dels pensionistes a una pensió decent amb la consideració de totes les primes i complements.
4. El dret per a tots els treballadors, empleats i assalariats a associar-se en sindicats independents on ells mateixos decideixen les seves normes i que siguin expressió de la seva voluntat i la supressió de totes les restriccions legals a l'exercici d'aquest dret.
5. L'alliberament de totes les persones detingudes des del 25 de gener.

Avui, els treballadors egipcis han de construir la seva organització sindical independent i forta, capaç de defensar els seus interessos i de millorar les seves condicions del treball.

Nizar Bennamate, activista del Moviment 20 de febrer, Marroc

Som joves que no se senten representats pels partits polítics, perquè els propis partits polítics són víctimes d'una constitució autocràtica. No ens reconeixem en els partits polítics. Al Marroc a més no hi ha un debat social, el rei és el que ho disposa tot, l'única veu. Així que el ciberactivisme s'ha convertit en la nostra veu dintre dels països totalitaris. La imatge que dóna la televisió és que mai passa res, la seva finalitat és ocultar els problemes. El ciberactivisme va contra la propaganda, connecta amb aquest costat emocional que ens permet veure la realitat a través d'internet i també de saber que no estem sols, que hi ha més gent que pensa com nosaltres. Internet ha estat el catalitzador de les idees i ha jugat un paper molt important en la caiguda dels règims.
En el moviment hi ha una barreja de laics i islamistes, àrabs i imazighen (berbers), barreja de gent amb idees molt diferents. Així que tenim una sèrie de reivindicacions globals que ens representen a tots:

1.- Reforma constitucional que ens dugui al naixement d'una nova constitució democràtica.
2.- Dissolució del Parlament i del govern.
3.- Separació real dels poders, sobretot pel que fa a la justícia. Reivindiquem la independència de la justícia.
4.- Alliberament dels detinguts polítics.
5.- Reconeixement de la llengua amazigh.

A més d'altres, però l'esperit de les quals és el de la Reforma constitucional que ens dugui a la veritable democràcia. El vídeo penjat a youtube "Ana Magrebí-Ana Magrebia" resumia d'una forma clara i senzilla les consignes del moviment.

Iñaki Gutiérrez de Terán, expert en el Magrib

Les revolucions en el Magrib són imparables després d'anys de misèria, abandó i corrupció. Aquest 2011 ha ofert dos canvis polítics de gran magnitud en el món àrab: la caiguda de Ben Ali a Tunísia i Hosni Mubarak a Egipte.
Dos esdeveniments excepcionals perquè la tònica política àrab dels últims quaranta anys ha estat l'immobilisme. Dirigents eterns que han reduït les seves nacions a finques particulars d'ús i gaudi exclusius d'una oligarquia selecta de familiars, militars i homes de negocis afins.
Ens trobem davant un alçament global, nascut en societats fartes de pobresa, opressió i menyspreu, i difícil de neutralitzar perquè ni està ideologitzat ni sotmès a una doctrina política o religiosa determinada, per molt que la propaganda occidental i els propis Estats àrabs atiïn la por a l'islamisme, el gran "dolent" de la nostra era.

Ridha Reddaoui, advocat, Tunísia

Quan es fa una revolució, els revolucionaris ocupen el poder. Aquí hem canviat l'antic règim però no hem aconseguit imposar als revolucionaris. Estem a mig camí entre crear un nou sistema i maquillar l'antic règim, per tant el poble ha d'estar vigilant.
La gent del centre i sud del país, que ha promogut aquesta revolució, és la que més pressiona per tal que no els sigi robada, i fan pressió constant sobre els antics polítics del règim que volen conservar els seus llocs de poder, perquè la societat és conscient dels perills de que els robin allò que han aconseguit amb la mobilització.

Omar Mahakli, professor, Tunísia

En moltes localitats els habitants han creat Comitès de Defensa de la Revolució i en lloc com Sidi Bourouisse s'ha constituït un consell popular i convertit la seu del RCD (el partit del dictador) en casa del poble, on es porten a terme assemblees populars.
Mentre es reactiva la vida associativa, es manté la preocupació per la situació econòmica i social explossiva, tot i que s'han aconseguit petites millores a nivell laboral i de suport als precaris. Mentrestant, l'exèrcit, que té la simpatia de la població, segueix present en els carres.

Tomàs Bladé, periodista especialitzat en el nord d'Àfrica

En el cas del Sàhara occidental, la població autòctona saharaui se sent especialment maltractada laboralment al seu propi territori ocupat. Per això darrere de la seva revolta hi ha un esgotament per la corrupció endèmica dels militars i governadors marroquins que administren els territoris ocupats.
Són les grans empreses marroquines les que treuen grans beneficis dels fosfats i de la pesca, mentre els saharauis només paguen les conseqüències de la crisi. Al Sàhara, no només hi ha una revolta identitària i anticolonial, també és una revolta social i de supervivència econòmica, que -com en cas palestí- ajunta els dos vessants.

Menad M'Barek, periodista, Algèria

El que ha passat a Tunísia i Egipte no passarà a Algèria. Aquesta revolució ja es va fer a Algèria el 1988 quan les mobilitzacions massives d'estudiants van obligar el règim de partit únic a legalitzxar altres partits i convocar eleccions lliures. Però el règim va aconseguit reinventar-se gràcies al terrorisme i a la violència dels anys 90, pel que el sistema actual no és una dictadura com les que hi havia a Tunísia o Egipte. És cert que a Algèria hi ha frau electoral, però això no vol dir que unes eleccions netes les guanyaria l'oposició, la situació és molt més complexa i en certa mesura també més terrible. L'únic que és democràtic a Algèria és la corrupció. Afecta des del darrer funcionari fins al primer dirigent, inclosos els alts generals que controlen el negoci d'hidrocarburs, la gallina d'ous d'or. Aquesta corrupció afecta greument tota la vida social, doncs, en certa manera, tothom és culpable.
A més, com Algèria té molts recursos, el Govern té capacitat més que suficient per comprar totes les voluntats. Abdelaziz Bouteflika, el presiddent d'Algèria, ha creat una enorme tela d'aranya de corrupció on ha aconseguit enganxar la majoria de l'oposició, els caps visibles de la societat civil, els moviments socials... tothom està comprat, infiltrat i controlat. Fins i tot el moviment cabil, que fins fa tres o quatre anys érem el bastió de la resistència a la dictadura, ha estat dividit, cooptat i destruït.
A diferència de Tunísia o Egipte, on no hi havia una relació entre exèrcit i poder tan estreta i aquest s'ha negat a massacrar els manifestants, a Algèria és diferent. La implicació de l'exèrcit a la vida política és molt profunda. El règim està molt militaritzat el grau de repressió al que és capaç d'arribar és inimaginable. Però paradoxalment, l'única opció de la revolució es troba en l'exèrcit, perquè les forces armades encara són una institució republicana i popular, formada en la seva majoria per gent d'origen humil i que s'enrola per servir el seu país. Molts d'aquests oficials estan descontents en com funciona el país, amb els seus comandaments corruptes que sols es dediquen als seus negocis i que arriben a vendre's el material militar. Fins i tot hi ha una organització clandestina a l'exèrcit, el Moviment d'Oficials Lliures. Si aquests aconsegueixen trencar el domini dels actuals generals, la situació podria canviar molt ràpidament.

Amb la reforma de les pensions les persones treballadores hauran de treballar més temps fins a la jubilació i cobraran menys de pensió

Contra el Pacte Social, mobilització per la Dignitat i la Justícia Social

Les nostres pensions seran retallades més d'un 20%

I això passa amb l'aval dels Sindicats Institucionals

Secció Sindical Estatal de la CGT al BBVA

El sistema de Pensions Públic no és un joc la suma del qual és zero. És a dir, si l'objectiu de la reforma és estalviar, el seu resultat és que algunes persones hi perdran. El propi Secretari General de CCOO, fa ben poc va xifrar la proposta del Govern com una retallada del 25% de la Pensió.

Són càlculs que ja han ofert els catedràtics Díaz-Giménez i Díaz-Saavedra. L'ampliació a 25 anys per al càlcul de la Base Reguladora representarà a l'entrada en vigor de la Llei una reducció en la Pensió d'un 16%. Els dos anys de retard en l'edat legal de jubilació representen una altra reducció del 10%.

El paper dels "agents socials" ha estat minorar l'impacte de la Reforma. Per a molts tertulians, el paper dels Sindicats "responsables" era aquest. No obstant això, reformes menys agressives sobre els drets dels ciutadans no han comptat en cap cas amb la complicitat dels seus Sindicats Institucionals en cap altre país de la UE. No només a Grècia, Irlanda o Portugal, sinó a Gran Bretanya o França és de públic coneixement les campanyes socials de mobilització. I algú dirà però, que no han aconseguit res! D'entrada per a comparar-nos amb el país veí, la seva pròpia Reforma és molt menys lesiva. Per a arribar al 100% de la Pensió, a França faran falta 5 anys menys de cotització i, a més, podran jubilar-se 5 anys abans que a Espanya. No cal dir a més que la Pensió espanyola és un 20% inferior a la mitjana de les existents en la UE-15.

A la CGT som de l'opinió que la posició "entreguista" del Sindicalisme institucional espanyol no només no aporta res a l'Acord en si, sinó que afebleix el conjunt de les Negociacions tant Sectorials, com empresa a empresa, com a forma de redistribució de la riquesa generada. És més, recuperada en el seu moment la "bonança", la que es produeixi a Espanya vindrà marcada (com ho va ser en el seu moment) per una major precarietat, temporalitat i costos salarials baixos, que es propugnaran en nom d'una "productivitat" que pel que sembla només han d'aportar els llocs baixos i no els directius i alts estaments.

Però analitzem una mica l'Acord concret subscrit perquè ni en la seva lletra, ni en el seu objectiu se sosté:

* El Director General de l'INSS va publicar un informe al juliol de 2010 per a una agència governamental en el qual va oferir les següents dades per a analitzar l'estat de la Jubilació a Espanya: el 2005, la mitjana d'anys cotitzats en les Jubilacions concedides era de 34,7 anys i el 2006 va ser de 34,4 anys. En el conjunt de Jubilacions vigents en la Seguretat Social espanyola el 2006, la mitjana d'anys de cotització era de 35,7 anys.

* L'Acord subscrit suposa, entre altres coses, que caldrà cotitzar dos anys més a la Seguretat Social per a arribar al 100% de la Pensió corresponent i tot el món cobrarà dos anys menys com pensionista. Resulta curiós que ens vulguin "vendre" com concessió necessitar "només" 38,5 anys de cotització per a jubilar-se als 65 d'edat (el Govern parlava de 41 anys), quan la majoria dels ciutadans no arriba ni de lluny a aquesta xifra (35,7 anys de mitjana).

* El mateix informe de l'INSS indica: avui dia, cada any, es produeixen de mitjana 250.000 noves jubilacions amb una pensió mitja de 17.000 euros. L'edat mitja real d'aquestes és de 63 anys i 10 mesos. Això vol dir que per avançament de la jubilació, a l'estat li està suposant un major cost d'una mica més de 4.000 MM euros/any, sense comptar les cotitzacions que no ingressa per tals jubilacions anticipades. Una mica més del 30% de les persones que es jubilen cada any accedeixen a la pensió des d'una situació d'atur i d'entre aquestes, un 10% directament des del subsidi de majors de 52 anys.

És irrefutable, que totes aquestes persones tindran un minvament directe molt alt en el nou càlcul de la seva pensió.

* La Confederació Europea de Sindicats (CES) a la qual pertanyen encara CCOO i UGT, deia fa bé poc: "voler retardar l'edat de jubilació en el context actual és equivalent a ajornar el problema sense resoldre'l, és a dir, transferir-lo del problema del finançament de les pensions al de l'atur".

A qui afecta menys aquesta reforma?:

Per descomptat a tots els salaris per sobre dels 38.800 euros que són el topall de cotització actual. Tant menys com més alt sigui el seu salari. Ni la prolongació dels anys per al càlcul, ni el nombre d'anys cotitzats els representarà cap disminució, ja que superen el topall de Pensió Màxima a percebre i podran a més continuar accedint abans dels 67 d'edat encara que els penalitzin amb un percentatge de pensió inferior al seu 100% perquè arribaran a la Pensió Màxima igualment.

Què aporta l'Acord?

Bàsicament assentar l'ordre " institucional" i, per a simplificar, recordar qui està dalt i qui a baix,. El mateix que aquests Sindicats criticaven del Sr. Zapatero quan tornava del "G-20" o "Davos"., amb el discurs completament canviat, el mateix cal dir ara d'ells… que quan han tornat de la "Moncloa" surten dient i, el que és pitjor, fent, precisament el contrari que deien quan van entrar.

I algú dirà que el Govern hagués fet el mateix o encara pitjor…. i pot ser que així fora, però preguntem-nos llavors per a què serveix tenir com "majoritaris" aquest tipus de Sindicats, si no és per a avalar les polítiques que els imposen. La no signatura per la seva banda, tindria immediatament una cascada de conseqüències, o almenys hagués de tenir, en totes i cadascuna de les Negociacions Col·lectives i, més encara, en els acostumats Pactes Socials que han vingut subscrivint sobre la "moderació salarial i/o productivitat".

Un exemple: Per quin ningú recorda que de l'inicial Pacte de Toledo només s'han complert íntegrament les mesures de reducció de la despesa i ni una (almenys completament) de les que representaven increment de la recaptació? Va dir el Pacte de Toledo, signat per unanimitat, que les cotitzacions s'havien d'acostar al Salari Real. En aquesta línia, en alguns anys, els Topalls màxims de Cotització de cada Grup es van igualar al major, fins a tenir avui tots els Grups de Cotització el mateix topall màxim (38.800 euros) Què passa amb totes aquelles persones assalariades que cobren per sobre d'aquesta xifra? Senzillament que no cotitzen el seu 6,4% sobre la resta i la seva empresa no ho fa en el seu 24,9% de quota patronal.

Davant la hipotètica situació de dèficit en la Seguretat Social, no hagués estat l'apropiat reclamar el compliment del signat en el Pacte de Toledo i eliminar els topalls de cotització, perquè cada ciutadà i empresari cotitzem pel que realment guanyem?

Els Sindicats signants podran reclamar de l'estat el superàvit de les nostres cotitzacions que anualment s'embutxaquen? El 2008, primer any de la crisi, la Seguretat Social va tenir un SUPERÀVIT de 14.000 MM d'euros. El 2009, de 8.500 MM i el 2010 de 2.700 MM.

El Fons de Garantia de les Pensions (creat per a recollir els estalvis per superàvit de la Seguretat Social), va trigar gairebé 8 anys en crear-se després de ser acordat pel Pacte de Toledo. Des de llavors, en cap exercici (falta per veure el de 2010) s'ha ingressat íntegre el Superàvit hagut. Per exemple, en 2009 només es van ingressar 2.000 MM. d'euros, i els restants 6.500 MM van passar a enjugar el dèficit de l'Estat.

És a dir, mentre que en la UE el cotitzat va a cobrir íntegrament les prestacions, a Espanya encara avui i a pesar del Pacte de Toledo i el Fons de Garantia, continuem finançant a l'Estat perquè aquest no "pugi" impostos.

Si els "agents socials" són incapaços de fer valer ni tan sols el signat per unanimitat en el Pacte de Toledo i la seva gran aportació és negociar fins a on entra "l'estocada" de torn, no fan, fem, altra cosa que evidenciar i assumir una profunda debilitat social. L'alternativa no és altra que canviar l'actitud dels "agents socials" o canviar de representació.

Però, indubtablement, el que està en joc és un model de societat: Si els ciutadans ens conformem amb ser representats i dedicar improperis o lloances amb grans dosis de resignació, o, per contra, considerem la nostra responsabilitat exercir de protagonistes de les nostres pròpies condicions i no acceptem que els qui "ens representen" apareguin com els nostres salvadors amb un canvi radical de la seva pròpia posició (una cosa per a la qual no han estat mandatats.

A la CGT tenim molt clar el model de representació i és contrari a la substitució. Expliquem l'acordat i buscarem el menor impacte de les seves conseqüències. Amb aquest Acord Social només sobre els nostres minorats drets, aprofundim en el camí de la debilitat davant totes i cadascuna de les Negociacions que ens esperen. Recuperar la força pels nostres drets resultarà primordial en els Acords Col·lectius sectorials i/o d'empresa.

No sembla que els Sindicats institucionals vagin a fer altra cosa que justificar la seva posició al costat del poder.

Correspondrà a la coherència de les persones aglutinar majors cotes de força davant el devessall liberal que se'ns ve damunt. Tots els seus nostres drets són "cost" i tots els seus beneficis són "riquesa". Treballar és "d'agrair" i contents hem d'estar si no ens "substitueixen". La seva voracitat no té límit i només els hi podem posar nosaltres.

12 de març, Manifestació confederal a Madrid:

Contra el pacte social, mobilització i lluita

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

La CGT fa partícips d'aquesta convocatòria a totes les organitzacions sindicals i socials que no accepten el Pacte Social assolit pel govern, la patronal i el sindicalisme institucional de CCOO i UGT i que defensin els drets laborals i socials de les i els treballadors i classes populars.

Pacte Social i Econòmic de 2011. Amb la signatura d'aquest pacte, el govern, els polítics, la patronal i el sindicalisme institucional d'UGT-CCOO, des de la més absoluta desvergonyiment política i empresarial, ens estan robant els salaris, les pensions públiques, els drets laborals i socials de la classe treballadora i classes populars i ens estan estafant la nostra dignitat com a persones.

Estadístiques del dolor. La realitat de la majoria social es recull en les dades del dolor: milions de persones en atur, contractes temporals i precaris, salaris de misèria, anul·lació de prestacions socials, eliminació de l'ajuda de 426 euros, acomiadaments barats i lliures, reducció de les pensions públiques, milers de desnonaments, desregulació de les relacions laborals, eliminació dels convenis col.lectius, etc. Aquest panorama s'utilitza des del poder per atemorir a tota la població i que ens sotmetem submisos a les lleis del mercat capitalista.

Pèrdua de salaris. Els signants del Pacte Social, accepten que els salaris, entesos en tot el seu recorregut (preu del contracte, impostos, càrregues socials i acomiadament), havien de baixar i així ha estat: els costos laborals han disminuït, els salaris han perdut el 2010 almenys 2,7 punts. Això significa que les polítiques d'ajust (reforma de l'acomiadament, reforma de la negociació col.lectiva, reforma de les prestacions socials) donen els fruits esperats per la banca i la patronal: ara ens roben més i millor a la classe treballadora, ens prenen major porció de les nostres rendes salarials ia sobre fem créixer la productivitat del nostre treball.

Saqueig de les pensions. Govern, polítics, empresaris i UGT-CCOO han decidit que hem de treballar més anys, jubilar més tard, allargar el període mínim de càlcul de la pensió, incrementar el nombre d'anys cotitzats per tenir dret al 100% de la pensió … Conclusió, les rendes del treball baixaran 4 punts del PIB d'aquí al 2040 i aquests prop de 60.000 milions d'euros, aniran directes a la banca privada.

Decret, Tisorada, pensionazo. A la majoria de la població ens han desposseït de rendes, drets i llibertats. D'altra banda, a la minoria rica que ens explota i governa, se li redueixen les aportacions de les seves empreses a la seguretat social, es permet el frau fiscal, no es lluita contra l'economia submergida, es mantenen els paradisos fiscals, els beneficis de les grans empreses es fan servir per enriquir ells més i més, se'ls jubila amb pensions multimilionàries, se'ls lliuren milers de milions d'euros per sanejar els seus negocis i bancs.

Resposta de mobilització social. Tota la classe treballadora, els i les pensionistes, joves, els que estem aturats a la força, els qui hem estat condemnats a l'exclusió social, a la pobresa, que encara des del món del pensament no han estat colonitzats per el pessebre del mercat i conserven la lucidesa de la crítica, que per la seva condició de gènere, dona, segueix sent assassinada social i psicològicament, la majoria social, en definitiva, hem de prendre el carrer, aixecar-nos i doblegar la patronal, a la dictadura dels seus mercats, a els polítics i sindicalistes professionals i regirar contra aquesta criminalitat i barbàrie.

Per a la CGT, lluitant és possible un altre sistema social i productiu respectuós amb les necessitats de les persones i el medi ambient. Lluitant és possible la justícia social per a viure com a persones amb dignitat i drets i no com a esclaus moderns del segle XXI.

El dia 12 de març és una data importantísima per a la CGT, com referent sindical i social, i per al conjunt de les persones que ens oposem a aquest estat de les coses, les que reclamem una sortida social a la crisi i les que busquem amb la nostra activitat transformadora una societat més igual i més justa. És necessari que acudim a milers a aquesta manifestació i que omplim els carrers de Madrid amb la nostra ràbia, indignació i rebel·lia contra el Pacte Social i les mesures engegades pel govern, partits polítics i sindicats institucionals.

És en aquest acte on han de veure's reflectides TOTES les lluites que el conjunt de la Confederació porta desenvolupant des del començament de la crisi capitalista i que tenim l'obligació de fer visibles en els carrers de Madrid.

Per la Jubilació als 60 anys i per la Jornada laboral de 35 hores per a crear ocupació.En defensa dels drets laborals i socials i pel repartiment del treball i la riquesa, per una sortida social a la crisi.Per recuperar la dignitat i la Justícia Social, tots i toes a Madrid, manifestació a les 12.30 h. des del Banc d'Espanya fins al Passeig Camoens, on hi haurà miting i concert. Un dia per lluitar per la Dignitat i la Justícia Social.

Prou retallades en els drets socials

Federació Intercomarcal de Lleida de la CGT

Volem denunciar que l'acord sobre pensions firmat pel Govern, la patronal i els sindicats CCOO i UGT empitjora sensiblement els actuals, i ja escassos, drets de la classe treballadora. A partir d'ara les persones treballadores hauran de treballar més temps fins a la jubilació i cobraran menys de pensió.

Aquestes mesures contemplades en la reforma del sistema de pensions estan exclusivament orientades a disminuir la despesa i no a garantir el sistema de protecció social. És més, en el context actual podem afirmar que es tracta d'una estratègia per tal de privatitzar un sistema de pensions que fins a l'actualitat ha estat en gran part públiques. No s'està responent a les demandes de la societat, s'està actuant de forma unilateral per tal d'obrir un nou mercat que no beneficiarà en cap cas a la població.

Si el que es volen són solucions per tal d'augmentar els ingressos de la caixa de la Seguretat Social la CGT proposa algunes mesures: Crear ocupació de qualitat, perquè existeixi un nombre major de cotitzadors; augmentar els salaris, per contribuir més a la SS; augmentar l'ocupació de la dona, ja que actualment l'estat espanyol té la major taxa d'atur femení de la UE; combatre el frau fiscal i l'economia submergida i dedicar aquests ingressos a pensions; o augmentar els impostos als més rics.

Els firmants del pacte fan gala que aquest inclou les anomenades polítiques actives d'ocupació. La seva efectivitat real es redueix només a un pla d'ocupació per a menors de 30 anys, amb una durada de 12 mesos, i exclusivament per a contractes a temps parcial. A més, cada empresari que contracti a un jove tindrà una reducció del 100% de les quotes empresarials. Seguim denunciant doncs, que amb aquestes propostes no s'afavoreix un increment de la cotització a la Seguretat Social. Amb més del 40% d'atur juvenil i una taxa d'abandó escolar de més del 30%, aquest mal anomenat pla d'ocupació juvenil és una burla. Com és una burla dir que és un acord per l'ocupació, quan és l'única mesura referent a això en un país amb més de 4,7 milions de persones aturades.

Creiem doncs, que aquest Pacte Social del que t'han ressò s'ha fet i pel que s'ha felicitat al Govern de Zapatero no és més que una demostració que els sindicats CCOO i UGT han decidit renunciar definitivament a defensar els drets de la classe treballadora i es mostren ja clarament com el que són en l'actualitat: una eina de les institucions per tal de poder dilapidar l'Estat del Benestar amb un suposat recolzament social.

Nosaltres no estem disposats i disposades a renunciar als drets socials i laborals que com a classe hem aconseguit. I menys mentre les grans empreses continuïn essent les úniques beneficiàries de les polítiques actuals.

La CGT seguirà lluitant contra aquesta nova i important agressió a la classe treballadora, seguirà en la defensa del dret a una pensió pública digna, la defensa dels drets laborals i socials de la classe treballadora i les classes populars. En aquest sentit CGT reitera que segueix treballant per a contribuir a l'organització i contestació social en l'horitzó d'una nova Vaga General. Contra les retallades i el pacte social, cal plantar cara.

Inflació 3, Salaris 0

Desiderio Martín

La desposesió de les rendes salarials i apropiació indeguda per part dels excedents empresarials, és a dir explotació i domini social de les classes populars, des del 2008, és un fet amb diferents variables.
La primera manifestació d'aquest domini, té el seu origen en la dècada daurada del model de creixement de l'economia espanyola: gairebé 11 milions de persones assalariades (la immensa majoria ocupada en el sector serveis), són mileuristes, rebaixant els costos de la mà d'obra total i apalancant el model d'explotació del capitalisme espanyol: altes productivitats a força de salaris i condicions de treball de molt baixa qualitat. La conseqüència d'aquest model d'explotació, precari i barat en costos, és l'endeutament a través del crèdit en milions de famílies, el que esdevé en un empitjorament de les condicions de vida, quan el model fa fallida.
La segona manifestació, és la pèrdua de la font d'ingressos-rendes, el treball. Des del 2008 fins a mitjans del 2010, es perden 2,3 milions d'ocupacions. Conseqüència directa de l'empobriment monetari, de milions d'assalariats/des, els quals ara, no poden recórrer al crèdit (endeutament), doncs manquen de la solvència mínima per al mercat financer.
Les polítiques socials de protecció, prestacions d'atur, pensions, desgravaments fiscals directes (400 €), ajudes a les famílies (fills/es, dependència), són la tercera manifestació de la desposesió i les seves transferències cap a les rendes empresarials i del capital.
Les polítiques salarials, sofreixen el cop més mortífer en temps de la democràcia representativa en el 2010: La Reforma Laboral (Llei 35/2010) redueix fins a en un 65% el cost de la mà d'obra, tant pel detraiment dels impostos socials (cotitzacions empresarials subvencionades fins a un 100% en diferents supòsits de contractació o suspensió del contracte), com per les transferències de capital directes a l'empresari (subvencions a la contractació), així com per la rebaixa substantiva del preu de l'acomiadament. Alhora, més de 2,3 milions d'assalariats/des de totes les Administracions Públiques, veuen disminuïts els seus salaris de manera directa un 5%.Les persones assalariades depenents, uns 15 milions, més les persones pensionistes, uns 8,7 milions, més les persones aturades, uns 4,5 milions, fonamentalment, tornen a ser desposseïdes en el 2010, amb major o menor grau d'intensitat. En el cas de 6,2 milions de pensionistes, de manera molt greu: les seves pensions tindran en el 2011 un 0% d'increment i s'enfronten amb una inflació (el preu de les coses) al tancament de 2010 de gairebé el 3%. Altres 2,1 milions de pensionistes, veuran incrementades les seves pensions en un 1%.
Les persones aturades, 4,5 milions oficials, s'enfronten a la inflació de manera dramàtica: les prestacions contributives no han millorat ni incrementat i les no contributives com el subsidi de 6 mesos de 426 € (afecta a un col·lectiu potencial-real de 700.000), desapareix a febrer 2010.
Les persones assalariades i amb convenis col·lectius, són 6,9 milions, (quedant fora dels marcs contractuals dels convenis, més del 55% dels assalariats/des), de les quals solament 3,2 milions de persones assalariades tenen clàusules de revisió salarial (si l'IPC real a final de l'any és superior als increments pactats, es revisen els salaris), és a dir el 45,6% dels treballadors/es amb conveni i el 20% de tots els assalariats/des.
Ens trobem amb el següent panorama de desposesió de rendes salarials per efecte de la inflació (el preu de les coses):
- Gairebé 8 milions d'assalariats/des perdran directament la diferència entre el 3% (Inflació 2010) i el que s'hagin incrementat els seus salaris en el 2010 (dada que es desconeix al mancar de cobertures contractuals o de conveni).
- Altres 3,7 milions d'assalariats/des, perdran poder adquisitiu de manera important, és a dir, la diferència entre els seus increments de conveni, xifrat aquest increment mig en un 1,2%, i la inflació real, gairebé el 3%.
- Solament 3,2 milions d'assalariats/des, tenen possibilitat de recuperar part o tot el seu poder adquisitiu en les seves rendes salarials, doncs tenen clàusules de revisió salarial.

Davant l'acord sobre la reforma de les pensions

Joaquim Garreta Rana, afiliat del Sindicat de Banca de CGT

Qualsevol CGTista a pesar de no sorprendre's per res del que els poderosos ens imposen, amb el beneplàcit de totes les formacions polítiques i fins i tot les mal anomenades centrals sindicals majoritàries, encara no ens volem creure el que ens han fet amb el sistema de públic de pensions.
Sempre havíem defensat i defensem que la reforma era necessària, però per a millorar el nostre nivell de vida i elevar el llistó del suposat Estat del Benestar. Mai haguéssim hagut de poder pensar que qui diuen defensar els interessos dels treballadors i treballadores d'aquest país, aplaudissin el que han subscrit. Els nostres pitjors malsons s'han convertit en realitat.
La reforma de les pensions que han acordat i que seguirà una discussió parlamentària amb la seva aprovació definitiva, va empitjorarà el nostre nivell de vida i significa també una rebaixa substancial, tant en el futur com en el present. Recordem i no podem oblidar, que les pensions també són part del nostre salari, ja que les cotitzacions, les paguem nosaltres directament en primer lloc, i indirectament amb les anomenades cotitzacions empresarials. No deixa de ser una part del nostre salari que avui en lloc de pagar-nos, tenen l'obligació de derivar-lo al pagament de la Seguretat Social, que afrontarà l'abonament de les futures pensions quan ens jubilem.En aquesta ocasió s'han atrevit directament a ficar la mà en la nostra butxaca. Recordem que, les pensions es paguen directament amb les contribucions al sistema que fem directament des de les nostres nòmines. No ho oblidem mai.
És escandalós que s'allargui per mitjà d'aquest acord, l'edat en que puguem jubilar-nos. Per això s'escurça el període de gaudir de la vida i, a més, es provoca un greuge contra la joventut que ara no té treball i, seguirà sense ell, perquè ens hauríem de mantenir mes temps en el nostre lloc de treball, absorbint necessitat productiva que no podran realitzar els mes joves. Alhora aquesta circumstància els impedirà acumular el temps necessari per a arribar a un nivell de jubilació adequat.
Obliguen a perllongar encara mes els anys d'esforç productiu i també, per a complementar el futur, derivar estalvi directament a plans de pensions amb els inconvenients que tenen. Sobretot a l'estar gestionats pels mateixos poderosos que els fan a la seva mesura.
La dada mes remarcable i criticada és la de la prolongació de la vida laboral, però té un efecte igual o mes pervers, passar de tenir en compte els últims 15 anys cotitzats als 25 anys, tal com preveu l'acord que han subscrit.
La pensió pública tenia i té com objectiu mantenir un nivell de vida, arran de substituir un salari per una pensió de semblant import. Doncs bé, si ja no s'hi arribava tenint en compte per al seu càlcul els últims 15 anys cotitzats, menys encara s'arribarà quan es comptabilitzin els últims 25 anys cotitzats. Queda clar que ens han retallat directament el nostre salari. En dos nivells; el de prolongació de la vida laboral i el de retallada de la pensió a cobrar.
La CGT pot fer anàlisis i crides a la mobilització i repulsa del que acorden altres, però no és suficient que ho fem solament des de les nostres sigles, és hora que els treballadors i treballadores reprenguem el camí de la reclamació pública i sense limitacions perquè no es deteriorin encara mes, les nostres condicions laborals. Solament amb la mobilització de tots i totes en i des de la implicació personal, podrem parar aquests atropellaments.
Hem de tenir clar, i per això aposto, que no ha d'haver-hi treball en negre, que ha de cotitzar-se per tot, que no pot haver-hi un treball sense un contracte i el corresponent pagament de cotitzacions. Si diem i proposem que l'únic camí és el del repartiment del treball i de la riquesa el que hem de començar a fer és: desemmascarar les prolongacions de jornada i les hores extres. No val ja, el camini jo calent i que es rigui la gent
És hora, al meu entendre, que des de la CGT apostem perquè cadascun ens impliquem, rebutgem directament el que ens imposen i reprenguem com propi el discurs i la reivindicació de jornades de 35 hores a la setmana, jubilació als 60 anys. És l'única cosa que comporta el repartiment de treball i de riquesa.Entenc que des de la CGT podem convocar tantes vagues com se'ns demandi fer o decidim en la nostra organització, però perquè siguin efectives han de ser assumides pels treballadors i treballadores, convèncer que la protesta és necessària i convenient serà la nostra tasca.
Sempre he tingut clar que la CGT mai ha tingut entre els seus objectius anar convocant vagues, el nostre objectiu és i sempre ha estat, obtenir i plantejar viure en un món millor i amb les millors condicions de vida i benestar. Aconseguir-lo és el nostre afany

El frau social

Pep Juárez, afiliat de CGT Balears

El pacte social provoca un canvi d'escenari de la incipient resistència social generada al voltant de la Vaga General del passat 29 de setembre. La pèrdua de drets pactada per la burocràcia sindical és la pitjor notícia per als treballadors i la ciutadania.

L' "Acord Social i Econòmic", signat pel Govern, CEOE, CEPYME, CCOO i UGT (el nom del qual fins i tot sembla plagiat de l'Acord Econòmic i Social, AES, pacte social signat a l'octubre de 1984 per la UGT, el Govern "socialista" de González i els empresaris de CEOE i CEPYME), duu el pompós subtítol "per al creixement, l'ocupació i la garantia de les pensions", però el seu contingut és el què tots ens temíem: després d'una introducció de set pàgines, on queda palès que els signants, incloent els dirigents sindicals, abracen sense fissures el catecisme neoliberal, el document està centrat fonamentalment en la retallada de les pensions, a més de deixar preparat el terreny per a una greu erosió de la negociació col·lectiva i la reforma del sector públic, aspiracions llargament anhelades per la patronal.

En termes globals, es valora que els signants de l'Acord retallen les prestacions de les pensions públiques en més d'un 20%, fins a 2027, principalment mitjançant dues vies: 1) el retard, en la pràctica, de l'edat de jubilació (ampliant els anys de cotització necessaris per a cobrar la pensió íntegra, amb el doble efecte de cotitzar i no rebre prestació), dels 65 als 67 anys, que ve a suposar un descens del 10% de les prestacions totals, i 2) l'enduriment de les condicions per a l'accés als drets íntegres de les pensions, mitjançant l'ampliació a 25 anys per al càlcul de la base reguladora i altres mesures, xifrades pels experts en una reducció addicional del 16%. A més, l'augment del mínim d'anys de cotització per a accedir a una pensió, suposa per a un important sector de treballadors (desocupats, precaris, temporals, fixos discontinus, etc.) el quedar exclosos del sistema públic de pensions.

I perquè no es refredi la cosa, en aquests dies continuen els contactes per a desenvolupar el que ja queda apuntat en l'esmentat "Acord Social i Econòmic", és a dir, la reforma de la negociació col·lectiva. Una vegada més, quan escoltam la paraula "reforma", els treballadors tenim motius per a posar-nos a tremolar. Perquè la cosa va de que aquests submisos dirigents sindicals, atrapats en el remolí de l'ofensiva neoliberal, avalin amb la seva signatura velles aspiracions patronals, manifestades per la CEOE des dels temps de Cuevas i Díaz Ferrán, en matèria de negociació col·lectiva, com ara les clàusules de despenjament, la fragmentació dels convenis sectorials empresa a empresa, l'anul·lació del que anomenen tramposament "ultra activitat" (vigència dels convenis després del període pactat, en tant no se signi un de nou), etc., tot això amb l'objectiu de fer desaparèixer la negociació col·lectiva, fragmentant-la, i substituint-la per pactes d'empresa i els somiats pactes individuals, treballador per treballador. No oblidem que aquest ombrívol escenari ja va quedar recollit en la famosa directiva europea "de les 65 hores" a l'any 2008, que va causar tant rebuig social.

Segons sembla, poc o gens els ha durat la "rebel·lia" als caps de files de CC.OO. i d'UGT. Aquesta negociació, en si mateixa i des del seu inici, ja va suposar una derrota per als treballadors. Si haguessin estat conseqüents, Méndez i Toxo haguessin d'haver exigit, com a condició mínima per a asseure's en qualsevol taula de negociació, la derogació de la Reforma Laboral, a la qual se segueixen oposant formalment, encara que amb la boca cada vegada més petita. Malgrat es jactin "d'assoliments" (que encara estan per veure) com suavitzar algun aspecte d'aquesta Reforma, el fet d'asseure's a negociar semse condicions ha suposat, de facto, empassar-se el gruix de la mateixa. Amb la signatura de l' "Acord Social i Econòmic", després de negociacions dutes a terme amb secretisme i molta nocturnitat, han vingut a dir diego on abans havien dit digo, han avalat l'expoliació dels drets dels treballadors a una pensió digna, i han arruïnat les incipients esperances de lluita per l'equilibri i la justícia social, albergades a la calor de la passada Vaga General, deixant el terreny preparat per a noves reculades.

Tot això succeeix mentre l'Enquesta de Població Activa (EPA) de l'últim trimestre de 2010 apunta un volum de treballadors en atur proper als 5 milions, alhora que se li regala als banquers el sucós pastís de les Caixes d'Estalvi, "sanejades" amb immenses quantitats de doblers públics, i tot això amb l'horitzó d'una més que previsible victòria electoral de la dreta neofranquista, amb amenaces de gruixut calibre, com la total privatització dels serveis públics. Amb el tràmit parlamentari de l'última Reforma Laboral, la classe política oficial s'ha posat decididament al servei "dels mercats", o sigui, dels lladres globals i dels grans especuladors. Però, amb la signatura del Pacte Social, a aquest selecte club també s'ha afegit, sense grans melindros, la burocràcia sindical.

Aquesta manera d'actuar dels dirigents de CCOO i UGT potser sorprengui a alguns, però hem de recordar que aquesta ha estat la seva conducta al llarg de més de trenta anys.

Per això, els afiliats i afiliades a CCOO i UGT, especialment els qui barallen el dia a dia i els qui van lluitar pels drets de tots el passat 29 de setembre, haurien de plantejar-se si els val la pena seguir col·laborant amb unes estructures que, des de fa ja massa temps, s'han convertit en mers engranatges d'un sistema depredador i corrupte.

La gran banca guanya 15.000 milions d'euros en plena crisi

Agències

Els beneficis de Santander, BBVA, La Caixa, Caja Madrid i Popular només cauen un 5%. El banc pilotat per Botín acumula 35.000 milions en 4 anys convulsos. Les cinc entitats apleguen 129.300 milions en riscos immobiliaris.

"La crisi és com la febre dels nens, que comença molt forta però després baixa". La metàfora és del 2008 i l'autor és el banquer Emilio Botín, cap destacat del Santander, que temps després en alguna conversa informal amb periodistes admetia sense embuts el desencert de menystenir la crisi amb el seu auguri comparatiu. Durant el 2010 encara fuetejat per la crisi, els resultats dels cinc grans de la banca només han tingut una lleu febrada. Santander, BBVA, La Caixa, Caja Madrid i Banc Popular sumen uns guanys de 14.940 milions, només un 5% menys que el 2009.

En un any inaugurat en recessió i amb una taxa d'atur constant al voltant del 20%, els cinc grans de la banca han trampejat el temporal local gràcies a la diversificació geogràfica.

El Santander, primer banc d'Occident quant a guanys i superat en el mapa global per dos colossos xinesos, ha obtingut un benefici de 8.181 milions, un 8,5% menys per culpa precisament de la caiguda del 38% del negoci local. I això que Espanya pesa en el balanç un 15% respecte del 30% del 2007. El Brasil, la joia de la corona de Botín, aporta un 25% del benefici (2.836 milions).

En un moment de la presentació de resultats oficiada a la macrociutat financera de Boadilla del Monte (Madrid), Botín va recapitular l'itinerari pels 4 anys de crisi per exhibir l'acumulació de 35.000 milions de guanys. I amb una regularitat de benefici (9.060 milions el 2007, 8.876 el 2008, 8.943 el 2009 i 8.181 el 2010) que sembla situar el Santander en una bombolla aliena a la muntanya russa de l'economia real.

El BBVA navega contra corrent firmant la proesa d'elevar beneficis un 9,4% (4.606 milions) i reduir la morositat (del 4,3% al 4,1%). Abans de debutar com a bancs, La Caixa obté 1.307 milions, un 13% menys, i Caja Madrid, 256 milions, un 3,7% menys. El Popular va revelar un benefici de 590 milions (el 23% menys).

A l'hora de despullar els balanços, els grans de la banca han fet aflorar risc immobiliari per 129.303 milions. Entre les entitats destaca el futur banc de Caja Madrid-Bancaixa, de facto erigit en la immobiliària més gran de l'Estat i que concentra en aquest sector 41.280 milions.

Autobusos de TMB sentenciat a pagar 483.700,32 euros a 666 conductors/es

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

A primers de febrer el Jutjat social nº 9 va emetre una sentència en la qual donava altra vegada la raó a CGT sobre el tema de "l'entrepà". En aquesta ocasió la sentència és el resultat d'una demanda posada per CGT, ACTUB i PSA contra la Direcció de TMB en la qual li reclamavem danys i perjudicis per no haver pogut gaudir del descans de l'entrepà.

La sentència del Jutjat condemna a TMB a pagar a 666 conductors/es 4,08€ per cada dia que no gaudim del descans de "l'entrepà" entre el 21-03-2007 i el 05-05-2008. L'import total de la condemna és de 483.700,32 euros. Contra aquesta sentència cap recurs però en aquesta ocasió el jutge obliga a l'empresa a dipositar l'import integre de la condemna en un compte d'advertint a TMB que sense aquest requisit no serà admès el seu recurs.

Tan aviat es va tenir coneixement de la sentència els companys del Comitè de conveni ens vam posar en contacte amb l'empresa per a sol·licitar-li dues coses: No retardar novament l'aplicació de la sentència amb recursos i més recursos, i que aquesta s'apliqués a tot el col·lectiu de conductors/es, independentment d'estar o no inclosos en la demanda.

Lamentablement, la Direcció de TMB segueix sense canviar d'estratègia i ens comunica que no pensa acceptar cap de les nostres peticions i ens avança la notícia que pensa recórrer la sentència i no està disposada, en cas de perdre-la definitivament, a aplicar-la a tot el col·lectiu.

La posició numantina de l'empresa ens obliga també als denunciants a recórrer igualment la sentència demanant que es comptabilitzi en ella un any més a l'efecte d'indemnització comptant per a enrere des del 21-03-2007 (data en la qual es va emetre la primera sentència en la qual se'ns reconeixia el dret que tenim els conductors/es al descans de l'entrepà) fins al 21-03-2006. En cas de ser atès el nostre recurs se li hauria de sumar als 483.700 € ja guanyats uns 125.000 € més.

Sobre el tema de "l'entrepà" ja estem acostumats a ser pacients i no ens pot desesperar les maniobres que fa l'empresa per a allargar la data en la qual per fi es faci justícia amb els conductors/as. El recurs que ha anunciat la Direcció haurà de ser resolt pel Tribunal Superior de Catalunya que, segons l'experiència que tenim en aquests termes, pot trigar uns sis mesos a emetre la seva sentència i esperem que en aquesta ocasió TMB no dugui el tema al Tribunal Suprem.

Nissan: l'empresa torna a riure's dels treballadors

Secció Sindical CGT Nissan Zona Franca

El 14 de febrer la Direcció de l'Empresa, va reunir als portaveus dels quatre sindicats presents al comitè per a comunicar-nos l'augment de producció de la furgoneta X-83. Aquest augment productiu es xifra en 10.000 unitats anuals per sobre del pla previst per a l'any 2.011. Arran d'aquesta pujada de producció es fa necessària la implantació d'un nou torn de treball de tres hores, en període nocturn. Per a la realització d'aquest nou torn de treball, serà necessària la contractació d'unes 300 persones, que ingressaran en la planta a partir del pròxim 28 de febrer.

Aquests no són més que els passos previstos per la Direcció de Nissan des que va decidir reestructurar la planta de Barcelona en l'any 2.008, quan es va començar amb la voluntat d'acomiadar al major nombre de treballadors fixos possible i els va acomiadar durant l'any 2.009, i que va acabar a principis d'aquest any amb el referèndum que va permetre la major reculada en les condicions de treball i salarials dels últims anys.

I diem que l'empresa es torna a riure dels treballadors, perquè aquest nou increment de producció, ens ho volen pintar com la consecució d'una cosa gran per a la planta, quan en realitat és la recuperació d'aquelles produccions que van baixar, única i exclusivament durant un període de crisi. Possiblement també ens anunciï en un futur l'adjudicació de noves produccions del Navara Pick-up.

On queden aquelles veus, des de totes les parts implicades en aquell projecte de Pla Industrial, que reclamaven necessaris els acomiadaments?, que deien que aquí no érem necessaris tants treballadors com hi havia en aquell moment, que aquesta planta mai tornaria a tenir tres torns de treball perquè l'estandard Nissan no ho permetia.

A la CGT ens sembla una molt bona notícia, l'increment de produccions, que permetran el reingrés de més companys acomiadats, així com la contractació de noves treballadores. Però és intolerable, que dia després de dia, negociació després de negociació, sigui la Direcció la que se surt amb la seva. La que ens amenaça una vegada i una altra amb la viabilitat de la planta per a aconseguir els seus objectius, la que utilitza a certs sindicats còmplices de les seves decisions, que com no, sempre acabaran amb un perjudici per als treballadors.

CGT guanya la demanda per haver estat exclosa de la taula de negociació del Pla industrial de Nissan

Secció Sindical CGT Nissan

El passat 25 de febrer de 2009, els sindicats CCOO, UGT i SIGEN-USOC, van signar l'acord denominat de Pla Industrial. Totes les parts signants d'aquest acord, van decidir que la CGT no fora partícep de les negociacions que seguidament es portarien a terme, fet que denunciàvem reunió després de reunió, fins i tot en alguna d'elles arribem a presentarnos espontàniament i sempre se'ns va ser impedida l'entrada.

Aquest sindicat sempre ha estat transparent, a l'explicar les coses i possiblement aquest va ser el veritable motiu pel qual els signants d'aquest acord no volien que estiguéssim presents. Una vegada més tornem a dir que aquesta taula sols va servir per a acomiadar als treballadors, tal com també es reconeix en la sentència "… la finalitat immediata era ajustar l'estructura de la plantilla, ajustant-la a la producció i a la càrrega de treball."

I per que volíem estar en aquesta taula, si solament servia per a acomiadar treballadors? Precisament per a intentar evitar això, per a intentar denunciar allò que ja denunciàvem des de fora de la taula. NO SOBRA NINGÚ.

El temps ha demostrat que aquella reestructuració de plantilla que van signar, era totalment innecesària. El temps ha demostrat que tots els treballadors érem necessaris. L'ERO va autoritzar l'acomiadament de 698 treballadors. A dia d'avui, l'empresa ha recuperat a 450 persones i realitzarà un nou ingrés de 370 més, aproximadament. Tindrem en plantilla més treballadors de "nou ingrés" que companys van ser acomiadats, això si, tots temporals.

El passat 26 de gener de 2011 va tenir lloc el judici contra l'empresa sobre tutela de drets fonamentals.

La sentència de la demanda és la següent:

1. Declaro que la conducta empresarial d'excloure al sindicat CGT de les reunions de la Taula de seguiment del Pla Industrial, vulnera el dret fonamental d'aquell a la llibertat sindical.
2. Ordeno a l'empresa demandada a cessar immediatament l'esmentat comportament antisindical, convocant al sindicat CGT a les reunions de la Taula de seguiment del Pla Industrial, proporcionant-li la mateixa informació, pel mateix conducte i simultàniament a la resta de sindicats.
3. Condemno a l'empresa a pagar a l'entitat actora una indemnització de 3000 euros pels danys i perjudicis causats.

Encara que aquesta sentència ens hagi donat la raó, el dany que es va realitzar en aquesta taula és irreparable, seguim insistint que els treballadors van ser acomiadats, sense motiu. I aquesta taula sols va servir per a mercadejar amb els persones que van ser acomiadades, sucumbint una vegada més a la viluntat de l'empresa, això si, realitzant entre tots una veritable neteja de treballadors.

Contra el pacte social i els ERO

CGT del Vallès Oriental

El Secretariat Permanent de la CGT del Vallès Oriental vol fer públic el seu menyspreu més absolut cap a les direccions dels sindicats CCOO i UGT a nivell estatal, i valorem molt negativament els acords signats entre govern-patronal-CCOO-UGT. El 2 de febrer de 2011, s'han signat uns acords que condemnen a la classe treballadora d'aquest país, especialment als i les joves, i sobretot a les dones, a la misèria més absoluta que el capitalisme els pot oferir. Qui ven als seus no mereix representar-los.

El pacte social que han signat patronal, sindicats majoritaris i govern han aplanat el camí del Fons Monetari Internacional i del neoliberalisme. Tenir pensions serà més difícil, desmantellant d'aquesta manera i com venim dient des de fa dies des de la CGT, l'Estat del Benestar com el coneixíem fins ara. I també, com venim dient, no falten diners. Falten llocs de treball i la riquesa que aquests generen. I sobren, sobretot, sous abusius, directius inútils, persones egoistes, polítiques absurdes…Així, doncs, la CGT del Vallès Oriental insta als i les afiliades de CCOO i UGT a informar-se fidedignament de què han signat els seus més alts dirigents, contrarestar aquesta informació amb qui la critiqui i actuar en conseqüència.

Entenem aquesta reforma empara situacions com la que estan vivint els i les companyes de Valeo, Yamaha, Derby i els companys tancats a l'empresa Vircop de Vallgorguina que porten mesos sense cobrar, pendents d'una feina que no els hi arriba, havent de claudicar, en algunes ocasions, davant les indignes exigències dels seus caps i amos de les empreses per les quals deixen, sovint, la vida i la salut. Que sàpiguen, d'antuvi, que tenen tot el nostre suport.S'ha acabat el temps de plorar. Tot està per fer i tot és possible.

La Generalitat prepara noves retallades en el sector sanitari públic

Redacció i Federació Sanitat CGT Catalunya

Després de la retallada de l'any passat amb la reducció del 5%, més la congelació salarial fins a l'any 2014, el Departament de Governació i Economia de la Generalitat ha instat a les Direccions dels centres sanitaris a rebaixar els salaris dels treballadors/es un 6% "més" i prepara noves retallades que afectaran a la qualitat assistencial del sector sanitari públic.

S'ha publicat el Decret 109/2011 pel qual s'estableixen els criteris d'aplicació de la pròrroga dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010, així com la Instrucció 1/2011 per l'aplicació de les mesures específiques en matèria de personal previstes en el decret esmentat.

Si al contingut d'aquestes normatives hi afegim les diferents intervencions del nou conseller de Salut de la Generalitat i les informacions que estan començant a transmetre en els diferents àmbits i centres de treball sobre la concreció de la aplicació d'aquestes mesures, ens trobem amb diversos aspectes que afectaran no només a les condicions laborals dels treballadors/es sinó també a la qualitat assistencial dels serveis sanitaris públics, essencials per als ciutadans i que es financen amb recursos públics.

El sistema sanitari de Catalunya patirà una retallada en el pressupost que es preveu al voltant d'un 10% i en breu es concretarà com s'apliquen les noves mesures restrictives que afecten tant a la població com al personal que hi treballa i que probablement significarà:

* Reducció d'un 5% de les plantilles: acomiadaments.
* No substituir les absències i repartiment de la càrrega de treball entre la resta de personal.
* Reducció d'un 6% de la massa salarial, que se sumaria al ja descomptat l'any passat.
* Venda d'actius a entitats privades (externalitzar serveis) per llogar-los després.
* Venda de patrimoni (edificis) per llogar-los després.
* Reducció d'un 30% en inversions (obra nova i manteniment d'equipaments).
* Nova reducció tarifes (amb repercussió a massa salarial i activitat dels centres).

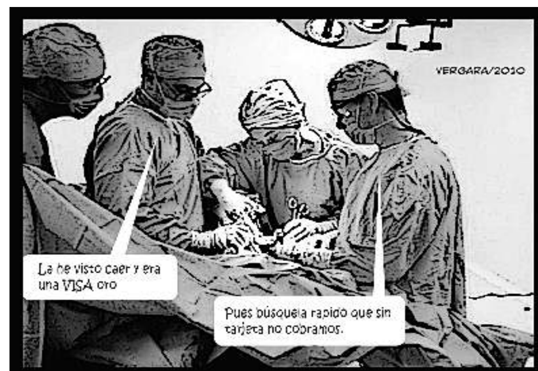
La reducció del pressupost sanitari pot suposar una disminució important de l'activitat sanitària amb la qual cosa les llistes de espera encara augmentaran més. Pel que fa a les unitats especials, possiblement procediran al seu tancament, sense que es sàpiga quin criteri s'utilitzarà per reagrupar els serveis.

En el capítol d'inversions es plantegen una reducció important, el que pot implicar que moltes de les ja planificades no s'iniciaran i s'aturaran algunes de les que estan en marxa, tant les que tenen a veure amb infraestructures com amb els equipaments i el seu manteniment.

En aplicació de la instrucció 1/2011 es possible que s'apliqui una reducció del 5% de les plantilles, que no es contractin substitucions, i que la reducció sobre la massa salarial sigui d'un 6%.

El missatge del document enviat pel govern català al Servei Català de la Salut, l'Institut Català de la Salut i les empreses públiques i consorcis sanitaris vinculats és molt clar: en les entitats subjectes a dret administratiu es limitarà la taxa de reposició d'efectius, el nomenament de personal interí i la contractació temporal de personal laboral. I en les entitats autònomes,"serà necessari que comuniquin a la secretaria d'Administració i Funció Pública que a data del dia 30 de juny de 2011 han reduït les despeses del seu personal en un 6 per cent (massa salarial) i en un 5 per cent, la d'efectius de personal (plantilla)".

Comptant tots les retallades, podran veure's afectats prop de 5.000 treballadors, i fonts autoritzades del Departament de Salut han manifestat, que el que sí farà Salut és no reposar el 50 per cent de vacants per jubilació, defunció o altres formes d'extinció de la relació laboral, tal com estava ja previst en el decret de pròrroga dels pressupostos de la Generalitat.

El conseller de Salut, fins fa pocs mesos president d'una patronal sanitària privada, deixa de banda els problemes reals del sector sanitari i es limita a culpabilitzar i responsabilitzar als treballadors/es i als usuaris de la situació del sistema, aconsellant als ciutadans que s'afiliïn a una mútua privada.

El Govern actual, prioritzant els seus interessos polítics i exagerant les dificultats financeres de la Generalitat, justifica unes retallades socials amb l'únic objectiu de deteriorar els serveis públics en benefici dels centres privats, el quals sovint es financen gràcies a la activitat que els hi compra la administració sanitària, adoptant mesures que afecten directament a les condicions laborals.

Cal mobilitzar-se doncs per tal d'impedir que el Govern porti a terme mesures que puguin suposar pels ciutadans la pèrdua del dret a una assistència sanitària pública, universal, de qualitat i equitativa o que vulneri greument el dret a la negociació col·lectiva.

Emte Service Tarragona condemnada a readmetre al delegat de CGT acomiadat

Secció Sindical CGT Emte Service Tarragona

El dimecres 23 de febrer, Manu Vidal, delegat sindical de CGT a Emte Service, que va ser acomiadat el passat 27 de setembre per lluitar a favor dels drets dels treballadors, es reincorpora al seu lloc de treball. Així ho ha dictaminat el Jutjat social 20 de Barcelona, que ha declarat el seu acomiadament nul.La sentència deixa clar que "la decisió empresarial respon a una mera represàlia" (pàgina 9, paràgraf 3 de la sentència) i que "les causes que al·lega l'empresa manquen de qualsevol lògica i justificació, apareixent l'acomiadament objectiu com una mera excusa i com reacció a la seva prèvia activitat sindical, de representació dels treballadors i de reclamació enfront de l'empresa" (pàgina 10, paràgraf 1).

Així mateix, el jutge condemna a Emte Service a abonar els salaris de tramitació i a pagar una indemnització per danys morals al delegat represaliat. Aquesta sentència va ser notificada a l'advocat del Col·lectiu Ronda, assessor legal de la Secció Sindical, i representa una victòria en tota regla dels companys de la CGT a Emte Service, que des de l'any 2008 han sofert gravíssims atacs per part de l'empresa com a conseqüència de la seva lluita per la readmissió d'un treballador pare d'un nen amb càncer i pel compliment del conveni col·lectiu.

Totes les mesures repressores de l'empresa -a través de sancions i acomiadaments, com el de Juanma Carrillo, i les duríssimes suspensions d'ocupació i sou aplicades al propi Manu Vidal i a Ismael Pérez- han estat revocades pels tribunals.

Des de la CGT valorem aquesta sentència de manera molt positiva, entenent que la mateixa ha de servir d'exemple per a tots: enfront de les retallades laborals i els acomiadaments no es poden fer concessions, els treballadors hem de lluitar fins al final i mobilitzar-nos unitàriament en totes les empreses per a defensar els nostres interessos i evitar que l'únic dret que ens quedi sigui el de callar.La decisió judicial arriba cinc mesos després que el delegat fora acomiadat i després d'una intensa campanya empresa per la Secció Sindical de CGT per a exigir la readmissió del delegat. Així, ha aconseguit reunir més de 500 signatures de delegats i activistes obrers recollides en tot l'estat i ha comptat amb el suport de nombrosos comitès d'empresa (Emmsa, Denion, Siemsa, Iberdrola Operacions i Manteniment…) i la majoria d'organitzacions socials del territori a més de la pròpia CGT.

Valeo retira l'ERO amb que volia acomiadar 67 treballadors

CGT Vallès Oriental

El passat 28 de gener Valeo Automoción de Martorelles (Vallès Oriental) va sol·licitar a l'administració l'acomiadament de 67 treballadors i la deslocalització a una altra planta del grup a Saragossa, de 3 línies de muntatge, al·legant causes econòmiques i productives. En el transcurs d'aquests 14 dies, vam tenir 3 reunions i vam desmuntar les causes productives al·legades per l'empresa.

Quedant ja com causa de l'ERO les econòmiques, resulta ser, que Valeo és un Grup Multinacional, pel que els comptes per a les causes econòmiques que ha de presentar l'empresa per a sol·licitar a l'Administració l'extinció dels 67 contractes de treball, han de ser les del Grup. Per tant, ens trobem davant un frau, que tenia com fi acomiadar a 67 treballadors de Valeo i el trasllat de tres línies de muntatge a Saragossa, això que coneixem com deslocalització, malgrat que no concorrin les causes al·legades.

Tornava a ser altra vegada, responsabilitat dels polítics, del govern de torn en la Generalitat l'acceptació o no d'aquests 67 acomiadaments, ja que li pertanya resoldre sabent que els treballadors saben, que és un frau! Els treballadors vam convocar vaga tots els dies del mes de Febrer. A abusos com aquest ens porta la Reforma Laboral.Per tal de mostrar la nostra oposició total a l'ERO de Valeo, des del comitè d'empresa vam organitzar un Calendari de mobilitzacions que va incloure una concentració davant l'Ajuntament de Mollet del Vallès el 12 de febrer, una concentració i marxa fins a la Plaça Sant Jaume el 16 de febrer i una manifestació des de la Plaça Urquinaona de Barcelona el 17 de febrer.Finalment però s'ha arribat a un acord de prejubilacions i baixes incentivades, en el que hi haurà 42 prejubilacions de treballadors majors de 57 anys i 15 extincions de contracte voluntàries amb indemnitzacions. de 45 dies per any amb un màxim de 42 mensualitats i la possibilitat de bonus adicionals en funció de l'antiguitat. Si no hi ha voluntaris, però, l'empresa assumeix que no acomiadarà ningú.

Un model de ferrocarril públic i social

SFF-CGT
www.sff-cgt.org

El llibret de 46 pàgines “Un model de ferrocarril públic i social” (que us el podeu descarregar en el web a www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5002), es divideix en la introducció, la primera part, dedicada a explicar la realitat del ferrocarril a l’Estat espanyol, i la segona part, dedicada explicar quin model de ferrocarril volem.
En el SFF-CGT hem mantingut durant anys un projecte de defensa del ferrocarril que ha tractat de transcendir els aspectes purament sindicals, incloent en els nostres plantejaments el concepte d’un servei públic que ha d’estar a l’abast de tots i orientat al servei de la societat, i una manera de transport amb avantatges socials i mediambientals que comencen a ser reconegudes tant pel públic com per les pròpies administracions que han legislat i actuat en la seva contra.
La nostra voluntat ha estat des d’un començament treballar conjuntament amb col·lectius socials i arribar al públic amb un discurs clar, argumentat, obert i raonat, afavorint el debat i permetent que els àmbits més amplis de la societat tinguin coneixement del que des de les institucions es pretén fer amb un ferrocarril que és de tots.
El treball d’anàlisi ha estat recolzat en tot moment per un esforç per arribar al públic, i fonamentalment a la societat organitzada: usuaris, veïns, estudiants, associacions. El nostre missatge ha arribat en nombroses ocasions, i fonamentalment per mitjà de la mobilització, a una àmplia opinió pública a través dels mitjans de comunicació i de la nostra feina d’informació directa als usuaris del ferrocarril.
Ha estat un treball ben elaborat, un esforç dilatat en el temps, i si observem amb atenció com han canviat en l’última dècada tant l’opinió pública, que comença a ser conscient dels avantatges del ferrocarril com manera de transport i del ferrocarril públic en particular com una cosa que li pertany i sobre el que hauria de ser consultada, o els discursos polítics i institucionals que pretenen disfressar els seus propis actes i els interessos veritables als quals serveixen, veiem que el treball realitzat no ha estat estèril. Però també hem de reconèixer que queda molt per fer.

La reforma laboral i de les pensions:

Un Pacte d’Estat contra les dones

Secretaria de Gènere de la CGT de Catalunya

A la Reforma Laboral i la Reforma de les Pensions, és a dir, a la facilitat en l’acomiadament, a la perpetuació de la temporalitat, a la jubilació als 67 anys, l’augment a 38’5 anys de cotització per tenir dret a tota la pensió, allargament de 15 a 25 anys per calcular la quantia de la pensió.
A tot això s’afegeix un índex d’atur al principat de Catalunya del 18% i una precarietat contractual, salarial, laboral i de vida cada cop més forta. Introduir com elements positus de la reforma la cotització fins a dos anys per tenir cura dels fills i filles o per treballar a casa sense salari, només quan es tingui una cotització plena, no és només una almoïna digna del “proteccionisme assistencial”, capitalista i patriarcal que nosaltres rebutgem, sino el que és més greu, perpetua la discriminació de les dones en la incorporació al món laboral. Les dones rebutgem l´assistencialisme. LES DONES EXIGIM DRETS.
El govern de l’estat espanyol i els sindicats CCOO i UGT, amb la complicitat de CIU, PNB, CC han concedit la pau social als mercats financers regalant els diners públics als Plans de Pensions per a que la Banca faci negoci amb els nostres estalvis. Encara més, volen atorgar una pau social a l’Europa dels mercats a càrrec de la classe treballadora. Però han donat una pau social que no poden assegurar. **LES DONES DIEM PROU I ORGANITZEM LA NOSTRA REBEL·LIA I EL NOSTRE PODER.**
El govern Zapatero i els sindicats CCOO i UGT han signat un Pacte d’estat contra les dones. La Reforma Laboral amb la plena llibertat que dóna als i les empresàries per abaratir l’acomiadament, per acomiadar sense més motius que la baixa productivitat de la treballadora, comportarà la no contractació de dones sobretot en edat reproductiva. Les dones gaudeixen de contractes parcials un fet que no donarà dret o un dret molt minso a l’atur i a la pensió. Les dones treballem en l’economia submergida que no genera drets. Les dones treballadores domèstiques no són reconegudes a la Seguretat Social, les treballadores sexuals no tenen drets laborals ni socials i són sovint explotades per xarxes de proxenetes, les dones que treballen a casa ho fan sense cap remuneració ... aquestes dones són les que més patiran aquest “Pacte contra les dones”, aquest Pacte pel Silenci. Aquest Pacte sense cap concreció de creació de llocs de treball, en un marc de privatitzacions dels serveis públics, representa la impossibilitat de les dones de gaudir d´un projecte de vida propi. És el triomf del capitalisme i del patriarcat recolzat per la “socialdemocràcia” i els grans sindicats, que més que mai estàn al servei del Capital. És la reedició del “Pacte contra les dones” que la socialdemocràcia i els sindicats anglosaxons van signaren ‘acabar la II Guerra Mundial, l’anomenat “estat del benestar”. L´estat del benestar es basa en l’aceptació del mercat capitalista, en l’aceptació de la lógica home, blanc, cuidat per la mare i la dona, a punt sempre per oferir la seva força de treball a l’economia de mercat. Aquest “estat del benestar” es sosté en l’explotació de les dones, la natura i l’expoliació dels estats empobrits pel sistema capitalista.
El govern de la dreta nacionalista catalana, CIU, còmplice necessari de les polítiques neoliberals de Zapatero, vol reduir un 1’2% el déficit pressupuestari, és a dir, 3.000 milions d’euros de reducció dels pressupost públic. De moment l’Institut Català de les Dones passarà a Benestar i Familia, desapareix el departament i el pressupost de Violència de gènere i Dependència, i les conselleres “jurant” el càrrec amb “l’ajuda de Deu”. Qui pagarà la reducció del dèficit?. CIU es perfila com el partit del govern de Catalunya, defensor de la família patriarcal i obliga les dones a la cura de les persones. La privatització anunciada de la Sanitat Pública, Educació, escoles bressol, serveis sociosanitaris, cofinançament de la Dependència, ... dificultaràn encara més la incorporació de les dones a un treball digne creador de drets.

Nosaltres, les dones, tenim alternatives al sistema capitalista i patriarcal, dominat per l’economia de mercat i no per les necessitats socials i de les persones. Com, per exemple:
- Reducció de la jornada laboral sense reduccions salarials.
- Repartiment de tot el treball i la riquesa.
- Que homes i dones es dediquin a tasques de cura de les persones per igual.
- Que les dones gaudeixin de temps per la seva vida personal i per dedicar a la transformació social.
- No augmentar l’edat de jubilació de 65 a 67 anys ni augmentar de 15 a 25 anys el período pel seu càlcul, perque perjudica a tota la classe treballadora, i sobretot les dones.
- Creació de llocs de treball per dones i homes, reformar el sistema d’excedències i la prestació per cura de persones dependents per tal de generar drets laborals i de pensions dignes.
- Garantir serveis públics de qualitat (escoles bressol, sanitat, educació, serveis socio-sanitaris...) per tal que les dones tinguin dret a la incorporació al mercat laboral.
- Incloure les treballadores domèstiques al Règim de la Seguretat Social.

Primers acomiadaments barats a Telefònica aplicant la nova reforma laboral

Sindicat Federal CGT Telefònica
www.cgt-sft.org/

El departament de RRHH de Telefònica d’Espanya va comunicar l’acomiadament per baixes mèdiques justificades a dos treballadors de la companyia a Madrid i Barcelona i un tercer en Balears per impuntualitat, aplicant al primer cas la nova redacció de l’article 52.d de l’Estatut dels Treballadors que va ser modificat en la passada reforma laboral i que va provocar la vaga general del 29 de setembre.
La carta justificava els acomiadaments amb aquesta frase: «Valorades totes les circumstàncies que concorren i tenint en compte que les seves reiterades absències, àdhuc justificades, al seu lloc de treball, fan que la seva prestació de serveis no resulti rendible per les successives interrupcions en la prestació del seu treball, és pel que no existeix altra solució que la decisió adoptada de resoldre el seu contracte de treball».
Des de la CGT ja vam advertir que la reforma laboral, en lloc de crear ocupació, l’única cosa que produïa era facilitar i abaratir l’acomiadament, inclòs per baixes mèdiques justificada com és aquest cas, ja que al reduir-se el requisit necessari d’un 5% d’absentisme mig en l’empresa, al 2,5%, ha suposat que la gairebé totalitat de les empreses puguin aplicar-lo, quan abans no era possible.
És completament injust, per legal que pugui ser ara, acomiadar pel simple fet d’estar malalt amb una ridícula indemnització de 20 dies per any. I és completament lamentable que Telefònica, la major multinacional espanyola, que presumeix de les seves polítiques socials i que pretenia ser “la millor empresa on treballar” de tot l’estat, apliqui aquesta lamentable legislació per a acomiadar de manera barata a persones malaltes.
Diversos comitès d’empresa de Telefònica van convocar mobilitzacions exigint la readmissió, entre elles una vaga el 24 de febrer a Madrid, Barcelona, Navarra, Bizkaia o Gipuzkoa. CGT va donar suport a totes aquestes mobilitzacions. A Barcelona el seguiment va ser del 60%, i a més es van fer concentracions els dies 15 i 24 de febrer.

FNAC-El Triangle de Barcelona vulnera drets fonamentals

CGT Barcelona

La Inspecció de Treball ha aixecat un requeriment contra l'empresa FNAC-El Triangle de la Plaça de Catalunya de Barcelona, en el qual literalment la insta a que "s'abstingui en el futur d'utilitzar, de manera sistemàtica, com causa d'acomiadament la situació d'incapacitat temporal dels treballadors".
En els burofax d'acomiadament enviats als domicilis dels treballadors malalts, FNAC al·legava que al trobar-se el treballador de baixa "per incapacitat temporal, és evident que el manteniment del seu contracte de treball no és rendible per a l'empresa, i per això procedeix a l'extinció del mateix per les raons indicades, criteri que està suficient i àmpliament avalat per múltiples sentències de Tribunals Superiors de Justícia, Tribunal Suprem i fins i tot Tribunal Constitucional".
Malgrat tota la doctrina jurídica citada en els burofax d'acomiadament, que en el fons ve a considerar que l'acomiadament en situació d'Incapacitat Temporal és improcedent però no nul perquè no es pot qualificar de discriminatori, l'Inspector actuant literalment considera que "l'empresa, a l'utilitzar aquesta causa d'acomiadament, està indirectament llançant un missatge a la resta dels treballadors que no són en cap cas aliens als acomiadaments dels seus companys de treball. I aquest missatge no pot ser altre que el que les situacions d'incapacitat temporal poden donar lloc a l'acomiadament".
Segons l'inspector de treball, aquesta actuació "xoca frontalment" amb l'establert en l'article 15 de la Constitució Espanyola, el 4.2.d) de l'Estatut dels Treballadors i el 14.1 de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals.
Tots aquests articles defensen el dret "del treballador a la seva integritat física i a una adequada política de seguretat i higiene" en el treball i obliguen a l'empresari a dur-la a la pràctica. En el procés també es van personar diversos ex treballadors de FNAC-El Triangle assegurant que les condicions de treball i el tracte que rebien diàriament per part de les seves superiors, són els que precisament havien influït de forma determinant en l'adopció de les seves baixes per malaltia.
CGT té en tràmit una altra denúncia contra l'Empresa, al tenir constància documental que la mateixa tampoc està respectant el requeriment d'Inspecció de Treball i que ha procedit, almenys, a l'acomiadament d'un altre treballador argumentant, de nou i amb el mateix text aquí reproduït, que la causa del mateix és la seva situació d'Incapacitat Temporal.
CGT considera que aquests acomiadaments són una mostra més del clima de pressió, sobrecàrrega de tasques, alta rotació i insuficiència de personal i la mala organització del treball que han de suportar diàriament els treballadors de FNAC. Abundant en la identificació d'aquesta política de Recursos Humans, a l'abril de 2008 Inspecció de Treball també va reconèixer un cas de "mobbing" a FNAC-El Triangle, requerint a l'Empresa a realitzar tota una nova avaluació dels seus Riscos Psicosocials.

La Direcció d'autobusos de TMB condemnada per donar tracte de favor a CCOO i UGT

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

El Jutjat social nº 25 de Barcelona dóna altra vegada la raó a la secció sindical de CGT a autobusos de TMB al condemnar a la Direcció de TMB per vulneració de la llibertat sindical i anul·lar els acords entre TMB i CCOO i UGT pels quals aquests sindicats podien mantenir alliberats en les seves respectives Federacions. La sentència treu l'alliberament a 4 rebaixats d'UGT i a 2 de CCOO, i igualment condemna a TMB a indemnitzar a CGT amb 1.500 euros per danys i perjudicis.
Amb la sentència en la mà 4 rebaixats d'UGT i 2 de CCOO han d'abandonar el seu alliberament sindical per a incorporar-se immediatament al seu lloc de treball als autobusos de TMB. Aquestes 6 persones haguessin sumat mes de 10.000 hores de rebaixa a l'any, el valor econòmic de la qual hagués arribat a més de 200.000 euros.El tracte de favor que la Direcció de TMB ha mantingut durant els últims 20 anys amb els sindicats CCOO i UGT per fi ha sortit a la llum gràcies a una sentència que condemna a TMB per atemptat contra la llibertat sindical i anul·la els acords "de paraula" il·legals amb els quals CCOO i UGT nodrien d'alliberats les seves respectives Federacions.
L'escàndol va sortir a la llum després que CGT pogués comprovar, gràcies a un requeriment judicial l'abús d'hores sindicals que gaudien CCOO i UGT, malgrat no ser els sindicats més votats en autobusos i no haver signat l'últim conveni col·lectiu. Després de les últimes eleccions sindicals CGT va obtenir 6 delegats, UGT 6 delegats i CCOO 5 delegats, i es va poder comprovar que la Direcció de TMB li va donar a UGT 22.125 hores de rebaixa sindical, a CCOO 19.040 hores i a la CGT 6.079 hores.
En el judici celebrat el 13-09-2010 la Direcció de TMB va argumentar que els excessos d'hores sindicals detectats es devien a acords "verbals" als quals havia arribat amb les Direccions de CCOO i UGT, una cosa que CGT va denunciar com un abús i malversament en una empresa finançada amb diners públics com és TMB.

Contra l'acomiadament de 85 treballadors/es a Parcs i Jardins de Barcelona

Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins

Els treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, reunits en Assemblea General, davant la nefasta política d'ocupació que patim a l'Institut en els últims anys, contra l'externalització del servei municipal i davant la decisió de l'empresa de no signar contractes d'interinitat, com recull el conveni, a treballadors actualment amb contracte de relleu, el que suposarà l' acomiadament per a 85 persones fins al 2015, 11 dels quals s'han d'efectuar durant el present any, manifestem el següent:
El nostre rebuig a la negativa de l'Ajuntament de dotar el servei de Parcs i Jardins amb el personal necessari, a través d'ofertes públiques d'ocupació.
El nostre rebuig a la política d'externalització del servei, que està deixant en mans d'empreses privades un servei públic.
La nostra alarma davant l'abandó que pateixen els parcs i jardins de la ciutat per falta de personal, especialment en la temporada estiuenca, en no realitzar-se, des de fa dos anys, cap contractació temporal per substituir el personal fix quan està de vacances.
Reiterem la denúncia respecte a les nombroses contractacions de personal tècnic que tant l'Institut com l'àrea de Medi Ambient realitza, sense que ens consti cap procés selectiu transparent.
Ens oposem al nou incompliment del conveni col.lectiu vigent respecte al dret que tenen les persones afectades, que en el seu moment van aprovar una oferta pública, a mantenir el seu lloc de treball amb un contracte d'interinitat, després d'acabar el de relleu, fins a la cobertura d'aquesta plaça a través d'un oferta pública. Aquest dret sí que ho van tenir els afectats fins al 31 de desembre de 2010, tot i regir el mateix conveni i la mateixa normativa laboral i lleis que ara, pel que entenem que només obeeix a una decisió política de greus conseqüències.
Aquesta decisió, de dur a terme, suposarà l'acomiadament de 11 persones al llarg d'aquest any, i 85 fins a l'any 2015. Totes elles, quan van signar el seu contracte de relleu, ho van fer sabent que finalitzat el mateix, se'ls oferiria un interinatge
Per tot això, la plantilla de Parcs mantindrà una campanya de protestes i mobilitzacions contra la política d'ocupació executada per la direcció de Recursos Humans de l'Institut, i avalada per la Sra Imma Mayol, presidenta d'aquest, i per l'equip de govern municipal de Barcelona.
Entenem que és també responsabilitat de l'alcalde, Jordi Hereu, intervenir en la solució d'aquest conflicte, sobretot en un moment com aquest de crisi econòmica i amb unes dades d'atur com els que es donen entre la ciutadania de Barcelona.

La CGT i altres el 27 de gener: l'estranya virtut de saber dir no

Jordi Martí, afiliat CGT Tarragona

No hi haurà clemència per als que no acotin el cap. Si no sou capaços de mirar al terra quan passi l'amo, mereixeu que us el tallin, el cap, i la resta també. I si la CGT de Catalunya és capaç de reptar l'Estat i el Capital convocant una vaga general que els que només miren la tele han sentenciat que serà un fracàs, no hi haurà perdó per a la CGT, l'única gran organització que és capaç de dir que no en veu alta i amb amplificació, al costat de l'esquerra independentista i dels revolucionaris de qualsevol color que no juguin només a ser-ho.

Així, caldrà enviar la colla de caps buits de la Brigada Mòbil (Brimo) dels Mossos a pegar a tort i a dret, a rebentar els caps de qui sigui, i si pot ser el Secretari de Comunicació de la CGT, millor encara. Pel que fa al local de Via Laietana on l'anarcosindicat desenvolupava la seva feina de lluita obrera a Barcelona i a nivell de coordinació de Catalunya, serà regalat als millors llepaires de sabates d'amos que hi ha, els de CCOO, que així també tindran casa nova i s'igualaran amb els seus amics llepaires d'UGT, reubicats al Raval damunt la cendra i el record del Forat de la Vergonya.

A les treballadores en general ens robaran anys de vida i passarem de jubilar-nos dels 65 als 67, però no passa res que cal sacrificar-se per sortir de la crisi que els lladres mateixos han provocat. Els economistes que no llepen soles de sabates ni pols del camí diuen que la retallada suposarà una reducció del 25% dels diners que perceben les persones que cobren pensions. O sigui que els qui viuen en la misèria, hi viuran més i alguns dels que encara respiren deixaran de fer-ho. Ni així ens bellugarem, perquè la Belén Esteban no n'ha dit res a la tele.

Sorprèn una mica veure com la majoria de la gent és capaç d'entendre de què va tot això que està passant i alhora no fa res, no mou ni un dit, per impedir-ho. Els fan fora de la feina, els deixen de pagar res quan perden els subsidis, arriben a passar gana, els fan fora de casa seva… i la culpa no és de ningú… Bé, de ningú sí, que sempre hi haurà algun "immigrant" per acusar de robar serveis socials o algun "okupa" a qui podrem avisar que ara que mana el xèrif Puig i les seves porres restabliran la propietat ràpidament sempre que qui robi no sigui un banc. Cal desviar l'atenció i trobar culpables en qui no es pugui defensar, en qui no pugui opinar, en qui es trobi davall nostre i el poder assenyali alhora com a objectiu.

Els amos, ja ho deia Orwell, cada cop ens deixen menys paraules i "no" ha desaparegut de la majoria de diccionaris personals. Qui la diu és un antisocial, un inadaptat, poc flexible i perepunyetes. Cal dir "sí senyor" i acotar el cap, no fóra cas que veiéssim, en aixecar-lo, que la banca i els especuladors financers, qui ens roba a totes i tots, són tan vulnerables com ho han estat sempre i per fer-los caure només hi ha una possibilitat i aquesta no és altra que unir-nos les explotades i els explotats i no parar fins que desapareguin. I per fer-ho, abans que res cal saber dir "no".

L'ALTRA REALITAT

Tabac: "To be or not to be, that is the question"

Pepe Berlanga

Hi ha qüestions tan recurrents que normalment no deixen indiferent a ningú, són aquestes matèries que gairebé ratllen la visceralitat i que desemboquen en enfrontaments desaforats. En aquesta quadrícula podríem emmarcar les desafortunades i virulentes postures que la prohibició del tabac en espais públics ha vingut generant els últims mesos, si bé forma des de fa molt temps d'una agra dicotomia entre fumadors i no fumadors. Per aquesta raó, és un tema candent que enfronta fins i tot en els àmbits sindicals, conseqüentment mereix que li prestem una mica d'atenció.

Em ve a la memòria aquelles interminables reunions on discutíem de tot i per tot, on qui s'instal·lava al nostre costat no parava d'impregnar-nos d'un deliciós i viscós fum que impregnava les nostres vestimentes. Fins i tot les queixes d'algun assistent de que es perjudicava la seva salut eren rebudes amb burla i menyspreu. De tant en tant ens permetíem airejar l'habitacle, algú acabaria queixant-se dels rigors del temps… Però socialment estava ben vist.

Amb posterioritat intentàvem relaxar-nos prenent unes cerveses per a suavitzar els ànims o, abans d'assistir, havíem menjat en un local pròxim al sindicat, en aquests entorns rebíem en els nostres clatells o sobre els aliments que anàvem a prendre el fruit d'inhalar aquella acumulació de substàncies o quan ens vèiem obligats a fregar-nos els ulls que ja començaven a irritar-se. És a dir, en els espais comuns en els quals normalment ens movíem la invasió dels fumadors era constant i gens reprimida, més aviat al contrari, alardejaven del seu consum sense importar-los la nostra opinió seria per que desconeixien el perjudici a la seva salut, i la nostra també, que els compostos químics del tabac estaven potenciant?.

Doncs bé, en aquest entorn tan idíl·lic, l'administració ha elaborat una llei que els "consumidors de tabac" consideren una agressió a la seva llibertat personal, acreditant amb això la major desconsideració cap a qui no fumant ens veiem obligats a consumir aquesta substància. Han estat molts anys de sofrir en silenci, de patir el menyspreu de persones que no superen la mínima catadura de companys, ni tan sol en casos de palpable minvament en la salut, insolidaris fins a la moll de l'os i que encara en l'actualitat mostren el seu menyspreu més absolut en amplis ambients d'ús comú en el sindicat.

Si fóssim coherents amb el nostre ideari i assumíssim les actituds dels nostres ancestres sindicals, no permetríem que de la nostra necessitat sortís beneficiat aquest estat que diem repudiar, encara que ens beneficiem d'ell, oblidant-nos que, malgrat tot, la recaptació de la hisenda pública pel tabac contínua augmentant. En definitiva, segurament sigui una actitud solidària amb el nostre sistema de seguretat social que veuria minvats els seus ingressos si no consumíssim tabac, la prolongació de la longevitat ho faria inviable i conseqüentment ens carregaríem el sistema públic de pensions.

Alguns resultats d'eleccions sindicals

Funosa, Igualada
CGT 7, UGT 4, CCOO 1, Independents 1. CGT és de nou la força majoritària i aconsegueix majoria absoluta.

Gamo, Sant Boi de Llobregat
CCOO 5, CGT 2, UGT 2. CGT es presentava per primera vega en aquesta empresa del sector del metall.

Saint Gobain Cristaleria SL, L'Arboç
CGT 5, CCOO 4, UGT 4. Tot i la reducció de plantilla i les pressions de l'empresa, CGT manté els resultats que tenia.

Nissan, Zona Franca Barcelona
SIGEN-USOC 11, CCOO 7, UGT 5, CGT 2. Majoria absoluta del sindicalisme pactista en detriment de CGT i CCOO que perden 2 i 3 delegats respectivament mentre UGT en perd 1 i USOC n'augmenta 2. Des de CGT s'apunten com elements a tenir en compte que el comitè ha passat de 29 a 25 membres, per tant s'escollien menys delegats, i que els acomiadaments produïts en l'empresa l'any passat havien afectat de forma significativa als afiliats de CGT, sent acomiadats el 67% dels afiliats de CGT a Nissan Zona Franca, en una clara operació d'eliminació del sindicat a l'empresa.

Honeywell, Barcelona
Bons resultats en aquesta empresa del metall: CGT 6, UGT 4, CCOO 3.

SELSA, Cornellà
CGT guanya les eleccions en l'empresa de neteja de Cornellà de Llobregat, dedicada a la neteja d'instal·lacions municipals. CGT 4, UGT 3, CCOO 2.

Eco-Equip SAM, Terrassa
La CGT manté els delegats que tenia a l'empresa de neteja municipal. Els resultats han estat: CGT 5, UGT 3, CSIF 2, CCOO 2, USO 1.

Banca Catalunya
CGT ha obtingut 60 delegats/des, repartits així per demarcacions: Barcelona 49, Tarragona 8 i Girona 3. Per bancs els resultats han estat: BBVA: CCOO 37, UGT 27, CGT 14, altres 4. Banesto: CCOO 19, CGT 6, UGT 2, altres 12. Deutsche Bank: CCOO 33, CGT 16, UGT 3.
Popular: CCOO 32, CGT 9, UGT 6, altres 2. Sabadell: CCOO 48, CC 23, CSC 22, UGT 14, CGT 4. Santander: CCOO 26, FITC 16, CGT 11, UGT 11.

Juntes de Personal docent de l'ensenyament públic català no universitari
CGT millora resultats, en un entorn d'abstenció creixent, obté 1300 vots (200 més que en les anteriors) i passa de 5 a 18 delegats i delegades i a ser la tercera força sindical en el Vallès Occidental (5 delegats/des) i el Baix Llobregat (5) i la cinquena en Maresme-Vallès Oriental (3), Barcelona Comarques (3), Consorci de Barcelona (2) i Tarragona (encara que en aquesta, per 24 vots no hem obtingut representació). En aquestes eleccions del 2011 CGT no presentava candidatures a quatre de les demarcacions, les de Lleida, Girona, Terres de l'Ebre i la Catalunya Central. USTEC ha obtingut 140 dels 348 delegats que s'escollien (el 42,5%), CCOO 105, ASPEC-SPS 47, UGT 26, CGT 18, ANPE 8, CSIF 3 i USOC 2. Des de CGT s'ha mostrat la preocupació per la baixa participació en les eleccions sindicals, només han votat un 35% dels 74.344 mestres que estaven cridats a les urnes (a les anteriors eleccions van votar el 43,1% del professorat).

Grup Seat
Majoria absoluta per a la UGT en tots els centres excepte a Gearbox, consolidació doncs del sindicalisme pactista en detriment de CGT i CCOO. Resultats per centres de treball: A Martorell, el comitè es queda amb 39 representants, front els 46 que hi havia fins ara: UGT 22, CC OO 11, CGT 6. A la Zona Franca, el comitè es queda amb 23 representants, front es 25 que hi havia fins ara: UGT 12, CCOO 6, CGT 5. Al Centre Tècnic: UGT 13, CCOO 5, Sindicat de Quadres 3. A Recanvis: UGT 7, CCOO 6. A Gearbox, majoria simple de la UGT, que puja 1 delegat respecte els comicis anteriors, delegat que perd CCOO, mentre CGT manté els resultats que tenia. El comitè queda així: UGT 11, CCOO 6, CGT 6. El nou comitè ha perdut sis membres a Martorell i dos a la Zona Franca per la reducció de la plantilla els últims quatre anys, i CGT considera que aquest fet els ha perjudicat. CGT ha perdut 4 delegats a Martorell i 1 a Zona Franca amb respecte als obtinguts el 2007.
La composició del comitè intercentres ha quedat de la següent manera: UGT 7 delegats, CCOO 4 delegats, CGT 2 delegats. En les eleccions de l'any 2007, la composició del comitè intercentres era de 6 representants per UGT, 4 per CCOO, i 3 per CGT.

Tema del mes

Per una organització llibertària i global

Carlos Taibo

En aquestes línies s'intenta adduir un grapat de raons que vindrien a justificar, en un moment com el present, la creació, entre nosaltres, d'una organització llibertària de caràcter global.

L'escenari

1. Els activistes llibertaris tenen avui dia una presència real però discreta. Es manifesta a través d'instàncies vàries com és el cas de grups d'afinitat, ateneus, sindicats i moviments socials de molt divers tipus. Sembla evident que semblant dispersió, que no deixa de tenir els seus avantatges, desdibuixa una mica la presència pública de les idees i de les pràctiques corresponents.
2. Un món a part és el sindical, on es fan valer diverses organitzacions de caràcter anarcosindicalista. Encara que, de nou, exhibeixen virtuts innegables, arrosseguen com poc dos problemes. Si el primer és el fet, palpable, que el discurs sindical, per si sol, té un abast tan respectable com limitat -pot afirmar-se que un sindicat és tant més interessant i atractiu com més gran voluntat mostra de trencar les fronteres del sindicalisme i obrir-se a altres mons-, el segon ens parla de com la divisió i la confrontació marquen molt sovint la relació entre les diferents forces anarcosindicalistes. Això és així per molt que sembli cert que les tensions són avui més limitades que antany.
3. Sobren les raons per a afirmar que la percepció llibertària del món, i les pràctiques conseqüents, atreu a més gent del que una primera lectura pot suggerir. En ella es donen cita per igual una visió similar dels grans problemes i una crítica comuna de l'ordre que patim.
4. Per si poc fos tot l'anterior, cal invocar, també, la influència saludable que exerceix l'existència, orgullosa, d'una poderosa tradició compartida, i això per molt que en ocasions sigui encarada amb una nostàlgia inhabilitadora.

L'àmbit

5. Una organització llibertària de caràcter global ha de tenir per força un caràcter confederal, això és, ha d'atorgar una plena capacitat de decisió autònoma, sense limitacions, a les unitats que la integrin. Sembla obvi, tanmateix, que la incorporació a una organització de semblant naturalesa reclama l'acceptació prèvia d'un mínim de regles del joc i d'una base comuna de pensament i d'acció.
6. Aquesta confederació bé podria tenir en origen un caràcter ibèric -a manera del que va voler ser, sense èxit, la FAI vuitanta anys enrere-, de necessària ampliació a altres àmbits geogràfics més amplis, com és el cas, clar, de l'europeu -no cal confondre aquest amb el propi de la Unió Europea- i del planetari.

El moment

7. L'organització en qüestió cobraria cos en un moment indeleblement marcat per la crisi sense fons d'un capitalisme cada vegada més corroït, incapaç de satisfer eficientment els seus propis objectius i obstinat en una lluita desesperada per treure endavant les seves mecàniques naturals d'explotació, exclusió i agressió contra el mitjà natural.
8. Però aquesta organització naixeria, també, de la mà d'una crítica urgent del que han suposat al llarg de l'últim segle dues fórmules de socialisme d'Estat: la socialdemocràcia, en el millor dels casos obstinada a gestionar de manera civilitzada el capitalisme, i el leninisme, imbuït de la certesa de disposar d'una ciència social que ha de ser administrada per una avantguarda clarament separada. L'una i l'altra han estat incapaces de transcendir l'univers històric i social del capitalisme, de la mateixa sort que l'una i l'altra -a través de les urnes o a través de la presa violenta del poder- han generat societats llastrades per l'explotació, la jerarquia, les exclusions i les agressions contra el medi.

9. És fàcil identificar, des de bastant temps enrere, l'auge de moviments de clara inspiració llibertària, conscients de la necessitat imperiosa de defensar la democràcia de base i de lluitar contra tota forma de jerarquia i separacions. En el cas d'aquestes instàncies, i en particular en el de molts dels que en el seu moment descrivim com nous moviments socials, poc importa l'autodefinició com llibertaris: major relleu correspon a les seves pràctiques històriques i a la seva consciència d'estar configurant nous subjectes.
10. A tot l'anterior se suma, com un estímul més, la reiterada afirmació, formulada des dels sistemes que patim, que l'anarquisme, en particular, i el sens fi de fórmules que es reclamen de l'autonomia, en general, configuren ideologies i moviments morts, acompanyada de tramades estratègies de repressió. Aquesta insistència és tant més cridanera quant que coincideix en la seva expressió amb la ja esmentada i imparable corrosió del capitalisme realment existent.

La proposta ideològica

11. A l'hora de descriure les tasques a les quals estem convocats cal atorgar prioritat al terme llibertari, que remet a una realitat més vivencial i espontània, que al terme anarquista, més vinculat amb una presa de posició ideològico-doctrinal. Entengui's bé: no es tracta de negar de cap manera la venturosa arrel anarquista de moltes de les nostres actuacions. Es tracta d'esquivar qualsevol plantejament que vinculi aquestes amb un dogma prèviament establert que determina la puresa i lucidesa dels uns i la impuresa i alienació dels altres. Sembla que l'adjectiu llibertari defineix de manera raonable a gents que comparteixen, vivencialment, principis i valors saludablement defensables.
12. L'organització en qüestió no pot ser sectària i excloent en el terreny ideològic. Però tampoc pot ser-ho pel que fa als projectes d'acció. Això significa que en el seu interior han de cabre gents molt diverses -des de insurreccionalistes fins a pedagogs ultrapacifistes- cridades a aportar experiències i maneres de fer també diferents.
13. En aquesta organització han de donar-se cita, naturalment, activistes que treballen en els sindicats i en els moviments socials del més divers caire. De cap manera es tractarà, no obstant això, de controlar, des d'aquella, els uns i els altres. Totes les experiències del passat que han acabat per dibuixar avantguardes que s'autoatribuïen la direcció dels moviments de base han conduït a formidables desenganys. El respecte per l'autonomia de sindicats i moviments haurà de ser, llavors, ple.
14. A to amb una tradició de forta arrel llibertària, comesa essencial d'aquesta organització serà promoure la construcció d'un món nou des de la base i des de ja. No cal esperar a eventuals canvis institucionals ni a una indefensable presa del poder per a començar a crear espais autònoms i autogestionats. Això és, al cap, el que li atorga un perfil diferenciat a una alternativa llibertària.
15. Sembla obvi que una part significativa de l'esforç de la nova organització haurà de consistir a perfilar mitjans de comunicació nous i descentralitzats, i a encoratjar, en paral·lel, el desplegament de fórmules de pedagogia llibertària.
16. L'organització s'assentarà en la no delegació de les capacitats de decisió i, allí on aquesta no sigui possible, en un control estricte i permanent, des de la base, sobre l'acció dels beneficiaris d'una eventual delegació de capacitats. En tal sentit, mancarà de dirigents, d'alliberats i de professionals de la política. Com vulgui que, amb tota evidència, no estem parlant d'un partit polític, l'organització que ens ocupa de cap manera concorrerà a unes eventuals eleccions. La seva visió estratègica s'allunyarà, d'altra banda, de l'acció a curt plaç de sempre vinculada amb la lògica electoral.
17. El programa mínim de l'organització llibertària seguirà sent l'abolició del treball assalariat i de la mercaderia. Semblant abolició haurà de verificar-se en estreta associació amb una defensa total dels drets dels pobles el Sud i dels de les generacions esdevenidores. En aquesta dimensió, l'organització -que assumirà una contestació del capitalisme des de la lluita antipatriarcal, l'autogestió i els principis de l'ecologisme radical- es proposarà contestar la doble dimensió d'explotació sobre els éssers humans i sobre el mitjà natural que caracteritza al capitalisme realment existent.

(*) Carlos Taibo Arias (Madrid, 12 de maig de 1956) és escriptor, editor i professor Titular de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Autònoma de Madrid.

(**) Pel seu interès general i perquè entenem que és un document útil per a obrir el debat sobre el tema, publiquem aquest escrit propositiu realitzat per Carlos Taibo, que recentment ha publicat el llibre "Libertari@s. Antología de anarquistas y afines para uso de las generaciones jóvenes".

Parlem

Patric de San Pedro, de l'

Virus editorial: 20 anys de publica

Txema Bofill i Okupem les Ones

Hem entrevistat al Patric de San Pedro a l'Editorial Virus, al carrer de l'Aurora, en ple Raval de Barcelona. Patric, viu a la muntanya, per Girona. Forma part del col·lectiu Virus, que fa funcionar i créixer la gran fàbrica de Virus. En Patric es sorprèn que arribi amb els companys d'Okupem les ones. No s'ho esperava. Però ens diu «si ja estan aquí, fem-ho». Mentre munten els focus, i preparen les càmeres i trípodes per filmar l'entrevista, els companys de Virus, en Rafa, en Franc, l'Òscar, la Puri i en Miguel segueixen treballant i no protesten per les molèsties. Hi ha bon ambient de treball. En Patric em comenta que són sis persones al col·lectiu, que tots cobren igual i que tot es decideix per assemblea i que no hi ha diferències entre qui té més antiguitat o qui acaba d'arribar, entre el qui fa de missatger, editor, corrector, traductor, comptable, etc. «Funcionem com a cooperativa, tot i que no ho som oficialment, però a la pràctica som més cooperativistes que moltes cooperatives». També em comenta que no reben subvencions. N'han rebut alguna d'Europa per traducció, i gairebé res més. Recalca que no estan en contra que es demanin subvencions puntuals, però que no és una cosa prioritària per a ells.
Hem volgut entrevistar en Patric principalment perquè ens parlés ampliament del nou llibre de memòries de Jean Marc Rouillan, però ens hem desviat una mica en assabentar-nos del gran projecte que és Virus. Efectivament és un projecte exemplar i reeixit de 20 anys, i han fet una tasca desconeguda i meritòria, la d'animar i promoure la creació d'una xarxa d'editorials i distribuïdores.
Les novetats i col·leccions les podeu trobar a Internet www.viruseditorial.net, o bé, també en el web d'Okupem les ones, http://okupemlesones.org, on hi ha la present entrevista amb més informació.

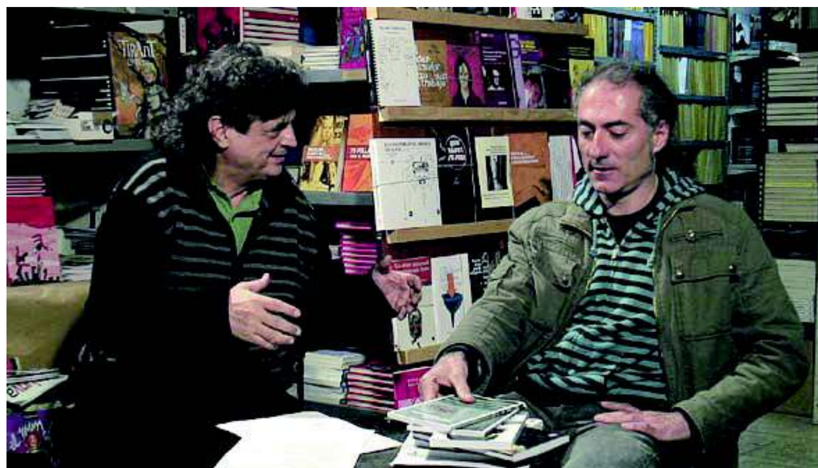
- Com es va originar el projecte de l'editorial Virus?
- Virus neix ara fa 20 anys. Celebrem els vint anys de Virus.

- Felicitats i bon aniversari!
- Si estem d'aniversari. Ens ha costat però aquí estem. La idea surt fa 20 anys, com un projecte complementari de la distribuïdora el Lokal. Veient que en els nostres mitjans, alternatius i llibertaris, es movia molt de material però que el llibre era un objecte poc conegut, va sortir la idea de muntar una distribuïdora i editorial. L'Iñaki Garcia i altra gent que estaven al Lokal, proposen la possibilitat de fer l'editorial a partir de l'estructura del Lokal, i formem l'editorial i distribuïdora Virus.

- I el nom de Virus, d'on prové? Voleu contaminar la societat?
- Sí. El nostre lema és «Virus editorial... perquè el llenguatge és un virus». La idea no és nostra. El nom de l'editorial ens el va proposar un amic pensant en una cançó de la Laurie Anderson (Language is a Virus), inspirada en l'obra de William Burroughs. Ens va semblar que era una bona metàfora per entendre el llenguatge com una eina de transformació i de contagi. El llenguatge té aquesta possibilitat d'obrir les ments, fer sorgir noves idees, i té un potencial difícil de parar quan es posa en marxa.

- Heu contagiat molt? Quins són els vostres èxits? la vostra editorial és una de les més importants de l'àmbit llibertari i anticapitalista
- Estar aquí desprès de 20 anys ja és un èxit. Però el principal èxit ha estat, no tant Virus en si mateix com a editorial, sinó el potencial que va iniciar Virus, que després altra gent ha continuat, en posar en contacte projectes d'edició i distribució arreu de l'estat i d'animar altra gent a muntar editorials i distribuïdores. Crec que aquest sí ha estat un èxit i des de fa 20 anys han nascut molts projectes editorials amb qui tenim molt bona relació, com són Traficantes de Sueños, Pepitas de Calabaza, la Felguera, la Malatesta, la Likiniano (l'actual Gatazka), Cambalache, la Ciutat Invisible, la Pantera Rosa i molta altra gent amb qui hem treballat i continuem treballant.

- No sols animeu la gent a fer editorials i distribuïdores sinó que també distribuïu a editorials petites
- Nosaltres tenim actualment unes 60 editorials petites i mitjanes en distribució. El doble propòsit de Virus, com editora i distribuïdora, és: Primer, donar a conèixer el llibre al món alternatiu, que no estava gaire present en aquella època. Desprès, el llibre llibertari i antiautoritari, donar-lo a conèixer a les llibreries comercials, és a dir, guanyar-nos un espai a les llibreries, que tampoc hi era en aquella època. Crec que això s'ha aconseguit bastant. I després, a part, hi havia una tasca d'edició. Ara hi ha editorials comercials que s'animen a publicar coses sobre anarquisme i la guerra civil, però quan nosaltres vam començar a

editar hi havia molt poc de tot això. En aquest sentit hem contribuït a omplir el forat que hi havia en aquest nivell.

- Quin és el teu rol a Virus?
- El meu rol ha anat variant amb el temps. Fonamentalment ha estat: Coordinar les edicions, fer el seguiment, el contacte amb els autors, que ara ho comparteixo amb el company Miguel, i fer el seguiment de l'edició i correcció i edició dels textos. I en alguns casos també la traducció.

- Quin és el procediment per escollir els llibres per a l'editorial?
- Ens arribem moltes propostes de llibres, més de les que podem fer. I també busquem llibres. Contactem amb editorials d'altres països i busquem llibres en funció de les temàtiques que ens interessen. Com jo sé alemany, la presencia de traduccions de l'alemany és notòria. Els llegim i, si ens interessen, ho tirem endavant. Tot es proposa a l'assemblea de Virus i allà es decideix. La raó principal per publicar un llibre és el contingut, i desprès es té en compte si el llibre és viable econòmicament o no: si el llibre és massa extens, si s'ha de fer una traducció, públic potencial, col·lectius a qui els pot interessar treballar políticament amb el text, etc. Sempre hi ha sorpreses. Hi ha llibres que esperes que tindran una bona acollida, i altres que ens poden interessar molt, però que saps que per la temàtica són complicats comercialment. I és clar, ho hem de valorar també, perquè han de sortir els números.

- A Virus com us organitzeu? preneu les decisions en assemblea?
- Actualment a Virus som sis persones i totes decidim. Funcionem assemblеariament a tots els nivells. Vol dir que totes les decisions tan d'economia, d'edició, de distribució, es decideixen entre tots. Les decisions importants es prenen en assemblea.

- Quins projectes teniu? Fareu alguna cosa pels vint anys?
- Bé, estem parlant de fer alguna cosa, algunes jornades, a la tardor. No se si serà una cosa més gran o més petita, perquè un dels problemes que tenim nosaltres és que som pocs i moure la distribució de l'editorial exigeix molta dedicació, moltes hores, i no sempre tenim temps per celebrar-nos a nosaltres mateixos. Però si que farem alguna cosa.

- Normalment moltes editorials petites i autoeditors tenen problemes de distribució. Com ho feu vosaltres?
- Nosaltres tenim dos línies de distribució: la comercial, la venda a llibreries de Catalunya dels llibres de Virus i també de part de les editorials que tenim en distribució. I desprès fem distribució alternativa. Hem contribuït a crear una xarxa de col·lectius en l'àmbit estatal, i posem a la seva disposició el nostre fons d'editorials. I a més, si aquests col·lectius o llibreries o projectes tenen edicions pròpies o tenen accés a llibres que no tenim, els proposem de distribuir el seu material a través de la nostra xarxa comercial i alternativa.

- Teniu problemes per cobrar?
- En general, sempre es tenen problemes per cobrar. No tant d'impagaments, que n'hi ha alguns, però si de retard en els cobraments. Primerament aquesta famosa crisi afecta a tothom i a nosaltres també ens afecta. En segon lloc, nosaltres treballem amb col·lectius, que no són empreses, i tenen altres prioritats que no el seguiment de llibres. En aquest sentit nosaltres hem de fer un seguiment i recordar a la gent que no som un empori editorial i que hi ha d'haver una responsabilitat respecte els llibres que agafen i s'han de fer responsables de les devolucions i els pagaments...

- Ens dius que la crisi del 2010 també us ha afectat
- Nosaltres portem 20 anys en crisi, sempre ho diem, 20 anys lluitant contra la crisi. Però per a nosaltres el 2010 ha sigut particularment dur, pel tema dels impagaments i el retard en els cobraments.

- Quins són els llibres que us han anant bé
- Hi ha un llibre que simbolitza molt a Virus i que ens va alegrar molt de fer, que és la biografia d'en Sabaté, escrita per Téllez, de la qual portem tres edicions. Va ser el primer llibre d'entitat que vam editar a Virus. I ara que estem al 20è aniversari d'aquest llibre en farem una traducció al català, que ja tocava, ja que s'ha traduït a moltes llengües.
Hem editat prop de 170 llibres, calculava fa uns dies, i hem fet llibres de temàtiques molt diverses. Dels llibres que són estrictament sobre la guerra civil o sobre anarquisme hi ha uns quants que ens han donat alegries. Va ser un gran èxit polític i de vendes "¡Zapata vive!", de Guiomar Rovira, el primer llibre que es va publicar a l'estat (i segurament dels primers del món): un testimoni apassionat de primera mà sobre la revolta zapatista. Un llibre que vaig viure amb molta intensitat va ser l'edició de "Huye, hombre, huye. Diario de un preso FIES", de Xosé Tarrío. Un llibre que vam rebre per entregues, amb molts entrebancs de les institucions penitenciàries, i amb el que es va inaugurar la línia de denúncia de la presó que després tindria continuïtat amb la revista Panóptico i altres publicacions. A mi m'agrada especialment també "Manual de guerrillla de la comunicación", una reflexió profunda sobre la contrainformació i sobre les maneres d'ocupar l'espai públic per intervenir políticament, i un llibre d'eines per a l'acció. En les presentacions la gent ens

amb...

editorial Virus de Barcelona

cions anticapitalistes i llibertàries

explicava tot d'accions que havien desenvolupat després de llegir el llibre.

- Quins són els llibres que no us han donat bon resultat?

- Llibres que no han tingut la sortida que esperàvem, n'hi ha uns quants també, certament. El que més greu em sap és la biografia que vam publicar de Raúl Sendic ("Las vidas de un tupamaro"), que recomano molt especialment. També una novel·la que m'agrada molt, "La negra" de Raúl Zelik, ambientada a Colòmbia, molt divertida i molt canyera. En general les incursions que hem fet en la literatura política no han tingut la sortida que esperàvem. No va anar bé la col·lecció de novel·la negra ni la de narrativa. Vam publicar "Siete domingos rojos" de Sender, que esperàvem ens donés grans alegries, però ha anat així així. Hi ha una excepció, que és l'edició de "Homenaje a Cataluña" d'Orwell, un llibre que ha tingut i té molt bona sortida. Si no venem a Orwell, ja ens podem dedicar a una altra cosa!

- En aquests 20 anys suposo que us haureu fet un munt d'amics i també d'enemics. Ens podeu explicar els amics i els enemics més destacats?

- Els enemics no te'ls puc dir amb noms i cognoms... perquè, de fet, enemics ens hem fet molt pocs. Hem tingut algunes enganxades, més que enemics. Un dels èxits de Virus ha estat poder relacionar-se amb gents molt diferents amb respecte i establint ponts que semblaven insalvables. Ens hem relacionat amb gent de l'àmbit independentista, gent de partits amb els que no coincidim en gran cosa, però hem intentat mantenir una línea de respecte. I ens hem relacionat amb l'ampli espectre del moviment llibertari, mantenint-nos al marge de les baralles internes per desgràcia tan presents. Virus, com que no neix vinculat a projecte polític concret, ni a cap partit, ens ha permès mantenir una certa «neutralitat» dintre l'àmbit antiautoritari. I crec que tothom ho ha acceptat així, excepte casos molt comptats, ja que gairebé tothom ha vist que fem una tasca que beneficia a tots.

- Heu rebut alguna pressió?

- No, pressions no. Hem rebut crítiques molt puntuals del tipus que si som una empresa, que si ens aprofitem de les idees per fer diners... Bé, s'ha de dir, nosaltres som sis persones i intentem viure del treball que fem. Cobrem un sou de mínims —intentem viure d'això d'una manera digna— i això ens diferencia d'altres projectes que hi ha arreu de l'estat. Hi ha projectes on no cobra ningú i ens semblen molt respectables. Nosaltres sovint diem: «Si poguéssim fer els llibres sense cobrar i regalar-los, ho faríem». Però es molt difícil o impossible mantenir una editorial i distribuïdora de les nostres característiques sense dedicació completa. La continuïtat l'assegura que et puguis dedicar a l'editorial plenament i no t'hagis de buscar la vida fent altres feines. A nosaltres ens sembla bé i òptim que hi hagi projectes que fan llibres a preu de cost o molt més econòmics, o fins i tot que puguin regalar els llibres, ens sembla molt bé.

- He vist per Internet que feu promocions i campanyes per fer socis. Ens en pots parlar?

- Els detalls els podeu mirar al web. Es tracta de facilitar els fons de Virus a la gent que ens volen donar suport apostant pel projecte amb una quota a l'any. És un intercanvi. Els socis tenen rebaixes en la compra dels llibres i l'enviament gratis.

- En relació als llibres, us adheriu als continguts?

- Nosaltres no estem totalment d'acord al cent per cent amb tot el que publiquem. Els llibres han de servir per discutir, per debatre, reflexionar i cadascú ha de treure les seves conclusions. No s'han de llegir com a bíblies. Per això, ja que estem parlant amb mitjans, nosaltres volem que la gent faci ressenyes. Enviem llibres de promoció perquè facin ressenyes i et contesten «envia'ns tu la ressenya», o et copien la contraportada. Això no són ressenyes. Això és publicitat. Ja ens agrada que ens facin publicitat dels nostres llibres, però nosaltres preferim que es facin ressenyes. Nosaltres enviem els llibres per conèixer l'opinió de la gent propera, i si la seva opinió és negativa, igual l'han de dir, perquè això és el que ajuda a progressar els debats i a reflexionar. Entenem però que les urgències a vegades no permeten això i evidentment agraïm a tothom que es faci ressò de les nostres edicions.

- Com és que vau escollir publicar les memòries de Jean Marc Rouillan "De memòria"? D'on prové l'interès per un presoner a perpetuïtat?

- El tema de la presó ens ha interessat sempre i molt al col·lectiu de Virus, i no sols els presoners polítics, sinó tots els presoners i la presó en si mateixa. La presó és un reflex de la societat en què vivim, i la situació en que estan els presos és una radiografia perfecta de la nostre societat, un mirall. D'aquí ve l'interès inicial pel llibre de Jean Marc Rouillan "Odio las mañanas". Allà explica molt bé el patiment, la pressió psicològica de la presó, com es juga amb els presoners amb la possibilitat d'indult, reducció de condemnes, llibertats condicionals, i com això acaba destruint el pres, que es veu dia a dia confrontat a la pregunta de si ha de cedir o no, si s'ha de penedir o fer-ho veure per sortir abans. Per no fer res d'això s'ha de tenir una força brutal, unes conviccions molt arrelades. Rouillan explica molt bé la maquinaria de destrucció de la presó. Rouillan ens interessa per això, i perquè és un pres polític francès molt proper a la nostra història. I els llibres que hem editat en són una prova. La primera entrega: "De memoria (I). Los comienzos: otoño de 1970 en Toulouse", explica molt bé que la seva iniciació política fou el maig del 68, i també la relació amb els refugiats antifranquistes espanyols, sobretot anarquistes, a Toulouse. Són tres els fets fonamentals que expliquen la ràbia i el compromís polític de Jean-Marc: la mentida política de la reconstrucció de la historia recent francesa (el suposat passat gloriós de la resistència, silenciant la col·laboració amb els alemanys), la traïció de molts líders del Maig del 68 i la solidaritat amb la lluita dels llibertaris espanyols, menystinguts i criminalitzats durant molt de temps per l'estat francès.

- I seguireu publicant les seves memòries titulades "De memòria III"?

- Sí, evidentment. A "De Memoria (I)" en Rouillan parla del seu procés de politització, de la relació amb la contracultura, les comunes, de les seves primeres batalletes. A "De Memoria (II)" ja trobem al Rouillan activista polític, involucrat en les accions més contundents del MIL, encaminades a combatre la dictadura franquista i denunciar el pacte-traïció de la Transició.

- Com expliques el títol, quin sentit li dónes a "El duelo de la inocencia: un día de septiembre de 1973 en Barcelona"?

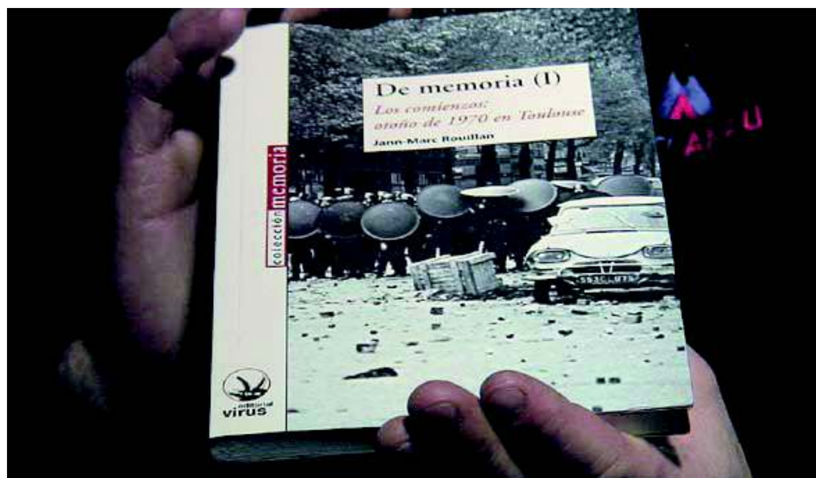
- Jean Marc amb el títol del dol de l'innocència fa referència al fet que ells no es consideraven innocents. Havien pres partit per la via de les armes, però no se sentien tampoc culpables, simplement activistes en una lluita contra un enemic disposat a tot per tal de mantenir-se al poder.

- Els del MIL van dedicar-se a editar i distribuir llibres revolucionaris, com vosaltres. Com valores el treball editorial del MIL, del qual gairebé no se'n parla?

- Jo crec que van fer una tasca important a l'introduir temàtiques que eren poc conegudes aquí entre l'esquerra radical, molt dominada pel discurs marxista-leninista. Per exemple, hi ha llibres sobre consellisme obrer, de crítica del treball, un llibre de Camilo Berneri crític amb l'evolució de la revolució espanyola. Hi van aportar una anàlisi molt radical i lúcida sobre el paper dels sindicats i partits a la transició espanyola, en un moment en que tot això encara s'estava desenvolupant.

- Ens pot dir una persona per entrevistar.

- En relació amb la memòria històrica, Antonia Fontanillas. Té un cabdal i una riquesa històrica i literària que no ho podreu esgotar en una hora d'entrevista.

> LES FRASES...

"La idea surt fa 20 anys com un projecte complementari de la distribuïdora el Lokal"

"El principal èxit ha estat el potencial que va iniciar Virus"

"Entenem el llenguatge com una eina de transformació i de contagi"

VIII Ofensiva contra l'oblit. Anarquistes al Montsec

De la Columna Durruti als Maquis. Homenatge pòstum a Diego Camacho "Abel Paz".

Col·lectiu A les Trinxeres

Els actes tindran lloc dins la XIV Marxa-Homenatge als Maquis, el dies 9 i 10 d'abril de 2011, a Vilanova de Meià (La Noguera),a la Casa de Colònies de Cal Petit.

Programa

*** Dissabte 9 d'abril**

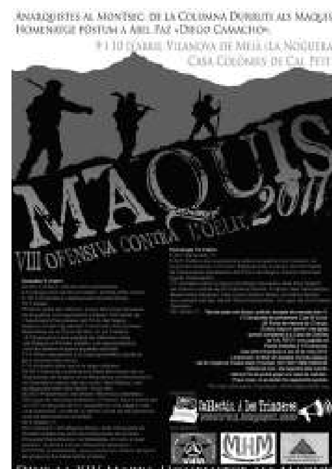
De 8 h a 8:30 h: rebuda dels participants.
9 h. Inauguració de les jornades i sortida amb cotxes.
9:30 h. Arribada a l'aparcament (Hostal Roig).
10 h. Rutes
Primera (apta per tothom): A peu fins unes trinxeres de la guerra civil (explicació a càrrec Pol Galitó de l'Associació Estudiosos del Front del Segre)
Segona (nivell mig-elevat): Continuem fins la Base Guerrillera de la Cova del Gel, on en Frederic «El Bosquerol» ens parlarà de diferents rutes del Maquis al Pirineu català i una aproximació a com es desenvolupava aquesta activitat.
13 h. Dinar campestre a la base guerrillera (porta la teva carmanyola plena).
17 h. Arribada altre cop a la casa colònies.
18.30 h. Xerrada i presentació llibre "Memorias de un Anarquista de Angües en la República, la Revolución y la Guerrilla" a càrrec del seu autor Raúl Mateo i del protagonista dels fets Martín Arnal Mur.
20:30 h. Presentació del treball: "Memòria Llibertària, 100 anys de moviment llibertari a Ponent". Dut a terme per la CGT al llarg del 2010 i recopilat en una pàgina web, una exposició i un llibre. A càrrec d''una de les persones que ha participat en el treball.
22 h. Sopar (*).
23 h. Concert «VIII Maquis Rock» amb l''Orquesta de Bolsillo (Mallorca) amb excomponents de la Gran Orquesta Republicana i la Malatesta, on com a duet posaran música a escrits d''Eduardo Galeano, i Pd'P1936 (Castellserà), que punxarà les millors cançons de grups punks fetes sobre el tema.

*** Diumenge 10 d'abril**

8:30 h. Esmorzar (*).
9.30 h. Visita a les exposicions sobre la guerra civil, maquis i el moviment llibertari a Ponent. Explicacions a càrrec del Pol Galitó de l'Associació Estudiosos del Front del Segre i Ferran Sànchez Agustí (historiador).
11h. Xerrada sobre la figura de Diego Camacho "Abel Paz" biògraf de Durruti i milicià de la Columna Durruti. A càrrec dels historiadors Manel Aisa Pàmpols, Pep Cara i Dolors Marín, la Dolors també ens parlarà del seu darrer llibre "Anarquistas. Un siglo de movimiento libertario".
14h. Dinar (*).

Notes:

Tots els actes són lliures i gratuïts, excepte els marcats amb (*).
(*) Cal apuntar-se prèviament. Cost 50 Euros (35 Euros els menors de 12 anys).
El preu inclou el dormir i tres àpats (pensió complerta) a la Casa de Colònies de Cal Petit.
L'esmorçar i el dinar de dissabte el porta cadascú.
Places limitades a 170 persones.
Data límit d'inscripció el dia 20 de març 2011.
Cal fer l'ingrés al Triodos Bank nºcompte 1491 0001 290010005248 indicant el nom i els cognoms dels inscrits.
Atenció: No és podrà pagar a la casa de colònies. Preus únics, no es poden fer pagaments parcials.
Per més informació i inscripció: infotrinx@nodo50.org
Organitza: Col·lectiu A les Trinxeres
Col·laboren: XIV Marxa d'Homenatge als Maquis, Associació d'Estudiosos del Front del Segre, Associació de Joves de Vilanova de Meià

Actes a Barcelona el 12 de març amb motiu dels 25 anys de la victòria dels missatgers

Cordada

Amitjans dels anys 70, la crisi econòmica de la època manté a l'atur i la precarietat a molts joves.
La patronal de les empreses de missatgeria, com sempre a l'aguait de les oportunitats, veu en aquest col·lectiu de joves necessitats, mà d'obra barata i els ensarrona en un entramat pseudolegal, per "regular" la relació laboral.
De fet, els empresaris fan signar als joves "contractes", segons els quals els missatgers son empresaris autònoms que estableixen una relació d'igual a igual amb les empreses de missatgeria.
La forma de remuneració és per serveis realitzats. Els joves corren a tota presa pels carrers i son víctimes de nombrosos accidents. Un cop "de baixa" no els queda res de res: si no treballen no cobren.
Els "topos mensajeros" son un petit grup de missatgers que han decidit rebel·larse per fer front a la situació. Treballen d'amagat, per això el nom. Van sembrant la llavor entre els companys per provocar la denúncia de l'explotació.
La mort d'un dels companys amb carisma dins de l'empresa més important dels sector (on treballen "els topos"), encén el foc de la revolta i esclata una reivindicació unànime i ferma: exigència del reconeixement dels drets mínims de tot treballador: la seguretat social, un contracte de treball, etc.
Segueixen les vagues i la repressió patronal. Acomiadaments, llistes negres.
Però els treballadors, derrotats momentàniament, s'han dotat d'una eina sindical: la coordinadora de missatgers i han creat una empresa que ha de ser el refugi dels represaliats per la lluita: la cooperativa Trèvol.
Segueixen 2 anys llargs de lluita i mobilitzacions. Els Barcelonins estenen la revolta a tot l'estat i es van guanyant sentències a les Magistratures de Treball. La premsa, en general, recull i difon les accions dels missatgers.
Finalment el Tribunal Suprem dicta sentència: existeix relació laboral i per tant els missatgers tenen els mateixos drets que la resta de treballadors.
Ara es compleixen 25 anys d'aquella victòria dels missatgers i us convidem a rememorar-la.
Actes:
12.00: Inauguració de l'exposició sobre la lluita dels missatgers: retalls de premsa, octavetes, cartells, dibuixos de l'Azagra, etc.
14.00: 4a Calçotada de l'Harmonia (confirmar assistència per correu a secretaria@cordada.org , més info a: www.cordada.org/activitats_General.asp#1233).
16.00: Audiovisuals: projecció de l'Informe Setmanal que va tractar la lluita. Imatges de les manifestacions, etc.
Tots els actes tenen lloc a Can Fabra: c/ Segre, 24-32, Barcelona, Metro St. Andreu

Manifestació contra el pacte social el 26 de març a Barcelona

CGT Barcelona

La Federació Local de Barcelona de la CGT conjuntament amb alres sindiacats convoca una manifestació per al pròxim 26 de març de 2011 a la tarda en contra del pacte social signat entre el Govern i els anomenats sindicats majoritaris UGT i CCOO.
El pacte sobre la reforma de les pensions, beneït pel conjunt de les forces polítiques de l'Estat, constitueix una agressió més a la classe treballadora. Aquest pacte suposa una reculada en els nostres drets laborals i socials (no només les pensions) i a més pretén disfressar de responsabilitat el que en realitat és una mera claudicació davant les condicions imposades pel gran capital i els especuladors financers als treballadors/es.
El rerefons d'aquest pacte és el manteniment dels privilegis d'aquesta casta sindical i del seu paper en la negociació col·lectiva, així com donar via lliure a altres aspectes de la reforma laboral solapats sota l'impacte públic de les pensions i que s'han de regular mitjançant els reglaments negociats pels polítics i aquests sindicats majoritaris.
Des dels sindicats de Barcelona de la CGT creiem que l'anarcosindicalisme, al costat dels grups socials de barri, ha de donar continuïtat a les lluites dutes fins ara i fer front a aquests sindicalistes d'Estat, de forma clara i frontal. Per això fem una crida a participar en aquesta manifestació, denunciant de forma clara un sindicalisme de tall vertical que està traint a la classe obrera d'aquest país.

La "revolució" islandesa ha estat convenientment silenciada pels mitjans de comunicació al servei de les plutocràcies europees

Un poble contra el poder polític-financer neoliberal

Islandia: La revolució silenciada

Article d'opinió de "No sin mi bici"

Recentment ens han sorprès els esdeveniments de Tunísia que han desembocat en la fugida del tirà Ben Alí, tan demòcrata per a Occident fins a abans-d'ahir i alumne exemplar del FMI. No obstant això, una altra "revolució" que té lloc des de fa dos anys ha estat convenientment silenciada pels mitjans de comunicació al servei de les plutocràcies europees.

Ha passat en la mateixa Europa (en el sentit geopolític), en un país amb la democràcia probablement més antiga del món, els orígens del qual es remunten a l'any 930, i que va ocupar el primer lloc en l'informe de l'ONU de l'Índex de Desenvolupament Humà de 2007/2008.

Endevineu de quin país es tracta? Estic segur que la majoria no té ni idea, com no la tenia jo fins que m'he assabentat per casualitat (a pesar d'haver estat allí en el 2009 i el 2010). Es tracta d'Islàndia, on es va fer dimitir a un govern al complet, es van nacionalitzar els principals bancs, es va decidir no pagar el deute que aquests han creat amb Gran Bretanya i Holanda a causa de la seva execrable política financera i s'acaba de crear una assemblea popular per a reescriure la seva constitució. I tot això de forma pacífica: a cop de cassola, crits i precís llançament d'ous. Aquesta ha estat una revolució contra el poder polític-financer neoliberal que ens ha conduït fins a la crisi actual. Heus aquí per què no s'han donat a conèixer tot just aquests fets durant dos anys o s'ha informat frivolament i de reüll: Què passaria si la resta de ciutadans europeus prenguessin exemple? I de passada confirmem, una vegada més per si encara no estava clar, al servei de qui estan els mitjans de comunicació i com ens restringeixen el dret a la informació en la plutocracia globalitzada de Planeta SA.

Aquesta és, breument, la història dels fets:

* A la fi de 2008, els efectes de la crisi en l'economia islandesa són devastadors. A l'octubre es nacionaliza Landsbanki, principal banc del país. El govern britànic congela tots els actius de la seva subsidiària IceSave, amb 300.000 clients britànics i 910 milions d'euros invertits per administracions locals i entitats públiques del Regne Unit. A Landsbanki li seguiran els altres dos bancs principals, el Kaupthing el Glitnir. Els seus principals clients estan en aquest país i a Holanda, clients als quals els seus estats han de reemborsar els seus estalvis amb 3.700 milions d'euros de diners públics. En aquells dies, el conjunt dels deutes bancaris d'Islàndia equival a diverses vegades el seu PIB. D'altra banda, la moneda es desploma i la borsa suspèn la seva activitat després d'un enfonsament del 76%. El país està en fallida.

* El govern sol·licita oficialment ajuda al Fons Monetari Internacional (FMI), que aprova un préstec de 2.100 milions de dòlars, completat per altres 2.500 milions d'alguns països nòrdics.

* Les protestes ciutadanes enfront del parlament de Reykjavik van en augment. El 23 de gener de 2009 es convoquen eleccions anticipades i tres dies després, les cassolades ja són multitudinàries i provoquen la dimissió del Primer Ministre, el conservador Geir H. Haarden, i de tot el seu govern en bloc. És el primer govern (i únic que jo sàpia) que cau víctima de la crisi mundial.

* El 25 d'abril se celebren eleccions generals de les quals surt un govern de coalició format per l'Aliança Socialdemòcrata i el Moviment d'Esquerra Verda, encapçalat per la nova Primera Ministra Jóhanna Sigurðardóttir.

* Al llarg del 2009 continua la pèssima situació econòmica del país i l'any tanca amb una caiguda del PIB del 7%.

* Mitjançant una llei àmpliament discutida en el parlament es proposa la devolució del deute a Gran Bretanya i Holanda mitjançant el pagament de 3.500 milions d'euros, suma que pagaran totes les famílies islandeses mensualment durant els pròxims 15 anys al 5,5% d'interès. La gent es torna a tirar al carrer i sol·licita sotmetre la llei a referèndum. Al gener de 2010 el President, Ólafur Ragnar Grímsson, es nega a ratificar-la i anuncia que hi haurà consulta popular.

* Al març se celebra el referèndum i el NO al pagament del deute arrasa amb un 93% dels vots. La revolució islandesa aconsegueix una nova victòria de forma pacífica.

* El FMI congela les ajudes econòmiques a Islàndia a l'espera que es resolgui la devolució del seu deute.

* A tot això, el govern ha iniciat una investigació per a dirimir jurídicament les responsabilitats de la crisi. Comencen les detencions de diversos banquers i alts executius. La Interpol dicta una ordre internacional d'arrest contra l'expresident del Kaupthing, Sigurdur Einarsson.

* En aquest context de crisi, es tria una assemblea constituent el passat mes de novembre per a redactar una nova constitució que reculli les lliçons apreses de la crisi i que substitueixi a l'actual, una còpia de la constitució danesa. Per a això, es recorre directament al poble sobirà. Es trien 25 ciutadans sense filiació política dels 522 que s'han presentat a les candidatures, per a això només era necessari ésser major d'edat i tenir el suport de 30 persones. L'assemblea constitucional començarà el seu treball al febrer de 2011 i presentarà un projecte de carta magna a partir de les recomanacions consensuades en diferents assemblees que se celebraran per tot el país. Haurà de ser aprovada per l'actual Parlament i pel qual es constitueixi després de les pròximes eleccions legislatives.

* I per a acabar, una altra mesura "revolucionària" del parlament islandès: la Iniciativa Islandesa Moderna per a Mitjans de comunicació (Icelandic Modern Mitja Initiative), un projecte de llei que pretén crear un marc jurídic destinat a la protecció de la llibertat d'informació i d'expressió. Es pretén fer del país un refugi segur per al periodisme d'investigació i la llibertat d'informació on es protegeixin fonts, periodistes i proveïdors d'Internet que allotgin informació periodística; l'infern per a EEUU i el paradís per a Wikileaks.

Doncs aquesta és la breu història de la Revolució Islandesa: dimissió de tot un govern en bloc, nacionalització de la banca, referèndum perquè el poble decideixi sobre les decisions econòmiques transcendentals, empressonament de responsables de la crisi, reescriptura de la constitució pels ciutadans i un projecte de blindatge de la llibertat d'informació i d'expressió. S'ens ha parlat d'això en els mitjans de comunicació europeus? S'ha comentat en les repugnants tertúlies radiofòniques de politicastres de mig pèl i mercenaris de la desinformació? S'han vist imatges dels fets per la TV? Clar que no. Ha de ser que als Estats Units d'Europa no els sembla suficientment important que un poble agafi les regnes de la seva sobirania i planti cara al corró neoliberal. O potser temen que se'ls caigui la cara de vergonya al quedar una vegada més en evidència que han convertit la democràcia en un sistema plutocràtic on res ha canviat amb la crisi, excepte l'inici d'un procés de socialització de les pèrdues amb retallades socials i precarització de les condicions laborals. És molt probable també que pensin que encara quedi vida intel·ligent entre les seves unitats de consum, que tant els agrada animenar ciutadans, i temin un efecte contagi. Encara que el més segur és que aquesta calculada minusvaloració informativa, quan no silenci clamoros, es degui a totes aquestes causes juntes.

Alguns diran que Islàndia és una petita illa de tan sols 300.000 habitants, amb un entramat polític, econòmic i administratiu molt menys complex que el d'un gran país europeu, en el qual és més fàcil organitzar-se i portar a terme aquest tipus de canvis. No obstant això és un país que, encara que tenen gran independència energètica gràcies a les seves centrals geotèrmiques, compta amb molt pocs recursos naturals i té una economia vulnerable, les exportacions de la qual depenen en un 40% de la pesca. També hi ha qui diran que han viscut per sobre de les seves possibilitats endeutant-se i especulant en el casino financer com el que més, i és cert. Igual que ho han fet la resta dels països guiats per un sistema financer liberalitzat fins a l'infinit pels mateixos governs irresponsables i suïcides que ara es posen les mans al cap. Jo simplement penso que el poble islandès és un poble culte, solidari, optimista i valent, que ha sabut rectificar posanthi (dos collons)!!? (intel·ligència!!?), plantant-li cara al sistema i donant una lliçó de democràcia a la resta del món.

El país ja ha iniciat negociacions per a entrar en la Unió Europea. Espero, pel seu bé i tal com estan posant-se les coses en el continent amb la plaga de farsants que ens governen, que el poble islandès completi la seva revolució rebutjant l'adhesió. I tant de bo passés el contrari, que sigui Europa la que entrés a Islàndia, perquè aquesta si que seria la veritable Europa dels pobles.

Nota: Vinyeta de Manel Fontdevila publicada al diari Público el passat 1 de febrer

Rumb a Gaza: s'està preparant des de la societat civil la Flotilla de la Llibertat II per al pròxim mes de maig de 2011

És imprescindible un calendari de tancament de les centrals nuclears

BALA PERDUDA

Ara

Toni Àlvarez

Si als analistes polítics els hi està costant agafar la dimensió i la mida del que es cou pel nord d'Àfrica amb les revolucions on-line imagineu a aquest humil columnista que, com li diu sa mare, no s'entera de la missa la meitat.

Curiós que el focus mediàtic hagi girat cap allà, quan porten molts anys de revoltes, d'una o altra manera, sense ser escoltades més enllà del públic local. Mítiques són les matances d'Argelia, les presons del Magrib i les causes judicials (si les hi ha) que porten als activistes allà, ves a saber quan de temps. Les manifestacions reprimides a cop de trets i gasos, els governs sàtrapes i dictatorials acollits a cimeres internacionals com un més dels governants mundials. I ara, justament ara, s'ha acabat. O això diuen per la tele, es clar.

Un que no s'entera molt, però que no creu en les casualitats, veu com aquests governs que sembla que cauen han estat armats militar i policialment per aquests governs que ara s'alegren que caiguin. També és casualitat que quan participessin en aquetes cimeres multitudinàries i fotogràfiques no els qüestionessin aquestes pràctiques tan "antidemocràtiques". No és que ara, els líders polítics europeus estiguin perdent el cul en no res, senzillament s'han quedat una mica amb el cul enlaire.

Malauradament aquestes protestes porten molts anys fent-se i reprimint-se davant el silenci de la comunitat internacional, bàsicament aquells que no donen llum i visibilitat als immolats, als reprimits, als tancats a presons immundes. Ara s'ha donat aquesta visibilitat i aquest moviment ha crescut davant la possibilitat real de canviar de sàtrapa, sí, dic canviar. Estaria bé que no enganyéssim als nostre germans àrabs, ara el podran triar democràticament, cosa que alleugereix molt l'ànima, però no els estils de guanyar-se la vida de cadascú dels habitants d'aquests estats: pobres de solemnitat, pobres, explotats, treballadors empobrits, rics, polítics, militars i religiosos. No canviaran les escales i els recursos de bàndol.

A l'estat espanyol és el que va passar quan el nostre sàtrapa es va morir al llit, amb permís dels militars, es clar. Les multinacionals que controlen el món, que decideixen quina fitxa del tauler es mou, han decidit, ves a saber perquè, s'ha mogut el cavall àrab, un moviment arriscat per les ganes de la població àrab de canviar, de treure's de sobre sàtrapes desfasats i massa cremats, evidents. Ja veurem com els convencen que no pateixin que, els que vindran, seran millor, que els triaran ells. Com aquí. Mentre els mandamases es continuaran trobant a les catifes vermelles dels seus palaus, nosaltres ens conformem amb trobar-nos al carrer, junts. Ja sabeu per a què.

La veritat de la despesa militar espanyola 2011

Centre Delàs

El Centre Delàs presenta l'informe: "La veritat de la despesa militar espanyola 2011. Despesa i R+D militar en temps de crisi", en el que es constata que en una situació de greu crisi econòmica i de pressió internacional per la reducció del dèficit, el Govern espanyol opta per continuar privilegiant la despesa militar i la R+D militar per sobre d'altres com la sanitat o l'educació, que veuen reduïts els seus pressupostos en major quantia que el militar.

Els seus autors són Pere Ortega i Xavier Bohigas, ambdós investigadors del Centre Delàs.

El Centre Delàs cada any analitza la despesa militar de l'Estat espanyol seguint les indicacions que per a això determina l'Aliança Atlàntica, organisme polític i militar al qual està adscrita Espanya.

L'OTAN, per tal d'unificar criteris entre els seus Estats membres, aconsella quins són els conceptes que s'han de comptabilitzar com a despesa militar. Nosaltres, aplicant aquests criteris, ens adonem que en el cas espanyol la despesa militar no solament inclou el pressupost del Ministeri de Defensa, sinó també altres partides militars que es troben repartides per altres ministeris. Com és el cas de les classes passives militars, els militars que han passat a la reserva o són pensionistes dins del pressupost de la Seguretat Social; la mutualitat militar que surt d'altres ministeris; els ajuts de la R+D militar i algunes inversions a projectes militars que surten del Ministeri d'Indústria; la Guàrdia Civil, cos paramilitar subjecte a la disciplina militar però a càrrec del Ministeri de l'Interior; les contribucions a acords de desarmament o organismes militars tipus OTAN dependents del Ministeri d'Afers Exteriors.

La crisi per la qual travessa Espanya ha comportat una impressionant caiguda dels ingressos de l'Estat i ha generat un enorme dèficit en els comptes públics, cosa que ha obligat a un important esforç d'endeutament. Com que l'endeutament és per fer front a les despeses ordinàries de tota la despesa pública, és lògic que la part proporcional dels interessos que corresponguin a Defensa per fer inversions en armament i instal·lacions per les forces armades s'apliquin a la despesa militar total de l'any. Així, es preveu que l'any 2011, per fer front al dèficit que arribarà al 68%, els interessos del deute augmentaren un 18% més fins arribar als 27.400 milions d'euros, i la part proporcional dels interessos corresponents a Defensa seran de 1.212 milions d'euros.

El pressupost inicial del Ministeri de Defensa per a l'any 2011 ascendeix a 8.560,09 milions d'euros i suposa, segons el Govern, una disminució del 7% respecte a l'any 2010. Però segons la nostra anàlisi i tenint en compte les esmentades partides militars que hi ha en altres ministeris, la despesa militar total és bastant més elevada, arriba a 17.244,75 milions d'euros i representa una disminució de 944,44 milions d'euros, un 5,19% respecte a l'any anterior.

Us el podeu descarregar l'informe complet amb totes les dades en aquest enllaç: www.centredelas.org/attachments/654_Informe7_cat.pdf

El Govern espanyol va destinar 788 milions d'euros a la guerra l'any 2010

Jordi Calvo, investigador del Centre Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau de Barcelona

El 2010, es van desplegar 9.557 militars espanyols en operacions a l'exterior. La majoria ho van fer en missions de l'OTAN (4312), seguits dels que ho van fer en les de l'ONU (3191), en les de la UE (1575) i 450 en missions unilaterals espanyoles.

Segons la ministra de Defensa Carme Chacón, actualment, hi ha 2.880 militars que es reparteixen principalment en tres missions: 1.447 són a la guerra de l'Afganistan , en la missió de la Força Internacional d'Assistència per la Seguretat, en el marc de l'OTAN sota el comandament dels EUA (no és una missió de cascos blaus de l'ONU com sovint ens intenta vendre el Govern espanyol), 1.074 estan al Líban , en la Força Provisional de les Nacions Unides al Líban (aquesta sí que és de cascos blaus), i 257 en l'Operació Atalanta de la UE per protegir els vaixells pesquers que pesquen en les aigües somalis i en les seves proximitats (així aconseguim una tonyina que li surt una mica car a la butxaca). Encara que, segons altres estimacions, els militars espanyols que actualment hi ha a l'exterior són encara més. La xifra s'elevaria fins als 3.184.

El cost global de totes les missions a l'exterior el 2010 ha estat de787, 9 milions d'euros. Només el 2010, la guerra de l'Afganistan ha suposat un desemborsament de 464 milions d'euros. En total, des de 2002, el cost en exclusiva d'aquesta missió supera els 2.040 milions d'euros. Per la seva banda, els militars del Líban ens han costat fins ara 791 milions d'euros, dels quals 173 corresponen a 2010. A més, durant l'any passat l'operació Atalanta ha costat 82.300.000 d'euros. Malauradament, la ministra Chacón no ens informa del cost global de totes les operacions militars a l'exterior, però podem calcular que des de 2002, quan van ser enviats els primers militars a l'Afganistan, s'han gastat 5.113.000.

Però el cost de la participació en les operacions militars a l'exterior és molt més que l'econòmic. Des de 1988 han mort 159 militars en aquestes operacions, potser per això el Govern acaba de crear la Unitat de Suport a Militars Ferits i Familiars de Morts en acte de servei. Una unitat que no tindria raó de ser que no hi hagi certa ànsia de prestigi internacional a través de la presència militar a l'exterior en els successius governs espanyols dels últims anys. A la guerra de l'Afganistan han mort fins ara 94 persones de les Forces Armades i de la Guàrdia Civil (82 per accident i 12 per acció violenta).

La justificació d'aquestes missions militars són les amenaces a la nostra seguretat, que per a Defensa són el terrorisme, el crim organitzat, els Estats fallits, la proliferació d'armes de destrucció massiva. Però també la crisi econòmica, la desigualtat i els efectes de l'escalfament global. És més que evident que per combatre el terrorisme i el crim organitzat es necessita més de tasques policials que militars, o que per als Estats fallits les relacions diplomàtiques i la cooperació internacional són les mesures més efectives. Què dir de la crisi econòmica, la desigualtat o l'escalfament global tinguin quese gestionats militarment o enviant al nostre exèrcit?

Com veiem, les justificacions del Govern van de l'absurd al insuficient, i no justifiquen en cap cas que ens haguem gastat en els últims anys de la butxaca de tots els contribuents, més de 2.000 milions d'euros en fer la guerra de l'Afganistan i al almenys altres 3.000 en qüestionables operacions militars a l'exterior. Es tracta només d'una qüestió de prioritats i les de l'Espanya democràtica no són les de treballar per la pau, sinó tot el contrari, ja que la pau no es construeix a través de la guerra. Tot això, no ho oblidem, a costa de ja 159 morts de soldats de l'exèrcit espanyol, i moltes més que vindran.

Per milers de ràbies més... dona, rebel·la't!

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT

Partint de que la població mundial està immersa en la Crisi Econòmica, i centrant-nos en les modificacions legals que en el nostre Territori s'han fet en menys d'un any, es podria arribar a la conclusió, potser simplista però gens menyspreable, que, en sembla, en crisi tot val, i per això, aquest 8 de Març, dia de celebració del Dia Internacional de la Dona us portem aquest Conte:

" Fa molts anys, el 1908, unes dones de New York que reclamaven la millora de les seves condicions laborals en una fàbrica tèxtil resultar abrasades per les flames provocades pel seu patró.

Dos anys després, el 1910, en la celebració de la Segona Conferència Internacional de les Dones Socialistes a Copenhaguen (Dinamarca), l'alemanya Clara Zetkin va proposar instituir el Dia Internacional de la Dona com a jornada de lluita pels drets polítics, civils i econòmics de totes les dones.

Tal era el reconeixement de la celebració d'aquest dia que, fins i tot un organisme internacional anomenat ONU ho proclamava, i en determinades terres era una festa de guardar.

Els anys passaven, i en tot el món la lluita de les dones en defensa dels seus drets continuava, perquè encara que els avenços eren significatius, encara es consideraven insuficients. I en aquest Territori en què ens trobem la lluita estava adormida, encara circumstàncies puntuals havien provocat respostes contundents en moments puntuals.

Així va arribar l'any 2011, moment en què les dones d'aquestes terres, conscients de portar tres anys immerses en un fenomen conegut com Crisi es van adonar que part de l'herència de drets aconseguida amb àrdues lluites de les seves antecessores estava en perill de extinció, i així recordaven que els últims avenços legislatius per a la seva col.lectiu havien estat:

* El 1999 la llei per promoure la conciliació de la vida laboral i familiar ;
* El 2004 la Llei contra la Violència de Gènere ;
* El 2006 la Llei de Dependència ;
* El 2007 la Llei per a la igualtat efectiva de dones i homes;
* El 2009 ampliació del Permís de Paternitat d'un mes .
* El 2010 Llei de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Tot i això les dones feien múltiples consideracions: unes per estimar insuficients, altres perquè no es reflectien en la vida quotidiana, totes perquè no creien en l'avanç social real, veritable i necessari, si no es transmetia a través d'educació i es prenia consciència de la necessitat d'eliminar barreres per raó de gènere.

Llavors, les dones van deixar les seves activitats quotidianes i es van posar a pensar sobre el que estaven vivint. I de sobte van recordar una cosa molt significatiu que havia succeït mesos enrere. Una cosa que no havia despertat la consciència social en la mesura que la situació necessitava, ni amb la lluita que requeria, però que ara brollava, i és que, al juny de 2010, les persones que en aquell moment dirigien el Territori havien decidit imposar a la gent del lloc unes mesures urgents per a la reforma del mercat de treball , que es coneixeria com Reforma Laboral, i que al setembre aconseguirien publicar després del suport rebut en la reunió dels qui deien representar a totes les persones del Territori, el Congrés de Diputats .Però el temps va seguir avançant inescrutables, ia punt de finalitzar l'època coneguda com costa de gener, novament el Govern del lloc, aquest cop juntament amb determinats agents socials, van subscriure el Pacte anomenat Acord Social i Econòmic per al Creixement, l'Ocupació i la Garantia de les pensions, el pensionazo.

La Reforma Laboral i el pensionazo, suposaven un enorme retrocés en els drets de les persones treballadores, i havien tingut una escassa oposició pels qui patirien les conseqüències, però havien servit de brou de cultiu per a la ràbia que ara sentien les dones. Ràbia que els impulsava l'ànim. Que els pesava. Que desitjaven expressar i cridar als quatre vents perquè tot ésser vivent s'assabentés de la injustícia que s'estava cometent.

" Així, cap a febrer de l'any 2011 les dones del Territori fent apilament de la seva vàlua van començar a indignar, agitar-se, revolucionar, i revelar definitivament, emprenent una lluita imparable, ja gairebé oblidada, en la defensa a ultrança dels seus drets, i, això perquè eren sàvies coneixedores que serien les primeres a patir en carns pròpies la minva de drets que s'havien implantat en nom de la Crisi, i esbossar aquestes notes:

* La Conciliació de la vida laboral i familiar hauria de servir perquè la persona treballadora pogués adequar els horaris que facin sostenible l'entorn familiar, amb les necessitats que necessiti, però la manca de recursos econòmics impedeix implantar realment la Llei de Dependència, se suma que s'ha ajornat la implantació del permís de paternitat d'un mes, es té en compte que la consciència del col.lectiu dels homes dista encara molt d'assumir el rebuig laboral en l'expedient que suposa el reclamar el dret a la cura d'altres persones, a més del component social, i més s'afegeix les ingents modificacions substancials referides entre altres a la jornada laboral, horaris de treball, i règim de torns que la patronal aquesta imposant en les condicions de treball, amb excusa de la Crisi, el que en el supòsit de no adaptar-se a aquestes pot ser motiu d'acomiadament procedent, el col. lectiu de dones suportarà novament la responsabilitat de la cura de menors i persones dependents, el que actualment els pot portar a ser acomiadades procedent, bé per faltar al seu treball, encara que ho justifiquin i siguin faltes intermitents, o bé perquè no s'adaptin a les noves condicions laborals.
* Si a l'ampliació d'anys de cotització a efectes de calcular la pensió de jubilació, i les dones són el col.lectiu que generalment treballa a jornada parcial, i la cotització és proporcional a la jornada efectiva, no a dia treballat, entre el col.lectiu de dones poques seran les que obtinguin una prestació de jubilació al 100%, pel que són discriminades.
* Si les dones continuen sent assassinades pel terrorisme masclista, i el problema és de primera magnitud, la crisi no és excusa per fer retallades pressupostàries en els recursos d'intervenció.

Però les dones del Territori també sentien altres mil ràbies més, i deien:

* Que s'acabi la desigualtat salarial. Prou de sectors d'ocupació feminitzat i d'engany de paritat.
* Que no hi hagi mobbing o violència en l'àmbit laboral.
* Prou del control de la sexualitat femenina. El nostre cos és el nostre i jo decideixo.
* Que l'educació contempli la història de les dones i l'ús de llenguatge. No a la història feta per i per a homes. No al llenguatge sexista que ens invisibilitza.
* Ja n'hi ha prou de la imatge que transmeten els mitjans de comunicació que, utilitzen el nostre cos i, que no es correspon amb la realitat ja que ens presenten majoritàriament com a cuidadores i servidores, en papers secundaris, dependents, i desvalorats socialment.I mentre unes i altres nomenaven els seus sentides ràbies va arribar el dia 8 de Març. "

I ara, tu, Dona, què faràs amb aquest Conte, dormir o despertar en la teva realitat i unir-te a la lluita de reivindicar els teus drets i impedir la minva dels que ja tenies reconeguts?

Pregunta't: Per què he de suportar les retallades que s'estimen necessaris per pal.liar una Crisi a la qual es pretén apedaçar sense ni tan sols parlar de canviar qüestions bàsiques del funcionament essencial del sistema? Una altra vegada jo? Ja val, no?

A la CGT volem que les relacions igualitàries siguin una realitat, volem una societat justa on la gent tingui les mateixes oportunitats. No podem seguir callant. Per les ràbies exposades i per milers de ràbies més:

Dona, Rebel·la't!

Víctimes i botxins

Jordi F. Fernández Figueras

Quantes vegades durant els darrers anys hem llegit expressions com aquestes: «Escriure poesia després d'Auschwitz és un acte de barbàrie», «Després d'Auschwitz es fa difícil de creure en Déu», «No hauria estat possible sense la raó il·lustrada» o «Resulta immoral equiparar qualsevol altra violència amb la del nazisme»? Potser ja no és pot escriure poesia, però no és cert que la subliteratura estupefaent és una indústria cultural, preuada pel sistema, que produeix centenars de milers de nous títols a l'any? Potser ja no podem creure en Déu però, podem dubtar de l'èxit dels qui prediquen a sang i foc la religió dels Diners? Potser la benvolent Il·lustració racionalista va ser una enganyifa, però és millor la lògica salvatge del Mercat? Potser no hi ha cap violència comparable a la del genocidi del nazis, però com qualificar llavors l'actual carrera cap a l'autodestrucció de la humanitat?

Bé, a mi en queda clar que és més fàcil centrar la mirada en una violència que s'aglutina al voltant d'una doctrina, un estat totalitari, una organització política unitària i jerarquitzada, i una personalitat dictatorial; que no resulta tan senzill fixar la mirada en la violència del nostre món actual, caracteritzat per la difusió i l'emmascarament del poder: la sentim, la intuïm, la veiem clarament per un instant aplicada als dissidents, als estranys, als estrangers... i torna a esvair-se, a ser a tot arreu i enlloc alhora, a viure amagada rere l'etern retorn d'una roda de banalitats amb què ens distreuen els dies i ens maten el temps.

De vegades, per tranquil·litzar les consciències dels que «saben», s'agita el drap vermell de l'Holocaust i així mentre els més preparats intel·lectualment cosifiquen els nazis, la resta pot gaudir de l'espectacle de la sanció moral i redimir-se de la temptació violenta i totalitària. D'això se'n diu catarsi. Però hom va assenyalar, fa temps, que potser els nazis d'Auschwitz ni eren sàdics ni eren bèsties, eren buròcrates i tècnics, gent capaç d'emocionar-se amb la música de Mozart i acariciar tendrament els seus fills... fora de la feina, clar.

Avui, que vivim en una societat encara més tecnologitzada i burocratitzada que la que va produir Auschwitz, amb una aplicació més intensa de la propaganda, de la desinformació, dels mecanismes de control social, de la repressió... si no advertim el perill de les noves formes d'agressió contra la dignitat humana és perquè la violència de la plutocràcia es manifesta «democràticament», amb un totalitarisme de rostre amable, mentre que en aquell moment històric la violència del poder era dictatorial i es manifestava de forma barroera i simplista. Llavors la societat, esdevinguda massa sota el tutelatge de l'avantguarda del Partit, es dividia en víctimes i botxins; avui, moguts pels fils subtils del Mercat i modelats per la biopolítica, ens han convertit a tots tristos en titelles, víctimes i botxins alhora.

Habitatge i cultura especulativa

Jaume Asens i Gerardo Pisarello (*)

En les últimes setmanes, el Govern ha tornat a pronunciar-se contra la dació en pagament en matèria hipotecària. Aquesta mesura, fa temps reclamada per diferents organitzacions socials i partits, permetria a les famílies amb hipoteques impagables saldar el seu deute una vegada que lliuren l'habitatge a les entitats financeres. L'obcecació resulta inexplicable tractant-se d'una proposta de mínims ja reconeguda en països com Alemanya, França o Estats Units. En tot cas, reflecteix bé l'enorme poder de les entitats financeres i la falta de predisposició política per a posar fre a la cultura especulativa que ha conduït a la situació actual.

La ministra Elena Salgado sosté que aquest tipus de mesures posaria en risc el sistema financer i que les famílies haurien d'haver estat més prudents a l'hora de sol·licitar crèdits. A hores d'ara, no obstant això, l'argument no és de rebut. En un Estat que havia fet molt poc per garantir habitatge de lloguer assequible, l'endeutament va ser para moltes famílies l'única forma d'accedir a una llar. Davant la feble capacitat d'estalvi dels sectors més vulnerables, les entitats financeres van facilitar crèdits que podien superar el valor dels pisos. En molts casos, la valoració d'aquests habitatges va córrer a càrrec d'agències de taxació estretament lligades a bancs i caixes. La promoció d'avals creuats, entre persones desconegudes, i l'ocultació d'informació respecte de la possible depreciació dels habitatges també van ser fets freqüents.

En un context així, atribuir tota la responsabilitat a les famílies hipotecades és inacceptable. Entre altres raons, perquè amb això s'absol no només als agents privats involucrats sinó també als seus suposats controladors públics, començant pel ministeri d'Economia i Hisenda i pel propi Banc d'Espanya.

Un Govern conscient de la quota de responsabilitat pública en l'ocorregut no hauria de dubtar a col·locar el dret a l'habitatge dels potencials desallotjats per sobre dels beneficis de la banca. En la pràctica, en canvi, ni la moratòria ICO ni la resta d'ajudes previstes pels poders públics han estat un remei al sobreendeutament. És més, mentre els desnonaments han crescut de manera exponencial, els privilegis de les entitats financeres no han fet sinó consolidar-se. Quan la subhasta d'immobles queda deserta –que és el que succeeix últimament–, les entitats bancàries poden adjudicar-se'ls pel 50% del valor de taxació. Una vegada que els adquireixen, poden dedicar-se a perseguir a les persones desallotjades per la totalitat del deute i posar el pis en venda immediatament a preus de mercat.

En un escenari així, la dació en pagament hauria de ser vista com la justa consagració del dret a començar de zero. Com una petita peça, en realitat, d'un programa més ampli orientat a protegir a les persones dels desallotjaments per raons econòmiques i a fer de l'accés segur a un habitatge un autèntic dret. Les associacions veïnals que, en diferents ciutats, se solidaritzen amb famílies desnonades i intenten bloquejar els desnonaments estan assenyalant una urgència: evitar que qui han perdut el seu treball es quedi, a més, en el carrer. Però amb la seva acció directa estan indicant també la necessitat d'altres polítiques públiques. Polítiques que promoguin moratòries eficaces, una refinanciació assequible dels deutes i fins i tot la seva condonació, sobretot quan les famílies ja hagin estat desnonades o quan la mala fe de les entitats financeres sigui provada.

De cara al futur, aquestes polítiques haurien de traçar un "mai més" respecte de les pràctiques especulatives promogudes per les entitats bancàries i pels seus supervisors públics. Això exigeix, per exemple, que els crèdits per a compra d'habitatge no comprometin en cap cas més del 25% o del 30% dels ingressos personals o familiars. O que les hipoteques no puguin pagar-se durant més de 20 anys. Però requereix, de manera molt especial, l'adopció de mesures contundents de regulació pública del mercat amb un objectiu precís: eradicar els exercicis antisocials i antiambientals de la llibertat d'empresa i del dret de propietat que han conduït a l'emergència habitacional actual.

Què impedeix, en efecte, una actuació més decidida sobre l'estoc d'habitatge construït i no venut, forçant la seva mobilització cap al lloguer social? Per què no fer valer els drets d'adquisició preferent dels poders públics en els processos d'execució d'habitatge? Per què no es planteja la fixació de preus màxims de lloguer per zones, com a Àustria o Alemanya? Per què no es penalitza de forma severa el manteniment injustificat d'habitatges buits? Per a quan una depuració i democratització del sistema financer i creditici, en lloc d'aquesta obstinació privatitzadora que aboca a la repetició més primerenca o més tardana de la catàstrofe? Són aquestes qüestions, més que la funambulesca retòrica que demana "calmar als mercats", les que poden conduir a una reactivació sostenible de l'economia, capaç de garantir a tots el dret a un habitatge i a una qualitat de vida dignes.

* Jaume Asens i Gerardo Pisarello són juristes i membres de l'Observatori de Drets Econòmics, Socials i Culturals de Barcelona.

Es suspèn l'aplicació del "pla dels ascensors" de la Barceloneta gràcies a la lluita veïnal

Associació de Veïns de l'Òstia i Plataforma en Defensa de la Barceloneta

El passat 27 de gener la comissió d'urbanisme, infraestructures i habitatge de l'Ajuntament de Barcelona va acordar suspendre el pla dels ascensors, a partir d'una proposta d'ERC i amb el suport de tots els partits. Concretament, el que s'ha suspès és la tramitació dels PMUs (Pla de Millora Urbana) que havien de desenvolupar la Modificació del PGM (Pla General Metropolità) que coneixem com a "pla dels ascensors".

Com és sabut, l'aplicació del pla hauria suposat la destrucció de fins a un 20% dels quarts de casa del barri per fer lloc al forat de l'ascensor -perquè en la majoria d'escales no hi cap-, i hauria suposat l'expulsió directa i indirecta de molts veïns. A més, la decisió de posar ascensors no era voluntària sinó que es deixava en mans d'un 50%+1 de les comunitats de propietaris, afavorint les immobiliàries i els grans capitals.

Aquest despropòsit va ser aprovat el febrer del 2007. Ara, tres anys més tard, ha acabat suspenent-se, ja completament desacreditat des de feia temps. Són tres anys de lluita veïnal tenaç contra un despropòsit i pel dret a decidir sobre el barri on vivim. Tres anys d'esforç per desentrellar i difondre l'amenaça d'un pla difícil d'explicar; tres anys de manifestacions, cassolades, assemblees, reunions, xerrades, jornades, butlletins, i un llarg etcètera; tres anys d'autoorganització veïnal davant d'un pla dictat sense miraments des d'un despatx. Sens dubte, si no hagués estat per la lluita veïnal, el pla hauria començat a aplicar-se i ara veuríem habitatges enderrocats a tort i a dret. En canvi, avui podem celebrar una victòria en la defensa de la Barceloneta.

Les raons d'aquesta lluita han estat i són tan clares com irrenunciables: no volem un pla que expulsi veïns, i tenim dret a participar i decidir en les coses que afecten el nostre barri: Cap pla sense els veïns, i cap veí fora del barri. Però amb la suspensió del pla no n'hi ha prou, no podem abaixar la guàrdia, perquè s'està redactant un nou pla urbanístic que podria suposar el rellançament del pla dels ascensors.

El Senat intenta allargar la vida de les deteriorades centrals nuclears espanyoles

Ecologistes en Acció

La Cambra Alta va aprovar a mitjans de febrer, dins de la Llei d'economia sostenible, que les centrals nuclears funcionin més enllà dels 40 anys, el temps per al qual van ser dissenyades. La proposta, de CiU i PNB, va ser recolzada per PP i PSOE, partit polític, aquest últim, que renuncia així a fixar un calendari de tancament incomplint de manera de manera determinant, les seves promeses electorals.

El Lobby nuclear ha aconseguit el seu gran objectiu a curt termini: allargar la vida de les centrals nuclears. Des de fa diversos anys, la seva ofensiva mediàtica ha anat encaminada a mantenir el gran negoci que suposa produir electricitat en centrals ja amortitzades fa anys.

Els beneficis dels titulars de les centrals nuclears són astronòmics: una central de 1.000 MW. factura un milió d'euros diaris.

Una altra cosa diferent són les conseqüències que pot tenir aquesta decisió: Unes instal.lacions velles, en mans d'empreses que prioritzen el benefici econòmic a qualsevol altra qüestió. Els problemes de les centrals nuclears espanyoles es comproven amb l'augment, any rere any, del nombre de successos notificables i de parades no programades. Pel que fa al menyspreu per la seguretat a la recerca del benefici econòmic, el millor exemple està a la central d'Ascó, que segueix utilitzant els mateixos criteris de funcionament que van provocar la fuga de partícules fa tres anys. Per aquesta fugida el fiscal ha demanat recentment presó per a dos directius i l'inspector resident del Consell de Seguretat Nuclear.

Un cas especial és la central de Santa Maria de Garoña, a Burgos, construïda abans de les catàstrofes de Harrisbourg i Chernobyl, i que per tant no reuneix les condicions de seguretat necessàries per a seguir funcionant. El seu deteriorament en general, especialment del barrilet que manté l'estructura interna del reactor i de les penetracions de les barres de control (principal element de seguretat de la central), aconsellen el seu tancament immediat. Un altre element fonamental de perill són les conduccions comunes del cablejat, que va ser una de les causes de l'accident de Vandellòs I, que va provocar el seu tancament el 1989.

Però allargar la vida de les nuclears té altres problemes, com és el seguir acumulant residus radioactius d'alta activitat, molt perillosos, la solució segueix sense trobar-se. Mentrestant, se segueixen acumulant a les piscines de totes les centrals nuclears del món, incloses les espanyoles.

En un altre ordre de coses, la inflexibilitat de les centrals nuclears espanyoles és el principal impediment, per inserir en la xarxa l'electricitat procedent de les energies renovables. En moments en què hi ha vent abundant i baixa demanda és necessari aturar els aerogeneradors per a no sobrecarregar la xarxa. Altres centrals, com les de gas o les hidroelèctriques, poden regular la seva potència en funció de les necessitats de la xarxa. Les nuclears, no. Això ha provocat el 2010 la parada dels aerogeneradors en tretze ocasions.

Per a Ecologistes en Acció, l'aprovació de la Llei en aquestes condicions demostra el divorci en el tema nuclear entre els partits polítics i els propis ciutadans als quals representen, ja que està demostrat que la immensa majoria dels espanyols s'oposen a la utilització d'aquest tipus d'energia. Per als ecologistes continua sent imprescindible un calendari de tancament, abans fins i tot dels 40 anys de vida per les que les centrals van ser dissenyades.

Rumb a Gaza: Flota de la Llibertat

www.rumboagaza.org

Rumb a Gaza: s'està preparant la Flotilla de la Llibertat II per al pròxim mes de maig de 2011.

En què consisteix la iniciativa?

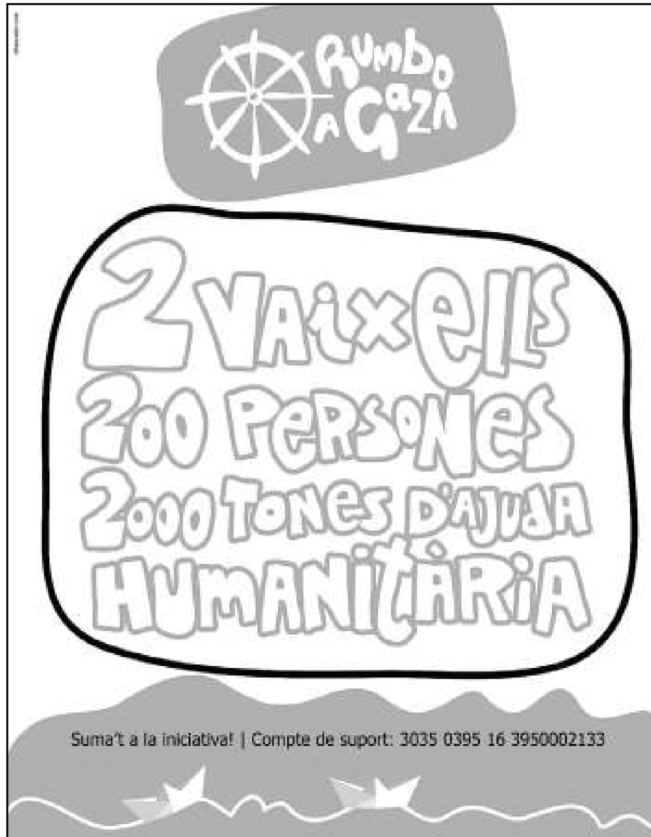
Rumb a Gaza és una iniciativa nascuda des de la societat civil que té per objectiu el conèixer la realitat quotidiana que la població de Gaza (Palestina) viu en primera persona. Per a això ens marquem l'objectiu d'aconseguir 2 vaixells que puguin albergar a 200 persones i 2.000 tones d'ajuda humanitària, que serà lliurada a la UNRWA a la seva arribada a Gaza perquè gestioni la seva distribució.
Entre les persones que ja s'han compromès a acompanyar-los en aquesta travessia es troben actors, periodistes, escriptors, músics, sindicalistes i activistes socials que amb la seva presència, es comprometen a denunciar la insostenible situació a la qual està sotmesa la població de la franja de Gaza.

Com participar?

Sense cap mena de dubte "Rumb a Gaza" necessita tot el recolzament que pugui trobar. La idea inicial és comprar dos vaixells que puguin sortir d'un port espanyol amb destinació a Gaza. Per aconseguir aquest objectiu és necessari el compromís d'un sector ampli de la societat que, a través de donacions, ho fagi possible. Per fer aquestes donacions s'ha habilitat un número de compte BIC/SWIFT: CLPEES2M – IBAN: ES17 – CCC: 3035 0395 16 3950002133 en el qual es poden fer els ingressos en concepte de "Campanya Rumb a Gaza".
També s'habilitaran diferents tipus de "vals de recolzament" per col·laborar en la compra del material que volem portar en el vaixells i que en breu es col·locaran al nostre web. Des del mes d'octubre i fins al mes de maig del 2011 portaran a terme diferents campanyes i activitats amb l'objectiu de recolzar la població palestina i, a la vegada, la campanya Rumb a Gaza. Totes aquestes campanyes de sensibilització i les activitats puntuals que es programin seran difoses en aquest web. També es pot participar de manera més activa integrant-se o recolzant els grups de de treball que s'ha format a les diferents ciutats, pots contactar a través de l'email colabora@rumboagaza.org.
* Si necessites més informació: info@rumboagaza.org

Qui som?

Rumb a Gaza és una iniciativa "de societat civil a societat civil" impulsada per persones de diferents ciutats de l'Estat Espanyol que volen manifestar la seva solidaritat amb la població de Gaza d'una manera activa i eficaç, trencant l'injust bloqueig que manté ofegada la població. Entre aquestes persones hi trobem els activistes Manuel Tapial i Laura Arau, que recentment van participar a la "Flotilla de la Libertad", així com també persones vinculades a organitzacions socials, polítiques, sindicals, culturals i filantròpiques.

Grups de suport

La iniciativa Rumb a Gaza compta des del seu origen amb diferents grups de recolzament que s'han anat constituint a tota la Península Ibèrica: Des de Cadiz, fins a Galícia i des de Catalunya fins a Lisboa. Creiem necessari una implicació massiva de la societat civil per què aquest projecte camini de manera sòlida i autosuficient per això us convidem a crear grups de recolzament allà on encara no existeixin.
L'objectiu dels grups de recolzament és el de difondre i dinamitzar la iniciativa Rumb a Gaza i las campanyes associades a aquesta iniciativa. També és important que aquests grups treballin de manera autònoma creant dinàmiques pròpies d'acció ajustades a la seva pròpia realitzat contextual amb l'objectiu d'aconseguir implicar al major nombre de gent a la campanyes a desenvolupar. Rumb a Gaza som tots/es.
* Pots contactar amb els grups de Catalunya enviant un e-mail a: catalunya@rumboagaza.org

La Coalició

L'any 2009 es va formar la Coalició de la "Flotilla de la Libertad" que tenia com a principal objectiu trencar el bloqueig a Gaza per mar. Els fundadors d'aquesta coalició van ser la Coalició Europea Contra el Bloqueig a Gaza, Ship to Gaza Greece, Ship to Gaza Sweden, IHH Insani Yardim Vakfi, Palestinian Solidarity Campaign i Free Gaza Movement, que van començar a treballar per poder enviar a Gaza una flota de vaixells la primavera de l'any 2010.
A conseqüència de l'atac il·legal que va cometre Israel contra la "Flotilla de la Libertad", el mes de maig del 2010, la Coalició de la "Flotilla de la Libertad" continua treballant per acabar amb el bloqueig a Gaza i les altres polítiques il·legals perpetrades contra el poble palestí. La Coalició ha crescut els últims mesos amb nous membres provinents d'Itàlia, Suïssa, França, Holanda, Espanya, Canadà, Noruega, Bèlgica, Austràlia, Àustria, Malàisia, Irlanda, Estats Units i altres països, tots ells treballant per enviar un o més vaixells a Gaza, en la propera "Flotilla de la Libertad II". El referent de la Coalició a l'Estat Espanyol és Rumbo a Gaza.

El decàleg que sustenta la Coalició de la "Flotilla de la Libertat" es basa en els següents punts:
1. Respectem els drets humans de tots, sense distinció de raça, gènere, tribu, religió, ètnia, nacionalitat, orientació sexual, ciutadania o idioma.
2. Els habitants legítims dels territoris ocupats per Israel des del 5 de juny del 1967, inclosos els refugiats que no poden tornar a les seves llars a la Palestina legítima, han de tenir accés sense restriccions a les aigües internacionals i a l'espai aeri, i s'han de complir totes les resolucions de les Nacions Unides i del dret internacional.
3. Els habitants legítims dels territoris ocupats per Israel des del 5 de juny del 1967 han de ser alliberats de l'ocupació i poder exercir el seu dret a controlar totes les entrades i sortides d'aquestes àrees sense la interferència d'Israel.
4. En un primer pas cap a una pau justa i duradora, Israel ha de retirar la seva presència militar de tots els territoris ocupats des del 5 de juny del 1967 i revocar totes les lleis, reglaments, directrius i pràctiques que s'apliquen de manera diversa a les diferents poblacions que viuen en aquests territoris.
5. Israel ha d'enderrocar totes les barreres construïdes per restringir el pas a tots els territoris ocupats per Israel des del 5 de juny del 1967.
6. Israel ha de reconèixer els drets fonamentals referents a la igualtat plena dels ciutadans àrabs palestins d'Israel.
7. Estem d'acord en adherir-nos als principis de la no-violència i la resistència no violenta de paraula i fets, en qualsevol moment.
8. Som solidaris amb el poble palestí, però no donem suport a cap partit polític o organització, sense excepció.
9. Reconeixem el dret de tots el refugiats palestins i dels exiliats i dels seus descendents a tornar immediatament a les seves llars a Israel i als territoris palestins ocupats, per recuperar les seves propietats i obtenir una indemnització per danys, apropiació i ús il·legítim dels bens citats, de conformitat amb el dret internacional. Això és sobretot un dret individual i col·lectiu, no és negociable únicament per la persona en qüestió.

Adhesions

Les persones adherides volem manifestar el nostre recolzament a aquesta iniciativa que parteix des de la societat civil, de la qual ens en sentim part i representats, així com recolzem la sortida dels vaixells amb ajut humanitari des dels ports espanyols amb destinació a Gaza. Creiem fermament que aquest tipus d'iniciatives contribueixen decisivament a millorar les condicions de vida de la població palestina, a part de denunciar la ocupació dels seus territoris per part d'Israel i la vulneració contínua dels Drets Humans del poble palestí.
Donada l'extrema situació que viu la població de Gaza i la poca voluntat mostrada pels governs europeus per posar fi a aquesta situació, creiem de vital importància que la societat civil promogui aquest tipus d'iniciatives que posen de manifest el desig generalitzat de garantir el lliure accés de materials de construcció, aliments, medicines i material escolar a la Franja de Gaza, i acabar així amb l'injust i il·legal bloqueig que Israel ha imposat a la població civil.

Més informació

Tota la informació, notícies, adhesions, material de difusió, ho pots trobar al web:
www.rumboagaza.org
Descarrega't el dossier informatiu a:
www.rumboagaza.org/wp-content/uploads/2010/10/DOSSIER_Rumboagaza_CAT.pdf

Dinamita de cervell

El pas per Barcelona de l'exposició "100 anys d'anarcosindicalisme"

Fundació Salvador Seguí

Com a anarcosindicalistes estem d'enhorabona per l'acceptació i difusió de l'exposició del Centenari duta a terme a Barcelona entre els dies 15 de gener a 15 de febrer del present any en el Museu d'Història de Catalunya.

Gairebé 9.000 visitants, una mitjana de 300 persones diàries, és una xifra impressionant, la qual cosa demostra l' interès suscitat per conèixer l'anarcosindicalisme i la seva història. El propi Museu s'ha sorprès d'aquesta xifra que ha superat amb escreix la d'altres exposicions. Un disseny nou i el material original presentat, pensem que han estat els causants de l'èxit obtingut.

En el llibre de visites habilitat, perquè poguessin expressar les seves opinions, moltes persones han reclamat la pròrroga de l'exposició, que no ha estat possible en estar ja tancat la programació en el calendari.

Per configurar el projecte es va efectuar una selecció d'imatges, contextualitzades amb documents originals en vitrines, que podrien haver estat un nombre més ampli, però que es van haver de reduir per acoblar el projecte a l'espai expositiu.

Publicacions com L'home i la terra de Reclus, així com llibres de Bakunin, Proudhon, Kropotkin, Netlau o Faure, entre altres, són lectures que van forjar als joves militants; el carnet de Joan Peiró acreditant-ho com a director del periòdic Catalunya; el carnet confederal de Cipriano Mera, en l'exili; les grans capçaleres de la premsa: La revista Blanca, Estudis, la Soli, Forja Social, Terra i Llibertat, CNT, Llindar, Front Llibertari, La meva Revista, Cultura i Acció… més una mostra de la premsa de la clandestinitat i de l'exili; cinc cartells de la guerra civil, tres prestats per la CGT de Palència i dos per la Fundació Salvador Seguí de Barcelona; a més dels cartells històrics i actuals de la CGT, entre altres documents, estaven distribuïts entre les quatre etapes diferenciades per la seva tipografia i per colors: verd, de 1910 a 1931 (el renéixer); lila, de 1931 a 1939 (la República i la Revolució); marró, de 1939 a 1975 (la duresa de l'exili interior i exterior); vermell, de 1975 a 2010 (l'eclosió i vitalitat de la Confederació).

Cada època recull els noms de 25 militants, completant un centenar de persones que ens serveixen per homenatjar a 100 companyes i companys, en representació dels milers i milers de militants. Com a criteri per a la selecció s'ha seguit el de nomenar als secretaris generals.

Cada etapa s'obria i tancava amb grans imatges encapçalades per frases al·lusives al període corresponent:

- L'emancipació dels treballadors ha de ser obra dels treballadors mateixos.
- Contra la ignorància, Escoles, Periòdics i Llibres; contra la misèria, l'Associació.
- No hi ha paraules revolucionàries, només els actes són revolucionaris.
- La CGT és una associació de treballadors i treballadores que es defineix anarcosindicalista i per tant: de classe, autònoma, autogestionària, federalista, internacionalista i llibertària.

Els cartells descriptius dels documents emmarcats s'integraven perfectament en la paret a l'èsser de la mateixa tonalitat. Detalls, entre altres, que sumats han fet que l'exposició es beneficiés en el disseny.

També es va muntar una recreació d'un local sindical de 1937, amb la seva taula, màquina d'escriure, centraleta telefònica, fitxer, guia de telèfons…, i en les parets una bandera, un tauler d'anuncis, un calendari i reproduccions de dos cartells de SIM: una miliciana i un agricultor col·lectivista. Però la peça protagonista era una cadira de 1919 amb les sigles CNT gravades en el respatller.

En l' espai de la recreació es projectava contínuament un muntatge audiovisual de 12 minuts amb imatges representatives del passat i present de la Confederació acompanyades per la música de les Barricades, La revetlla anarquista i el Cant d'utopia de Ramón Muns. 100 anys de lluita i il·lusions, sense oblidar homenatjar als companys i companyes veritables protagonistes de la història de l'anarcosindicalisme.

Una impremta clandestina "vietnamita", una maleta fidedigna d'un militant exiliat… formaven part l'exposició, però, si haguéssim de destacar alguna cosa, tasca gens fàcil, seria el bust de Bakunin, realitzat expressament per a l'ocasió, que rebia als visitants convidant-los a entrar i realitzar el recorregut expositiu. I els dos vinils: l 'obrer conscient amb la premsa confederal sota el braç, que semblava que se sortia de la paret, i un altre obrer manifestant-se per la llibertat dels presos socials, eren dos elements de gran impacte visual.

La nota simpàtica va estar en el "fotomatón confederal" amb el qual concloïa la mostra, que possibilitava emportar-se una foto com a record.

Fent una crítica constructiva cal reconèixer que les dimensions de la Sala del Museu, uns 200 m2, han limitat i dificultat poder desenvolupar més els continguts, havent d'optar, per força, per seleccionar els elements que descrivien un discurs gràfic, impedint incloure tot el material seleccionat prèviament de la Fundació Salvador Seguí.

El dia de la inauguració van acudir molts periodistes el que va fer que, en dies successius, els mitjans de comunicació es fessin ressò de l'exposició, especialment la premsa digital va ser la que millor va interpretar el contingut de la mostra. La presentació del catàleg va explicar, amb la participació de Mary Nash i de Susanna Tavera, ambdues de la Universitat de Barcelona i coautores d'alguns dels textos de la publicació. Com a colofó vam tenir un recital del company Jesús Lizano que amb el seu poema Caballitos, va tancar l'acte.

…¡Ah, si todos los filósofos hubieran subido a los caballitos!
Que instalen caballitos en las cárceles,
en los cuarteles,
en los hospitales,
en los frenopáticos
y que se fuguen todos
montados en los caballitos,
Y todos los jueces a los caballitos,
¡venga! ¡venga!: ¡A los caballitos!
¡Y nada de procesos y de sentencias!
¡Ya vale de juzgar los efectos y no las causas!
¡A los caballitos!
Y que todos los funerales
se celebren montados en los caballitos
al paso silenciosos y tranquilo de los caballitos.
Es la nueva ordenanza,
es el nuevo precepto:
¡todos a los caballitos!
¡La cabalgata de los caballitos!
¡Hacia la confederación de todos los caballitos!
Hasta que todos fuéramos niños.

… Per acompanyar a l' exposició s' han desenvolupat al llarg de tots els dijous del mes, a partir de la data de la inauguració del dia 18 de gener, unes xerrades col·loqui amb la pretensió de recordar, però al mateix temps valorar, quin es el present i el futur que per a nosaltres té la idea o les idees que es mouen en i al voltant de l'anarcosindicalisme.

Es van iniciar el 20 de gener amb la participació de Teresa Abelló, amb la qual reflexionem sobre les circumstàncies sociològiques, polítiques i culturals existents en aquella Espanya de 1910, quan obrers de Catalunya funden una organització a la qual posaran el nom en els seus inicis de CGT.Pere Joan Tous, ens va donar una visió de la incidència de les idees llibertàries en la literatura durant aquests anys, recuperant els inicis quan els plantejaments que es defensaven eren l'avantguarda de les idees, fins als valors diferents però singulars de les aportacions literàries en temes com la poesia. Sense oblidar que el llibertari està en l'arrel mateixa de la llibertat de l'art, sigui quina sigui la seva manifestació. Les col·lectivitats una forma diferent d'entendre les relacions laborals, realitats econòmiques emmarcades en un període especial, el de la guerra, va ser el tema que va tractar Jordi Ibars. Experiència única desenvolupada en el camp i a la ciutat. Experiència que ens permet aprendre tant del positiu com del negatiu de la mateixa.

I per al tancament o clausura, quatre militants de la CGT van respondre al repte de contestar a una pregunta curta mes provocativa: QUO VADIS CGT. Mirar enrere per aprendre, posar en pràctica i intensificar valors com l'ètica i l'exemple de comportament tant en la vida professional com en la personal. La ideologia ha de ser per a nosaltres una constant vital. Valorar el present, encerts, errors i realitats dels qui som i quants en som. Adaptar i adaptar-nos, creant futur. Tot això i més van proposar Rafael Iniesta, Emili Cortavitarte, Jordi Martí i Ermengol Gassiot .

Apunts sobre el pensament anarcosindicalista

Tomás Ibáñez

1910…! És cert que, a la fi d'aquell any 1910, el segon congrés de Solidaritat Obrera, reunit en el Palau de Belles Arts de Barcelona va acordar crear una organització d'àmbit nacional. No obstant això, qui estem aquí, sabem perfectament que no és una data concreta la que motiva aquest acte, ni tampoc les desenes d'actes celebrats al llarg de 2010. No, no és una data. És, per descomptat, tota una història. La història d'una llarga lluita que va tenir als treballadors com protagonistes i als ideals llibertaris com esperó.

Una història que arrenca des dels llunyans inicis de la industrialització, i que transita per episodis memorables molt abans de 1910, com per exemple les duríssimes vagues que van esquitxar la segona meitat del segle XIX, o la creació de la Federación Regional Espanyola de la AIT en l'any 1870. Una història que es manté viva, com ho demostra el simple fet que siguem milers i milers de companyes i de companys qui a través de tota la geografia espanyola, estiguem compromesos amb donar-li continuïtat.
I si aquesta història segueix viva és degut, en bona mesura, a la profunda petjada que ha deixat en l'imaginari col·lectiu l'enteresa, l'entusiasme, i l'altura de mires d'uns lluitadors que no es van limitar a dur un món nou en els seus cors, sinó que ho van perfilar curosament en el seu pensament, i que ho van impulsar amb les seves pràctiques. I, clar, Com no recordar aquí, entre tants i tants altres, els noms d'un Anselmo Lorenzo, un Ricardo Mella, un Fermín Salvochea, un Ferrer i Guàrdia, un Àngel Pestaña, un Salvador Seguí, un Joan Peiró, o un Isaac Puente?
No obstant això, per molt valuosos que fossin aquests companys, ben poc haguessin pogut fer de no haver estat perquè en les més remots llogarets, en les barriades, en els ateneus, en les fàbriques, i en les bastides, una impressionant multitud de companys anònims, va donar cos i vida a l'anarcosindicalisme.
És tota aquesta història, plena de furor i de soroll, clar, però curulla també de dolçor i de solidaritat, la que constitueix un fenomen social de primerísima magnitud, una epopeia proletària que va sacsejar ahir els fonaments de la societat burgesa, i que es rebel·la, avui contra els intents de desvirtuar-la, i de sepultar-la en les fosses de l'oblit.
Homenatjar als innombrables protagonistes d'aquesta història és, sens dubte, un deure, però aquest homenatge no pot consistir en una mera exaltació del passat. No hi ha lloc aquí per a una nostàlgia que solament serviria, com ho fan totes les nostàlgies, per a exiliar en el mer record allò mateix que s'enyora.
L'únic homenatge que se situa a l'altura del llegat que hem rebut, i l'únic que, probablement, acceptarien els propis protagonistes d'aquesta història, consisteix en que sapiguem traslladar al present allò que va dignificar al passat, donant-li vida, aquí i ara, en les lluites i en els anhels del nostre temps.
Per descomptat, no es tracta de copiar mimèticament les formulacions de l'anarcosindicalisme en els seus moments de major arrelament social. Aquest intent seria del tot va i estèril. Del que es tracta és de captar el que va fer la seva força i la seva originalitat, d'evidenciar els trets bàsics de les seves pràctiques i del seu pensament per a plasmar-los en unes eines que ens permetin llaurar eficaçment el present.
Què va ser el que li va donar a l'anarcosindicalisme la seva peculiar idiosincràsia? Quins van ser els trets bàsics del seu pensament? Vegem. Veritat que la unió del vermell i del negre va donar vida a un símbol nou, irreductible al que simbolitza cada color per separat, i veritat que es va crear una bandera el significat de la qual resideix en no ser ni vermella ni negra, sinó a ser indeslligablement vermella i negra?
Doncs bé, al meu entendre, hi ha una característica fonamental de l'anarcosindicalisme, hi ha una constant que corre a través de tot el seu ésser, i aquesta no és altra que la seva naturalesa mestissa, la seva heterogeneïtat constitutiva, la seva formació a través de múltiples hibridacions.
En efecte, l'anarcosindicalisme i el seu pensament se situen de ple sota el signe de la hibridació. Va ser potser aquest mestissatge congènit el que li va injectar el seu inqüestionable vigor, preservant-lo de la fragilitat que sol acompanyar gairebé sempre la puresa. I va ser, possiblement, la seva heterogeneïtat consubstancial la que li va permetre ser polivalent, capaç d'incidir, indistintament, sobre diferents camps de la realitat, el laboral per descomptat, però també l'educatiu, el cultural, el socio-polític, etc.
A títol d'exemple, em detindré sobre quatre d'aquestes hibridacions constitutives.

1.- Primera hibridació. El pensament anarcosindicalista mai va ser pur pensament, teòric, abstracte, i desencarnat.

Va ser, literalment, pensament-acció. Va ser el producte d'una hibridació entre la reflexió i la lluita, va ser el seu punt d'unió, el seu entroncament, tan distant de la mera especulació com de la pràctica cega.
En efecte, aquest pensament neix i es forma des de dintre de les lluites. Es forja en el sí de les resistències suscitades per l'explotació i per la dominació, i està marcat, en conseqüència, per les formes concretes que prenen l'explotació i la dominació a cada moment.
Això significa, d'una banda, que es tracta d'un pensament que és intrínsecament evolutiu, ja que es constitueix, permanentment, en el sí d'unes condicions socials que són, elles mateixes, canviants. Canviants per la pròpia capacitat evolutiva interna que ha demostrat tenir el capitalisme, malament que ens pesi, i també pels canvis que les lluites obreres imposen al capitalisme.
Per altra banda, com les lluites de les quals pren els seus senyals d'identitat, el pensament anarcosindicalista són, és clar, lluites col·lectives, això significa que es tracta també d'un pensament que és col·lectiu en la seva pròpia naturalesa. Un pensament que s'elabora en comú, des de baix, i que pren bona part dels seus elements constitutius a partir dels debats en les assemblees dels sindicats. Pensament-acció, pensament-lluita, va ser aquesta primera hibridació la que va fer que el pensament anarcosindicalista connectés tan directament amb la realitat sobre la qual pretenia incidir, i que fos un pensament alhora evolutiu i col·lectiu.

2.- Segona hibridació. El pensament anarcosindicalista també va ser hibrid i mestís en la seva pròpia configuració ideològica, que va ser tan dual com ho és la seva pròpia denominació.

Abans fins i tot que el vocable "anarcosindicalisme" veiés la llum, les influències originàries van provenir de dues fonts principals, d'una banda, l'associacionisme obrer influït per les idees de Proudhon entre altres, i, per altra banda, el potent pensament bakuninià.
Ara bé, com és notori, va ser en les albors del segle XX quan l'anarcosindicalisme, ja amb nom propi, es va forjar en la confluència del Sindicalisme Revolucionari i del pensament anarquista. Un sindicalisme revolucionari articulat a França per llibertaris menjo Emile Pouget i Pierre Monatte, impulsors en 1906 de la famosa Carta d'Amiens. I un pensament anarquista elaborat, després de Bakunin, pels Eliseo Reclus, Kropotkin, Errico Malatesta i tants altres.
El pensament anarcosindicalista va beure simultàniament de l'anarquisme i del sindicalisme revolucionari, entremesclant-los en una formulació original que, com bé sabem, no va estar exempta de fortes tensions entre les dues fonts constitutives.
Va ser així com es va recollir del sindicalisme revolucionari, l'èmfasi sobre la vaga general expropiadora, sobre l'acció directa de les masses, o sobre la necessària independència del sindicalisme respecte dels partits polítics.
I va ser així com es va adoptar de l'anarquisme la seva extrema sensibilitat enfront de totes les manifestacions del poder, el rebuig actiu del parlamentarisme, la importància d'una dimensió ètica que vinculava íntimament les conquestes materials amb les conquestes morals.
Però, sobretot, es va recollir la idea que el sindicalisme, fins i tot revolucionari, insisteixo: fins i tot revolucionari, no era autosuficient, no podia bastar-se a si mateix, sinó que havia d'incorporar unes finalitats que indiquessin molt clarament cap a quins tipus de revolució social, i cap a quin model de societat es pretenia caminar.
Per al pensament anarcosindicalista la revolució no podia limitar-se a acabar amb l'explotació capitalista, i a instaurar la justícia social en el plànol econòmic, sinó que havia d'abastar, a més d'aquests dos requisits imprescindibles, tots els aspectes de la vida social, donant un contingut explícitament llibertari al concepte mateix d'emancipació social.
En suma, sense demanar a ningú una adhesió a l'anarquisme, ja que tots els treballadors cabien, òbviament, en el sindicat per la seva simple condició de ser-lo, l'anarcosindicalisme havia d'obrar, no obstant això, per a fer germinar en la consciència dels explotats les concepcions llibertàries de la vida i de l'organització social.
Hibridació, per tant, entre dos impulsos essencials, entre dues preocupacions bàsiques que formaven conjunt, que no es podien deslligar la una de l'altra. D'una banda, la contínua atenció prestada al present, és a dir a l'explotació i a les lluites a cada moment. I, per altra banda, la permanent preocupació per dotar l'acció sindical amb una finalitat capaç de transcendir el present i de projectar cap al futur la quotidianitat de les lluites.

3.- La tercera característica del pensament anarcosindicalista està marcada, novament, per

una hibridació, entre la voluntat de resistència i la voluntat constructiva.

La hibridació que es va produir entre, d'una banda, la voluntat de resistència, la lluita contra les condicions que imposava la patronal, i, per altra banda, la voluntat constructiva, és a dir, la preocupació per crear, dins mateix de la societat que es combatia, unes formes de vida alternatives, uns espais de convivència on prevalguessin unes pràctiques, unes relacions, i uns valors radicalment diferents dels establerts.
El pensament anarcosindicalista va saber conjuminar la resistència contra l'explotació, i l'afany per construir realitats alternatives, realitats tan tangibles com van ser les cooperatives, o les escoles racionalistes, i, ja en els dies de la Revolució, les col·lectivitats llibertàries.
I com aquest afany constructiu abastava la integralitat de la persona, inclosa la seva capacitat intel·lectiva, es va bolcar a desenvolupar una enorme, una ingent labor cultural que segueix constituint avui dia un exemple únic.
Els ateneus, les xerrades, l'edició de llibres, de fullets, de revistes i de periòdics, tot això va propiciar la creació d'una cultura proletària d'una extraordinària riquesa, que no es limitava a absorbir les idees difoses, sinó que estimulava les practiques d'autoformació intel·lectual, sinó que promovia la voluntat de saber, i que incitava a forjar un pensament personal dotat d'una potent capacitat crítica.
Calia conrear-se, no solament pel plaer d'eixamplar els propis horitzons, sinó per a transformar-se a un mateix, i per a esdevenir el tipus de persona que seria capaç de viure demà en una societat sense dominació.

4.- L'última hibridació que esmentaré serà la que va consistir a entrellaçar, de forma indissoluble, la defensa sindical dels interessos de classe més immediats, amb l'acció social que apuntava cap al conjunt dels problemes socials més apressants.

Ja trobem aquesta forma peculiar de concebre el paper de les organitzacions de treballadors en el sí de la Federació Regional Espanyola dels anys 1870, quan aquesta incloïa en la seva agenda de lluites l'actuació contra les lleis més lesives que afectaven al conjunt de la població.
Al meu entendre, aquesta hibridació de l'acció sindical i de l'acció social va donar, de ple, en la diana del que exigeix l'acció transformadora, i revesteix avui una actualitat absolutament candent. Bé, creo que el que he esmentat fins a aquí, repassant, molt per damunt, aquestes quatre hibridacions fundacionals, és suficient per a intuir quin va ser la riquesa i l'originalitat del moviment anarcosindicalista i del seu pensament. Un moviment que, en els moments de la seva major implantació, diguem en el període anterior a la dictadura de Primo de Rivera, des de 1918 fins a 1923, i en el període posterior, és a dir à partir de 1930, acaronava la perspectiva de la vaga general insurreccional, i mantenia la creença en la possibilitat i fins i tot en la inminencia d'una inevitable revolució social que guanyaria al capitalisme i que il·luminaria una societat lliure, inspirada en el comunisme llibertari.

Doncs bé, en el 2010 és obvi que ja no es poden mantenir ni aquestes perspectives ni aquestes creences, i que l'imaginari anarcosindicalista ha de nodrir-se amb nous plantejaments.
Per descomptat, està clar que, avui, l'explotació i la dominació romanen brutalment vigents i continuen fent tals estralls que la voluntat d'enfrontar-s'hi de forma radical, segueix sent absolutament irrenunciable. No obstant això, també és obvi que les condicions socials han canviat de forma dràstica. No és solament que el proletariat industrial hagi perdut centralitat, és que la pròpia evolució del capitalisme i de les tecnologies avui disponibles ha configurat un nou escenari de l'explotació i de la dominació.
Nous lligams, materials i mentals, construits per la societat del consum i de la comunicació, penetració de la lògica del mercat en tots els secrets de la vida, fragmentació i dispersió de les unitats de producció, enorme heterogeneïtat de les situacions laborals, precarització de l'existència laboral i de l'existència a seques, dispositius d'individualització que trenquen el sentit del comú i que dissolen la idea mateixa del col·lectiu.
I, una cosa que està últimament en auge, i que tanca, potser, perills àdhuc majors: la instrumentalizació, per part de la nova organització del treball i dels nous dispositius de govern, de la nostra pròpia capacitat d'iniciativa i d'exercici de la llibertat. És a dir l'ús de la llibertat, ella mateixa, com tecnologia d'explotació i de govern.
No és aquest el moment per a analitzar les coordenades de la societat contemporània, però és obvi que aquestes noves coordenades exigeixen que es renovin profundament les formes i els continguts de l'acció i del pensament anarcosindicalista. Ara bé, és, novament, com ja va ocórrer antany, sota el signe generalitzat de la hibridació, com aquesta renovació podrà esdevenir.

La primera de les hibridacions que he esmentat al principi, ve donada per defecte. Ve donada per defecte, perquè hi ha una constant que val tant per al present com per al passat, i és que les lluites sempre, sempre, neixen des de dintre de les formes concretes de l'explotació i de la dominació. La resistència i la subversió inventen els seus plantejaments i els seus instruments com resposta antagònica a aquestes formes concretes de dominació, i ho fan en el transcurs mateix de les lluites contra elles.
Quines són les formes de lluita que es corresponen amb la planetarització del capitalisme i dels sistemes de govern, amb la fluïdesa i la fragmentació com principis, amb l'extrema acceleració dels canvis com dinàmica?
És ben difícil de precisar, però si el pensament anarcosindicalista es forja efectivament en l'acció, si és, indeslligablement pensament teòric-pràctic, llavors cap esperar que les noves condicions de les lluites il·luminessin, des del lloc on es produeixen, és a dir, sempre des de baix, un nou pensament anarcosindicalista.
La condició? La condició passa, és clar, pel fet que ens involucrem en les lluites del present, en totes les lluites, i no solament, encara que també i sobretot, en les que es donen en l'àmbit laboral.

La segona hibridació, la que es va donar entre anarquisme i sindicalisme àdhuc pot ser fecunda, però situant-se, ella també, sota el signe de la renovació. En efecte, el pensament anarquista s'està renovant, sobretot en els països anglosaxons o a Itàlia per exemple, alhora que en alguns entorns de lluita que no s'identifiquen sempre amb l'etiqueta anarquista.
Aquest neo-anarquisme, més obert i una miqueta difús, que s'està configurant actualment, i que no dubta a incorporar elements del millor pensament crític contemporani, pot i ha de recobrir la component anarquista del pensament anarcosindicalista. Però perquè això passi caldrà re-significar molts conceptes, començant per l'imprescindible, alhora que passat, concepte de "revolució", caldrà tornar a omplir les paraules amb uns continguts que siguin capaços de connectar amb les sensibilitats actuals.
I també caldrà repensar les nostres finalitats, unes finalitats que no poden deixar d'estar presents si no volem que es desdibuixi el propi significat de l'anarcosindicalisme, però unes finalitats que han de ser reformulades de forma tan decidida com quan els precursors de l'anarcosindicalisme van substituir en el segle XIX el mutualisme pel cooperativisme, i aquest per l'anarco-col·lectivisme, abans que, a partir del Congrés de la Comèdia del 1919, prevalgués finalment el comunisme llibertari.

La tercera hibridació, la que es va donar entre el component reivindicatiu i el component constructiu és avui fonamental. Al mateix temps que radicalitza les lluites en les empreses, l'anarcosindicalisme ha de ser capaç de construir espais relacionals on s'experimentin altres formes de vida, ha de ser capaç de construir realitats alternatives on les persones puguin viure, en carn pròpia, els al·licients d'unes relacions humanes diferents, i on tinguin la possibilitat de transformar la seva pròpia subjectivitat, de desubjectivitzar-se per a constituir-se com subjectivitats insubmises.
Per fi, i aquest és potser un dels elements més importants, la renovació passa per la necessària hibridació entre l'activisme en el plànol laboral i l'activisme social, la fusió entre els problemes laborals i els problemes socials.
Més enllà d'una, ja existent i molt lloable, presència confederal en els moviments socials i en les mobilitzacions socials, el que es requereix és una osmosis, una incorporació més plena de la conflictivitat social en les estructures mateixes de l'organització i en el nervi del pensament anarcosindicalista.
I això implica, potser, fer gala de la mateixa capacitat innovadora que va manifestar l'organització en el passat, quan va substituir els Sindicats d'Oficis pels Sindicats Únics, o quan va incorporar les Federacions d'Indústria en l'organigrama confederal.
Caldrà pensar, per exemple, si no seria possible idear una nova estructura on, el sindical i el social poguessin fondre's en una mateixa entitat orgànica.
Al meu entendre, treballar col·lectivament perquè l'anarcosindicalisme i el seu pensament siguin capaços de renovar les hibridacions que els van constituir originàriament és, possiblement, el millor homenatge que puguem rendir a qui ens van precedir en la lluita.
I si aquesta indispensable renovació es produeix efectivament, llavors, però solament llavors, tindrem companyes i companys, fundades raons, bones raons, per a confiar que l'anarcosindicalisme seguirà constituint, com ja ho va fer en el passat, un desafiament, un desafiament de primer ordre i un problema molt seriós per als poders econòmics i polítics establerts.

** Text de la intervenció de Tomás Ibáñez el 17 de Desembre 2010 a Barcelona, dins els actes de Clausura del Centenari de l'anarcosindicalisme organitzats per la CGT i la Fundació Salvador Seguí.*

Dones de Negre davant les revoltes al Magrib

Dones de Negre contra la guerra - Sevilla

De les societats civils tunisianes i egípcies, immenses ones de tenacitat i fortes de decisió i de desig de justícia social i de llibertat, erigeixen la conca mediterrània en una gran dama protagonista d'una revolució dels Drets Humans. Una revolució des de la resistència activa no violenta que desvetlla dia a dia una tremenda realitat del que han viscut sota règims sostinguts i recolzats tant per EEUU com pels grans de la UE. Règims que tradueixen formes de neo-colonialisme que perpetua el menyspreu per les societats civils tant a favor d'interessos geo-estratègics com socio-econòmics. Tota una doble moralitat que el nostre món occidental exerceix com característica del seu poder patriarcal.

Així la societat civil egípcia gràcies al règim de Sadat i després de Mubarak es troba des de dècades com una presa política sota control d'explícits interessos del sionisme israelià entramats amb els de la resta del món occidental.

De sobte el nostre univers occidental descobreix que el món mediterrani de l'altra "riba" el formen societats vives, plenes d'aspiracions. Gairebé sempre han prevalgut informacions a favor d'una imatge d'immobilisme i de tradicionalisme reaccionari, aferrant-se abans de res a notícies que puguin alimentar una islamofòbia, la por al "terrorisme" entre les nostres poblacions, posant a penes accent sobre les rebel·lions que s'han anat succeint aquests anys i callant les violacions sistemàtiques dels Drets Humans que s'hi produïen.

Tot un vel que ha tapat, és a dir, ha protegit, els règims titelles de la UE i dels EEUU amb mesures que van des d'ajudes econòmiques escandalosament considerables a vendes d'armes destinades a la repressió. Un vel sobre les violacions de DDHH que uns aixequen tan sols per a certs països quan els seus governs s'enfronten als interessos occidentals. Països que llavors Occident no dubta a amenaçar, i ocupar generant una catàstrofe per a la vida de milions de dones i homes (L'Iraq, Afganistan) quan no va instigant guerres civils (Rwanda i altres països africans com Costa Ivori).

I, si bé ens és coneguda de sobres aquesta política per part de la Dreta occidental, la identitat de la qual amb la cultura de la mort que implica la seva defensa de l'economia capitalista i del liberalisme ens escandalitza, hem de remarcar que entre sectors progressistes s'hagi anat afavorint d'una o altra manera el manteniment d'aquests règims dictatorials i corruptes (un exemple entre molts: tant el partit de Mubarak com el de Ben Ali fins a ara havien format part de la Internacional Socialista), sempre amb l'argument "del mal menor" i de la lluita contra els "radicals islamistes" contribuint a crear un "dimoni" que facilita la militarització del món i de les nostres mentalitats, reforçant les estructures de poder patriarcal basat en la violència i en l'exclusió en totes les societats.

Des del nostre profund i radical rebuig de tot règim que impedeix el lliure desenvolupament de la sobirania popular i dels drets de les dones, i al seu torn des de la nostra convicció que tot tipus de violència -incloent per descomptat la desigualtat social i econòmica, les exclusions sexistes, racistes i culturals-religioses- genera opressió i violència en tots els àmbits de la societat i de manera particular cap a nosaltres les dones, exigim que tots els governs de la UE optin de forma immediata: * Per una condemna explicita d'aquests règims i les seves violacions dels DD.HH.

* Per posar fi a tota exportació d'armes.

* Per manifestar tot el seu suport sense ingerència a les iniciatives de les societats civils a favor de les seves respectives sobiranies.

Expressem la nostra total solidaritat amb els amplis sectors de les poblacions civils de Tunísia, Egipte, Iemen, Jordània, Líbia, Marroc, Algèria …i amb l'oposició pacifista d'Israel que es mobilitzen en repulsa contra els règims polítics vigents.

Poblacions civils, de dones i homes, que podran emprendre en llibertat la seva transició cap a la materialització de les seves reivindicacions d'emancipació política, social i cultural des de la pluralitat.

Poblacions que avui dia en la seva revolució pels Drets Humans ens estan desemmascarant molts aspectes inquietants de les nostres democràcies, el que ens crida a que reforcem els nostres llaços solidaris per a escombrar del món mediterrani els interessos que impedeixin la convivència intercultural sense exclusió a favor de la Pau, la justícia social i l'emancipació de les dones i els homes contra tot tipus d'opressió.

** Dones de Negre contra la guerra de Sevilla forma part de la xarxa internacional de col·lectius de Dones de Negre*

Infectació general

Jaume Fortuño

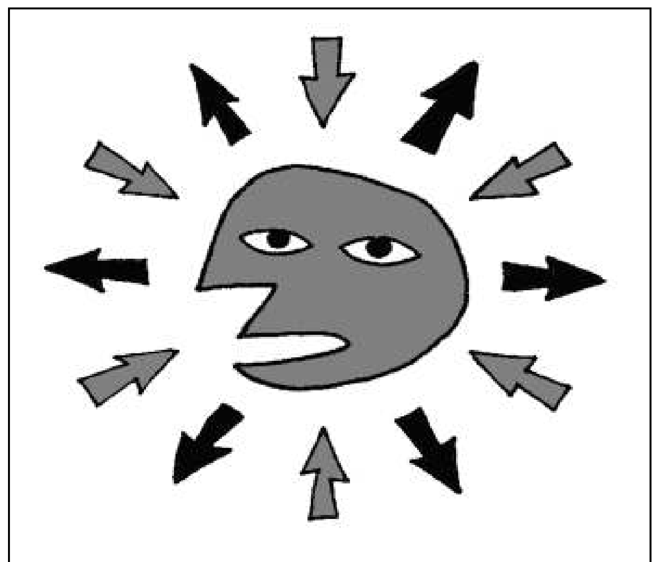
A mitjans del passat 2010 va veure la llum "Infectació: 42 visions des dels Països Catalans", el llibre publicat per l'Ateneu Llibertari Alomà, Difon la Idea i el Col·lectiu Infectació, on es recollien els textos públicats a la columna del Setmanari La Directa, des de setembre del 2007. En aquestes pàgines s'infectaren anarquistes, independentistes, mestres, ecologistes, economistes, sindicalistes, feministes, periodistes. antimilitaristes, socialistes, homosexuals... i en definitiva un munt de persones que no eren cap d'aquestes coses o que n'eren varies alhora.

Però de quina infectació parlaven totes les que van signar aquesta columna i que després es van reunir en l'anomenat llibre? Doncs segurament no d'una sola sinó de moltes, tantes com complicitats, afinitats, acords i vincles han sorgit durant els darrers anys entre persones i colectius, que des de diversos racons dels Països Catalans, crítiquen, qüestionen i confronten el sistema imperant i lluiten per a generar alternatives que esdevinguin contrapoder i transformació social.

Persones i colectius, que des de diferents espais polítics acaben trobant-se entorn a les mateixes lluites i al mateix bandol, ja sigui contra l'explotació laboral, les mesures neoliberals, o el feixisme i el patriarcat, o per la defensa del territori, la cultura o de formes de societat més justes i lliures. Persones i colectius, que malgrat identificar-se en diferents punts de l'espectre ideològic, en formes i ambits d'acció que no son els mateixos, si que comparteixen l'assamblearisme, l'autogestió i la lluita social en oposició al capitalisme, l'estat i la seva dictadura disfressada de democràcia.

Tampoc ens enganyarem, les diferencies hi son i van molt més enllà d'una bandera ideològica, una discussió teórica o certs matisos en com volem arribar al canvi social o què representa aquest per a nosaltres. Les contradiccions, friccions i trencaments hi son, hi han estat i hi seran sempre, i de vegades tenen raó de ser i toca prendre-hi part. I som concients que si les aliances i convergències acaben supeditant i diluint els nostres discursos i práctiques, acabarem convertint-nos en una caricatura de nosaltres mateixes i alhora en allò que odiem. D'exemples d'això la nostra història n'és plena i se'n seguirà omplint.

Però per sort, o per mèrit, també van apareixent exemples d'altre mena, de vegades amb contagotes, de vegades com a onades que no es poden contenir. La vaga general contra la reforma de les pensions és un d'aquests necessaris rajos d'aigua. És una vaga que no es pot valorar en termes de xifres d'assistència a les marxes, de paralització de l'activitat laboral o d'incidència política, no només per no caure en la frustració, sino perquè mai hem estat tan ximples com per a creure que la correlació de forces estigués com per a això. Al meu parer s'ha de valorar com una vaga infectada i infecciosa; on vam ser les que som, caminant juntes però sense renunciar al nostre camí.

Un moment on la CGT, com a única força obrera amb la capacitat de ferho, va fer el que li tocaba al convocar aquesta vaga i demostrar que no volem que acabi acostant-se als sindicats que ens han traït. On l'esquerra independentista va ser l'esquerra des de baix i de la lluita social que moltes volem. I on per a la resta de sindicats obrers i moviments socials que van participar, va pesar més la lluita contra els que volen ser amos de les nostres vides que les desavinences amb els altres que lluiten a prop nostre, de d'altres maneres, però al cap i a la fi, contra els mateixos. Si alguna cosa va quedar clara, es que vam fer el que tocaba i que juntes ho podem fer, podem convocar una vaga general des de baix i les que calgui. Hi haurà qui digui que aquest es un discurs "frontista", "possibilista", etc. i m'agradarà sentir-ho, perquè amb la puresa i el sectarisme no hem aconseguit gran cosa mentre l'unic dogma que s'estenía era el neoliberal.

Treballadors defensant els drets del treballador migrant, migrants organitzant-se pels drets de totes les traballadores, independentistes asumint que sense canvi social no hi haurá alliberament nacional, pensionats defensant als okupes, okupes defensant els drets dels pensionats, antimilitaristes i ecologistes lluitant contra el capital, anticapitalistes lluitant per la terra i contra la guerra, homes i dones contra el patriarcat i l'homofobia... només construint llocs on hi capiguem totes les que anem sent excloses d'aquesta gegant maquinària, podrem arribar a plantar-li cara algun dia. I per a fer-ho toca seguir treballant des d'on triem o poguem, pero sense por a lluitar amb i per a l'altre, infectant-nos'en.

Televisió en temps de crisi: l'enemic a casa

Jordi Martí Font, afiliat a CGT Tarragona

Plens de somnis i maletes, caminem cap als indrets més allunyats de la nostra geografia per endinsar-nos pacientment en coves i paranys parats. Somrients ens diuen que serem nosaltres qui serà protagonista de la nostra pròpia vida i sabem que són mentides però sona tan bé, dringa tan harmoniosament la seva veu a les nostres orelles que no ens volem creure que tot són mentiders i els escoltem i somiem amb elles i ells.

Al matí, Rahola i Cuní; i per vomitar, a tothora, "El gato al agua"; o qualsevol altre títol que ens faci inflar els ulls amb la rojor de la sang que demana de ser expulsada del cos per acomboiar la indignació que ens provoquen els tertulians de l'extrema dreta que, com qui no vol la cosa, parlen sense treva a les pantalles de cada una de les nostres llars.

I és que quan sembla que alguna cosa no pot anar pitjor, la realitat ens colpeja fort a la cara i ens demostra que no només tot pot anar pitjor sinó que realment la norma cada cop més és que vagi molt pitjor. Si la premsa groga i llepa ens feia fàstic, ara ja no tenim només aquesta i la del cor per criticar sinó que la proliferació de programes televisius en què l'extrema dreta explica com és, per què és així i com serà en el futur sobresaturen cadenes com Intereconomia i altres. Sense anar més lluny, a la primera esmentada fa només una setmana hi vaig poder seguir un reportatge sobre la vida de Mussolini en què l'única cosa negativa que es va dir d'ell va ser que de jove va ser socialista. Agafem-nos i estiguem atents perquè això acabarà malament i tots ho sabem.

En un escenari de crisi on la socialdemocràcia (si és que això existeix al nostre país, que jo crec que no però així s'anomenaven ells i ens serveix per situar-nos…) s'ha llençat en braços dels especuladors ultraliberals i la gran banca i acata sense immutar-se totes les seves ordres, que els televidents amb poca formació vegin en el feixisme una forma possible de fer desaparèixer l'atur i la corrupció, tal com explicava el reportatge a què m'he referit, fa por. Perquè mentre això s'esdevé no paren de sonar veus tipus Aznar que apunten que la democràcia, o l'Estat de les autonomies, és un luxe massa car de mantenir.

El següent pas és augmentar l'ordre (és a dir violència per aguantar aquest sistema profundament injust) i acabar amb la participació, mínima però com a mínim en forma de simulacre que ara tenim. I no creguem ara que val més res que simulacres perquè aquest res ja ens el coneixem i insisteixo, és el que fa més por.

I aquest tema, el de la por, és l'objectiu central de tanta ximpleria televisiva. La por es construeix en forma de notícies, en forma de malentesos i de sobreentesos, en forma de mentides i en forma de violències.

La por esdevé el centre motor de totes les informacions econòmiques que suren enmig d'aigües fètides de tot tipus. La por es materialitza i als que en tenen els donen píndoles per combatre-la: expulsions d'immigrants, detencions d'okupes, persecució de petits delictes, ampliació del significat de la paraula "delicte", assenyalament dels diferents de tot tipus com a culpables…. Por, por i més por. Una por que després de les petites píndoles té el gran remei preparat.

I aquest no és un altre que l'hegemonia total i absoluta d'aquests dictadors que alguns anomenen "mercats" i que bàsicament tenen un sol objectiu: ser cada dia més rics peti qui peti. I qui peta som sempre els altres.

Vull viure en un món sense xarxes socials virtuals

Arcadi

Vull viure en un món on adolescents, joves i no tan joves no es refugien en un món virtual per relacionar-se amb els seus semblants, degut a que el seu entorn social és tan individualista o nul que probablement mai hagin tingut oportunitat de formar part d'un grup d'afinitat on gaudir d'unes relacions que es puguin anomenar "autèntiques", més enllà de les relacions cada cop més fràgils, esporàdiques o superficials que promou la creixent temporalitat i mobilitat del món laboral i estudiantil a què es veuen abocats (això en el cas que la feina o els estudis deixin prou "temps lliure" com perquè aquestes relacions siguin significatives!). Vist aquest panorama desolador, no és estrany que les relacions virtuals apareixin com una gran salvació.

Vull viure en un món on les persones ens relacionem cara a cara, ens somriem, enriallem i enfadem sense emoticones; ens trobem en els carrers, centres socials, ateneus, casals i fins i tot ajuntaments o altres espais públics no mercantilitzats per informar-nos, aprendre i compartir tot allò que realment ens importa i afecta a les nostres pròpies vides; per debatre racionalment sobre què és el millor per a tots nosaltres i les futures generacions fins assolir un consens sobre com aconseguir-ho; per cantar nyacres, ballar jotes i jugar al truc o arrencar cebes.

En definitiva, vull viure en un món on les persones convivim enlloc de coexistir, on no necessitem relacionar-nos a través d'andròmines industrials ja que hem trobat la manera de restablir relacions directes i molt més sinceres, plenes i respectuoses (per posar un exemple: respectuoses amb la gent que pateix el molt desagradable impacte mediambiental o polític de l'extracció de minerals per produir els ordinadors amb què ens enviem missatges estil "estic a la dutxa, torno en 10 minuts").

Sé que estem molt lluny d'aquest món i que molts de nosaltres hem desenvolupat certa dependència (per no dir addicció) al facebook, blogspot o qualsevol altra fascinant web 2.0, per tot això i com a llastimosa teràpia de desintoxicació cibernètica, proposo seguir utilitzant aquests canals de comunicació virtual per difondre idees i compartir recursos i estratègies que ens permetin dur a terme la transició cap a aquest món de relacions sense tants intermediaris.

Receptes...

Greixonera de faves amb sípia

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

400 g de bessons de faves tendres
½ kg de sípia
Un manat de cebes tendres
50 g de sobrassada
Dues cullerades de saïm de porc
Una cullerada d'herbes aromàtiques
Una fulla de llorer
Dos grans d'all
Una ceba tallada a bocins petits
Sal i pebre bo

Elaboració:

Tallar a bocins petits la sípia i posar-los a bullir dins una casserola coberts d'aigua i una mica de sal. Després de bullir cinc minuts retirau la casserola. Colau la sípia i reservar el brou. Sofregir els bocins de sípia dins una cassola amb el saïm. A continuació afegiu la ceba, l'all i les cebes tendres. Assaonau-ho amb sal i pebre bo. Afegiu-hi les herbes aromàtiques, al fulla de llorer, la sobrassada i els bassons de fava. Passats uns minuts abocau-hi una mica del brou de les sípies. Deixau-ho coure a foc lent una bona estona amb la cassola tapada. Retirau la cassola una vegada cuites les faves i la sípia.

Bon profit!!

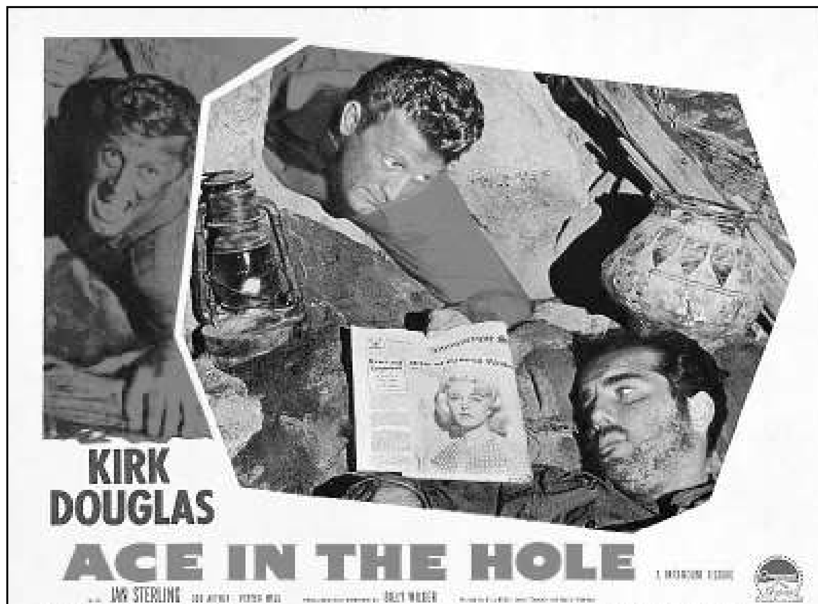
> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

El gran carnaval

Joan Canyelles Amengual

"Ace in the hole" (Billy Wilder, 1951).

Charles Tatum (Kirk Douglas), és un periodista sense feina ni escrúpols, que vol recuperar el seu prestigi professional. Per això ofereix el seus serveis al director d'un petit periòdic d'Albuquerque esperant que arribi la noticia que el pugui fer tornar als grans diaris de Nova York. L'oportunitat li arriba quan Leo (Richard Benedict) queda atrapat a les coves d'una muntanya (un antic cementiri natiu on hi cerca objectes per vendre a les persones que passen pel seu restaurant situat al costat d'una carretera secundària en una zona gairebe desèrtica).
El rescat es podria dur a terme en qüestió d'hores, però Charles amb la colaboració d'un sherif corrupte (Ray Teal) i la complicitat de la dona de Leo (Jan Sterling) allarguen el rescat sis dies per convertir-lo en un espectacle mediàtic.
Efectivament Charles torna a esser el periodista sol·licitat d'abans. Però al final les coses s'emboliquen i Leo acaba morint.
Billy Wilder és sense dubte un dels més grans, un dels millors directors de la història del cinema. N'hi ha pocs que tenguin a les seves esquenes tantes obres mestres.
Abans de dirigir va formar amb Crarles Bracket un excel·lent tàndem de guionistes (deprès ho faria amb I.A.L. Diamiond) per a directors tan emblemàtics com Howard Hawks o Ernst Lubich. Per posar tan sols dos exemples citarem les pel.lícules "Bola de foc" (Ball of fire, Howard Hawcks, 1941) i Ninotchka (Ninotchka, Ernst Lubich, 1939).
Aquests dos realitzadors varen ésser els seus mestres. Del primer en va aprendre la concisió, l'anomenat estil transparent. Del segon, la sofisticació i l'elegància (encara que a vegades a les seves pel. lícules hi ha una mica de sal gruixada). I de tots dos un extraordinari talent per explicar històries.

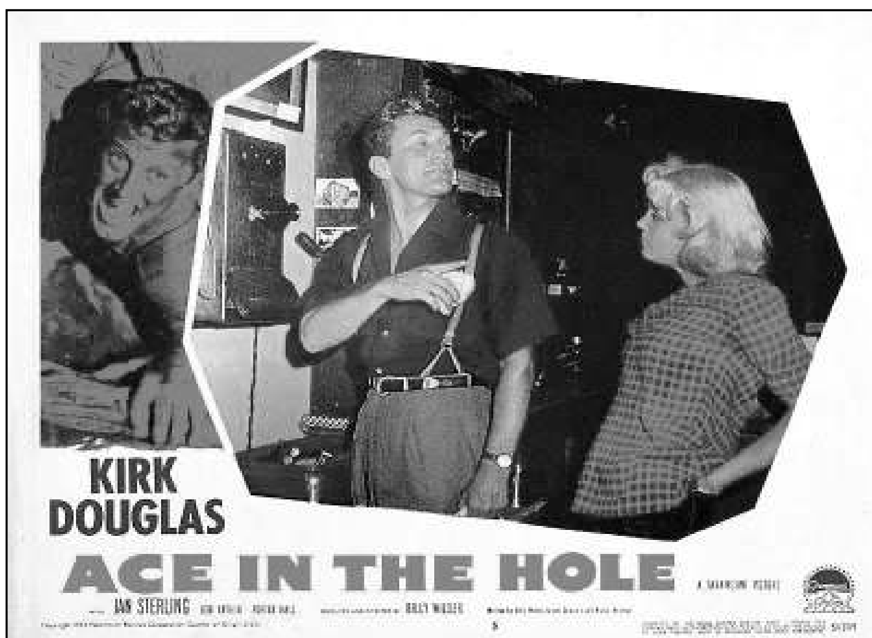

En certa ocasió va dir "Si tinc un missatge per enviar, m'en vaig a correus". És a dir: renunciava a les pel.lícules "de pensar i amb missatge". Però l'actor Wiliam Holden va dir d'ell (amb tota la raó), que tenia un cervell plé de fulles d'afaitar. A molts dels seus films hi ha una mirada pessimista i àcida de la societat nordamericana.
A la enlluernadora "El crepuscle dels deus" (Sunset Boulevar, 1950), retratava el món del cinema des d'una perspectiva gens amable. Totes i tots recordareu el brillant principi de la pel.lícula: sentim la veu en "off" d'un cadàver que sura a una piscina que ens comença a explicar com ha anat a parar allà.
I a la magistral "L'apartament" (The apartment, 1961) (des del meu modest punt de vista una de les millors deu pel. lícules de tots els temps) oferia una mirada vitriòlica del capitalisme. Disfressada de comèdia era una amarga i desencantada reflexió sobre la condició humana, amb un final que era feliç no perquè els dos protagonistes acabassin junts (realment hi acabaven?), sinó perquè havien recuperat la dignitat perduda.
Va firmar també una de les obres fonamentals del cinema negre: "Perdició" (Double indemnity, 1944). Un altre començament brillant: un home agonitzant fa a un dictàfon la declaració d'un doble assassinat. Pel.lícula senzillament memorable.
La llista seria inacabable pero no podem deixar de citar una altre obra mestra: "La vida privada de Sherlock Holmes" (The private life of Sherlock Holmes, 1970). Bellíssima història d'amor on l'afamat detectiu, desarmadament enamorat, és doblement vençut per una espia alemanya.
"El gran carnaval" no és una de les seves pel.lícules més conegudes, però si que es situa entre el millor de la seva producció.
S'ha de dir que Wilder, abans de ser guionista i director, va ser periodista treballant entre d'altres pel diaris Berliner Zeitung am Mitag i Die Nachtausgabe, per tant, sabia bé del que parlava quan va rodar la pel.lícula que ens ocupa.
La història ens eganxa des del principi (això Wilder ho sabia fer molt bé). Veiem una grua que esta remolcant un cotxe on un home còmodament assegut llegeix un diari. Quan arriben davant de les oficines d'aquest diari li diu al conductor de la grua que s'aturi. Hi entra i en menys d'un minut ja hi fa feina. El magnetisme del protagonista (espectacular Kirk Douglas) és evident i serà un dels eixos on pivotarà tota la pel.lícula.
Amb un gran ritme narratiu i una molt eficaç posada en escena Wilder filma un guió gairabé perfecte. La excel·lent fotografia de Charles Lang Jr. fa contrastar molt bé l'espai fosc i opressiu de la cova on està atrapat Leo, amb la llum cegadora de l'exterior. Els moviments de càmera pràcticament nomes es produeixen per seguir els personatges i la composició dels plans és en algun moment prodigiosa.
El retrat que Wilder fa de premsa és absolutament demolidor. Naturalment nomes interessa la notícia, la venda de periòdics. El patiment de Leo ocupa un espai molt reduït en la preocupació dels periodistes. Es podria dir que tan sols l'interessa al seu pare.
Però encara és més pessimista la visió que el director austríac ofereix de la societat nord-americana. La pel.lícula va esser un estrepitós fracàs a la taquilla. El motius eren evidents: la gent es veia reflectida com en un mirall i no li agradava el que veia, (com va dir el mateix Wilder). En realitat son les persones que consumeixen aquesta premsa les que fan possible que existeixi aquest mercat pervers. Totes aquestes persones han contribuït a que la mort de Leo finalment es produexi. Ningú llevat del seu pare, n'es innocent.
Al final, quan Tatum dona la notícia pels altaveus de que Leo ha mort (renunciant així a l'exclusiva pel diari de Nova York que l'havia tornat a contractar), algunes persones es posen de genolls i fan alguna plegaria, però instants després totes les tendes de campanya s'han aixecat, també el parc d'atraccions, les sínies, en definitiva tot el maleït negoci. Finalment en un escenari altre cop desèrtic i en una escena memorable veiem d'esquena caminar al pare de Leo, arrossegant les cames, immensa i rotundament sol. Ningú s'ha quedat amb ell. Ni tan sols la que era la seva nora.
Wilder no hauria pogut imaginar en aquells moments fins on arribaria la premsa "groga", ni quins límits estaria disposat a traspassar el mercat televisiu.
No crec que sigui un tema menor. Els "Sálvame", els "Gran Hermano", els "Diario de Patricia" diuen molt de la societat en la que triomfen. Que la audiència marqui absolutament les pautes és un símptoma evident d'una corrupció sistèmica i ètica sense precedents, (o tal vegada és la mateixa de sempre però més visualitzada, no ho se del cert) contra la qual tenim tots els arguments però poques i febles eines, que naturalment utilitzarem de la millor i més intensa manera possible.
No n'estic segur, tal vegada vegada és més fàcil lluitar contra l'extrema dreta mediàtica que contra aquesta mena de premsa-fems. Jiménez Losantos, César Vidal, Pio Moa, Carlos Dávila i companyia són eficaços agitadors del feixisme sociològic, perillosos altaveus de la nostàlgia franquista, però en definitiva adversaris polítics.
Però com es lluita contra el fenomen Belén Estéban? Qué es pot fer per lluitar contra la idealització de la ignorància, contra l'apologia de l'estupidesa, contra la permanent reducció de les àrees actives del cervell? Pot ser només es pot fer boicot contra les cadenes (Tele 5, Antena 3....) que ho fomenten i no sintonitzar-les mai.

Fitxa tècnica

Dr: Billy Wilder;
Pr: Billi Wilder;
G: Billy Wilder, Lesser Samuels, Waalter Newan;
Ft: Charles Lang Jr;
Ms: Hugo Priedhofer;
Int: Kirk Dougls, Jn Sterling, Bob Arthur, Porter Hall, Frank Cady. Richard Benedict, Ray Teal, John Berkes, Frances Domínguez.

Per l'absolució d'en Jona i la resta d'encausades del Forat de la Vergonya

Per unes ciutats al servei de la gent

Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Un jove implicat en els moviments socials de Barcelona pot anar a la presó pel simple fet de defensar un model de ciutat més humà i que no estigui supeditat els interessos econòmics de les grans immobiliàries i dels partits polítics que, des de l'Ajuntament, els donen cobertura. Només la mobilització i la solidaritat són les eines de la lluita davant un procés judicial ple d'irregularitats, el judici del qual estava previst pel dia 1 de març amb una petició fiscal de 8 anys de presó.

La "nova" Barcelona

Des de fa ja més d'una dècada, la ciutadania dels diferents barris de Barcelona hem anat veient com els agents polítics instal?lats a l'Ajuntament han anat deixant de banda les seves obligacions per satisfer els seus interessos privats o els dels seus cercles empresarials "amics". Així, la ciutat s'ha convertint en un parc temàtic més útil per turistes i grans negocis que no pas per la gent que hi viu.

L'eina fonamental per dur a terme aquesta transformació han estat els plans urbanístics, tal i com es pot comprovar comparant els plànols de la ciutat a nivell històric. De fet, fent aquest simple exercici es pot corroborar com el procés de reconversió de la ciutat es va accelerar de forma exagerada a partir de 1992. Les Olimpíades es poden considerar com un dels punts de partida d'aquesta transformació de Barcelona en una marca comercial dirigida, sobretot, a convertirse en producte de consum pel turisme. El Pla 22@, el Fòrum de les Cultures 2004, l'illa de la Myrurgia a Sagrada Família o el Forat de la Vergonya a Ciutat Vella són, entre d'altres, alguns dels més tristos exemples que visualitzen aquesta dinàmica encetada per l'Ajuntament de Barcelona en el1992 a esquenes de la població.

El Cas del "Forat de la Vergonya"

Durant la transformació del barri de Ciutat Vella, una de les principals beneficiàries de l'estratègia política municipal ha sigut la coneguda promotora i constructora Procivesa/Focivesa, que ha actuat com a braç executor. Curiosament, un 51% de l'empresa pertany a l'Ajuntament de Barcelona. A través de l'anomenat Pla Especial de Reforma Interior (PERI) l'Ajuntament ha forçat l'expulsió progressiva de la població tradicional i del petit comerç de la zona. En total, es van veure desplaçats uns 200 veïns, i 1.078 habitatges van ser enderrocats. Però el més sospitós de tot és l'evolució que va seguir el projecte urbanístic: gairebé de la nit al dia i sense avisar, allò que en un inici s'havia venut al veïnat com un espai verd d'us públic pel barri es va acabar convertint en un projecte de pàrquing privat.

A més, la deixadesa i cinisme mostrats per l'autoritat pública van arribar fins a límits inimaginables, ja que les màquines de Procivesa van entrar per derruir la zona, i durant anys es va deixar un solar absolutament deshabitat, amb runa i deixalles amuntegades sense cap mena de vergonya. D'aquí, el nom amb el qual es reconeixia la zona i que ja va quedar per la posteritat: el Forat de la Vergonya. Davant d'aquesta situació, bona part dels afectats i altres veïns de la zona van començar a moure's i actuar. Joves, grans i petits es van posar a treballar com mai ho havien fet per transformar un munt de runa i deixalles en un espai ajardinat i autogestionat, on es realitzaven activitats infantils, dinars col?lectius, festes populars, concerts per a totes les edats… I mica en mica van aconseguir allò que l'Ajuntament havia estat intentant evitar a tota costa: fer d'aquell solar en un espai per a tothom.

La resposta veïnal

Els i les veïnes de la zona es van passar 6 anys construint aquesta nova plaça pública i negociant amb l'Ajuntament un sortida digna i comuna, davant la por que tot això acabés en sac buit. I, efectivament, sense previ avís i evitant qualsevol tipus de diàleg, les màquines de l'empresa contractada per l'Ajuntament van acabar entrant al barri per destruir tot el que s'havia fet i desallotjar els qui encara no havien fet fora, aixafant el projecte veïnal i centenars d'esperances recollides per tota la ciutat. Va ser arrel d'aquesta darrera ofensiva que els veïns van decidir convocar una sèrie de mobilitzacions. Entre elles, la manifestació del 5 d'octubre 2006, que va acabar amb enfrontaments i detencions, fruit de la gran tensió entre el veïnat i les institucions públiques i privades implicades en el cas, que van enviar-hi la unitat policial més armada i violenta del cos dels Mossos d'Esquadra.

La persecució política del Jona

Una setmana després dels fets, el 13 d'octubre de 2006, els Mossos d'Esquadra van procedir a detenir un veí del barri de la Sagrada Família, en Jonathan Ivorra. La detenció es va produir de forma vexatòria. El van acusar de llançar coets contra la policia i li van atribuir delictes de desordres públics, danys i atemptat a l'autoritat. Negant-li tota presumpció d'innocència i trepitjant els drets més bàsics d'una societat democràtica, en Jona va ser detingut al portal de casa seva, davant la seva companya per part de quatre policies absurdament encaputxats que el van emmanillar i el van traslladar als calabossos de la comissaria de Les Corts, on el van interrogar, despullant-lo físicament i agredint-lo verbalment.

Tots aquells i aquelles que coneixem en Jona i/o el "cas Ciutat Vella" hem entès perfectament que la seva detenció va respondre, ni més ni menys, que a la necessitat de la policia de presentar un cap de turc davant de l'Ajuntament. Es contribuïa així a la criminalització de totes les veus crítiques que qüestionen el nou model de ciutat imposat a Ciutat Vella, que ara es segueix aplicant a molts altres barris de forma totalment impune.

Per si no n'hi hagués prou, a mitjans de 2008 el Ministeri Fiscal sorprenia a tothom. Malgrat el mal tràngol que es va viure l'octubre de 2006, ningú (ni tan sols els advocats) podia imaginar que el Ministeri Fiscal demanaria el tancament a presó d'en Jonathan Ivorra. I no sols això, sinó que pretenen condemnar-lo fins a 8 anys de privació de llibertat i a una pena multa de més de 3000 € sota les acusacions finals de manifestació il?lícita, desordres públics i atemptat a l'autoritat. Tot, per haver-se mobilitzat al costat del veïnat de Ciutat Vella en contra de l'especulació urbanística i en favor d'una Barcelona on hi càpiga tothom.

És per tots aquests motius que des del Grup de Suport exigim la llibertat d'en Jona, que s'aturi la repressió contra el jovent i la resta de la ciutadania que s'organitza i es mobilitza i que es respecti al dret a la lliure manifestació d'idees.

Tota la informació sobre el cas al web: www.absoluciojona.org/

En defensa de totes les llengües, inclosa la catalana

Jordi Martí Font, Sindicat d'Ensenyament; i Pau Juvillà, Sindicat d'Activitats Diverses de Ponent

Respecte l'escrit publicat en l'anterior número del "Catalunya"- "Papers", signat per la companya del Sindicat d'Ensenyament Laura Vicente, sobre el comunicat del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya davant la sentència del Tribunal Constitucional contra la immersió lingüística no ens podem estar de respondre-hi perquè creiem que en el text es fan apreciacions que indueixen a confusió i es cau en un error comú que es el de confondre Estat amb nació.

La companya Laura diu de que a Catalunya es parlen dues llengües, una afirmació absolutament falsa. Suposem que es refereix al fet que dues en són oficials, la qual cosa també és falsa ja que l'occità és també oficial en aquest país. Al Principat s'en parlen moltíssimes, segons el darrer cens lingüístic ("Les llengües a Catalunya: resultats de l'Enquesta d'usos lingüístics a la població 2008")

tenim 162.300 adults que parlen àrab, 56.800 romanesos i molts d'altres parlants de diverses llengües fins a arribar a més de mig milió de persones que tenen llengües diferents del català o castellà com a primera llengua.

En el seu article acaba fent una perillosa relació lligant fracàs escolar amb escolarització en llengua catalana, quan diu que la majoria dels castellanoparlants pateixen aquest fracàs. Les dades que utilitza són part de diversos estudis parcials que cap sociolingüista avala i que al snitre país han estat només interpretades així per una part ideològica dels nostres conciutadans de qui no parlarem perquè no se'ns digui que l'acusem d'extrema dreta espanyolista. Són, això sí que direm, unionistes i mantenidors de l'Estat (espanyol), un dels quatre que hi ha al territori on es parla català.

No es tracta aquí de fer una anàlisi del model educatiu implantat a Catalunya, amb els seus avantatges (entre ells la immersió lingüística, que garanteix que cap infant no deixi de saber cap d'aquests dues llengües, espanyol i català) i les seves mancances sinó d'intentar posar en dubte una mena de dogma, per sort cada cada cop més desacreditat però que la companya repeteix, que associa nació amb Estat i defensa d'una nació sense estat en defensa d'un estat per a la nació. Alguns encara viuen en un món en què els que s'anomenaven internacionalistes eren interestatistes reals i en aquest mite vivien com si fossin els bons de la pel·lícula. I el món, per sort, és molt més complex i ric. I estat no és nació, malgrat els més grans nacionalistes no són els que se'n diuen sinó els que n'exerceixen, que deia Billig. I negar la immersió lingüística que garanteix les dues llengües és apostar per altres models que, com el del Govern de Camps al sud, n'afirma una de sola. I ves per on, aquesta sola és la de l'Estat. Curiós, no?

Llibres

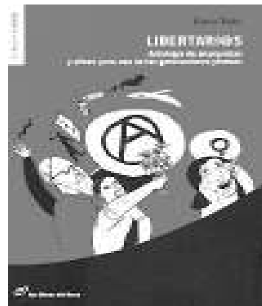
De memoria (II)
El duelo de la inocencia: un día de septiembre de 1973 en Barcelona

Jann-Marc Rouillan
Virus editorial, 2011

Es tracta de la segona part de l'autobiografia de Jann-Marc Rouillan. En aquesta es tractaran els últims anys del MIL i la vida guerrillera del grup autònom de combat integrat per Puig Antich, Rouillan i Cri-cri, que vivien en el mateix apartament a Barcelona, fins al dia de la detenció de Salvador Puig Antich, així com la tornada de Jann-Marc a l'Estat francès on continuaria la seva activitat revolucionària com a membre d'Action Directe.
A la fi dels anys seixanta i principis dels setanta, Espanya era un formiguer polític en el qual els quadres de la vella esquerra i de l'extrema esquerra nascuda a la calor de les mobilitzacions obreres i del moviment estudiantil es preparaven per a donar el salt a la legalitat i al nou-vell règim de democràcia monàrquica tutelada pels militars. Aquest anava a recompensar la desmemoria i el col·laboracionisme de l'oposició domesticada o domesticable amb un repartiment generós de càrrecs en l'administració pública i la política, i amb esplèndides subvencions i tripijocs als sindicats «addictes» al nou règim. El resultat era previsible, però pocs van ser els que es van oposar de debò a les traïcions de la Transició.
Jann-Marc Rouillan en aquesta segona part de les seves memòries aborda els trepidantes dies de discussió i acció a Barcelona amb els seus companys del MIL, en l'última etapa d'aquesta organització revolucionària. A la necessitat de recuperar el fil de la lluita insurreccional iniciat al juliol del 36 i continuat després de la guerra pels grups guerrillers, s'afegia la intenció de superar els esquemes clàssics del vanguardisme armat, que no fessin del MIL una finalitat en si mateix. Es va tractar, certament, d'un dels intents més importants de renovar les estratègies de confrontació amb l'ordre econòmic i polític en totes les seves formes, però que toparia tant amb la mesquinesa dels «demòcrates» com amb la indecisió de bona part de l'extrema esquerra. Una temptativa ambiciosa i prometedora en molts sentits, però que quedaria gravada en la memòria col·lectiva per la detenció de Salvador Puig Antich i la seva execució el 2 de març de 1974, després d'una sèrie d'incidents que s'inicien —tal com relata l'autor— el 16 de setembre de 1973 amb la caiguda de dos militants del MIL després d'un atracament a Bellver de Cerdanya. Abans d'això, el MIL ja havia decidit la seva autodissolució, però no és fins a aquesta successió d'esdeveniments que Jann-Marc Rouillan i Jean-Claude Torres es veuen obligats a fugir a França, on prosseguirien la seva acció revolucionària.

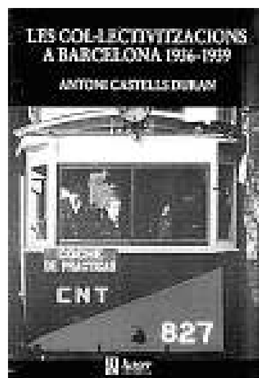
Libertarios.
Antología de anarquistas y afines para uso de las generaciones jóvenes.

Carlos Taibo
Los libros del lince, 2010

Encara que es publica coincidint amb el centenari de la CNT. aquesta antologia del pensament anarquista no té pretensions arqueològiques, sinó precisament tot el contrari. Perquè aquí es tracta de rescatar les idees llibertàries que resulten més estrictament actuals, subratllant, per exemple, en quina mesura beuen en aquesta font el feminisme, l'ecologisme. el pacifisme i els moviments de l'antiglobalització i el decreixement. Per això Carlos Taibo, autor de l'antologia, pot afirmar que l'anarquisme és «un pensament viu i iconoclasta que es nega, afortunadament, a morir».
Prenent cites de clàssics com Bakunin, però també de pensadors recents i pròxims a l'esperit llibertari com Cornelius Castoriadis, els textos recollits aquí parlen entre altres coses de:
• construir una societat organitzada sobre principis no coactius;
• recelar de la nefasta professionalització de la política;
• fomentar un món descentralitzat;
• dubtar de les bondats de certa tecnologia nascuda per a servir al sistema capitalista;
• obrir un camí de transformació social que no caigui en els errors de la socialdemocràcia ni el leninisme.

Les col·lectivitzacions a Barcelona 1936-1939

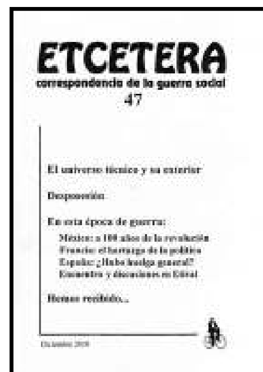
Antoni Castells Duran
Editorial Hacer, 1993

E En aquest llibre, un clàssic sobre el tema editat fa més de vint anys, Antoni Castells analitza les característiques socials i econòmiques de la transformació col·lectivista a la industria i els serveis de Barcelona, que es desenvolupá des del juliol del 1936 fins l'ocupació de Catalunya per les tropes franquistes.
Durant el període comprès entre juliol de 1936 i gener de 1939, es va desenvolupar a Barcelona i en el conjunt de Catalunya una de les transformacions econòmico-socials més radicals que han tingut lloc en el s. XX, la qual va tenir com protagonistes principals als treballadors manuals de la indústria i els serveis.
Tot i que constitueix una experiència única en el món, en la que s'intentà -i en part s'aconseguí- portar a la pràctica els principis del socialisme llibertari, el seu coneixement i anàlisi és molt escás. Existeix un gran nombre de llibres sobre la guerra civil espanyola en els que es parla de batalles militars i conflictes polítics, pero tret d'unes poques excepcions, ignoren o, com a màxim, fan una breu i superficial referencia a la revolució social que es desenvolupá. Aquest llibre contribueix a la lluita per la memoria col-lectiva d'una experiencia que el Poder vol fer oblidar.
El contingut del llibre forma part de la tesi doctoral de l'autor, i obtingué, l'any 1986, el 1er Premi Juan García Duran, convocat peí Centre d'Estudis Histories Internacional de la Universitat de Barcelona, per a treballs sobre Historia de la Guerra Civil Espanyola (1936-1939).
Antoni Castells i Duran nasqué a Barcelona el 1943. La seva família materna i en especial el seu avi liberal, l'influïren en el seu posterior posiciona-ment polític. Va ser en la Universitat dels anys seixanta on va rebre noves influències que el portarien a mantenir una intensa activitat en la lluita contra la dictadura franquista i per la transformació social. Va ser professor a la Universitat Autónoma de Barcelona de 1972 a 1985. Ha escrit diversos articles a diaris i revistes i també va publicar sobre el tema el llibre "Las transformaciones colectivistas en la industria y los servicios de Barcelona (1936-1939)", editat per la Fundació Salvador Seguí.

Revistes

HIJOS DEL PUEBLO
Revista de la Red Libertaria de Buenos Aires, Argentina, www.redlibertaria.com.ar/

ETCETERA
Correspondència de la guerra social, apartat 1363, 08080 Barcelona, www.sindominio.net/etcetera

ATASCO
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a la Jefatura de Tráfico de Barcelona, www.cgtbarcelona.org/sapb/estado/trafico/atasco.htm

EKINTZA ZUZENA
Revista llibertària feta des d'Euskal Herria, www.nodo50.org/ekintza

> DES CARTES MAUDITES

Una de nazis

Carlus Jové

Ja fa uns quants anys des de que Leo Strauss va encunyar el concepte de "reductio ad hitlerum" que tant bé caracteritza un cert tipus d'argumentació: aquella que intenta relacionar qualque cosa amb Hitler o el nazisme (o el feixisme, per extensió) amb la finalitat de desacreditar-la, indiferentment a com d'acrobàtica i inestable sigui la relació establerta. La perspicàcia d'Strauss és magnífica, perquè de cop hom se n'adona de fins a quin punt és freqüent aquesta estratègia, ja sigui per atacar un adversari o bé per a demonitzar una ideologia en general. Avui m'ha vingut a la memòria mentres llegia l'ABC, que és el diari que regalen a la Facultat de Filosofia de la Universitat de València. En ell n'hi he trobat tres exemples (reconec que no he llegit el diari sencer) que són molt habituals en el debat polític espanyol.
El primer, en la carta d'un lector en la que deia fàstics contra els "batasunos" que "intentan colar a nuestra democracia otro caballo de Troya contaminado por sus ideas facistoides y terroristas". El segon, en una columna d'opinió d'Obdulio Jovaní, també dient fàstics, però en aquest cas contra la visita política que Laporta feu recentment a València: "Estuvo aquí no hace mucho como embajador "culé", de ese Reich del cagané…", i un xic abans, també: "sea todo "nazional", todo a cien, todos del Omnium Cultural". El tercer, en una notícia sobre els "oteguis" (sic. El periodista es refereix a Sortu, la nova formació abertzale) les darreres paraules de la qual són una cita de Rubén Mújica: "si Goebbels en la Alemania nazi hubiera hablado de libertad de expresión, las víctimas del nazismo se estremecerían". Certament, ha edevingut una pràctica habitual referir-se a l'esquerra abertzale en general, i a Batasuna en concret, com a feixistes –a més de terroristes, és clar– en un fructuós intent de barrar el debat polític. En la política valenciana, per la seva banda, tant polaritzada i violentada al voltant de la qüestió pan-catalanista, també ha esdevingut habitual titllar de nazis o feixistes a les postures no regionalistes, independentistes o no. En honor als fets, cal dir que el mateix succeeix tot sovint en el sentit invers.
Aquesta mania de la "reductio ad hitlerum" és perniciosa no només perquè perverteix el diàleg fins el punt d'impedir-lo, sinó també perquè quan un mot perd la seva circumscripció, l'objecte que designava es difumina.

ASSOCIACIÓ CULTURAL PETI QUI PETI, REUS

“Cal reivindicar una vella consigna: La cultura ens farà lliures!”

“La guerra colonial del Rif és un capítol comú i poc conegut de la història contemporània del poble català i del rifeny que volem recuperar mitjançant un documental”

> LA FRASE...

“La cultura és imprescindible per generar una consciència crítica”

Volem donar a conèixer la realitat cultural i lingüística amaziga a través del testimoni del poble rifeny”
Fotografia: la localitat d’Annual, al Rif

Col·lectiu Tramuntana

L’Associació Cultural Peti Qui Peti de Reus que neix amb un primer i ambiciós projecte entre mans, vol donar un nou impuls a l’agitació cultural de les comarques del Camp. Integrada per una dotzena de joves –i no tan joves– reusenques de diferents col·lectius socials i polítics, l’associació ha endegat el repte d’un llargmetratge documental sobre la lluita anticolonial del poble rifeny en què la cultura amaziga i la memòria oral i col·lectiva esdevindran protagonistes.

- Per començar, què és l’Associació Cultural Peti Qui Peti i amb quines finalitats neix?

- L’associació neix amb la voluntat de donar cobertura tècnica i legal al projecte del documental però al mateix temps, de crear un espai de treball plural i obert a totes aquelles persones amb esperit crític i combatiu. El principal objectiu de l’associació és ben clar: promoure l’agitació (contra) cultural des d’una òptica anticapitalista, llibertària, d’esquerres i transformadora. Creiem que la cultura és imprescindible per generar una consciència (política i social) crítica. En poques paraules, cal recuperar i reivindicar una vella consigna: La cultura ens farà lliures!

L’associació aplega persones de diferents sensibilitats i col·lectius, com ara militants de l’Assemblea de Joves-CAJEI, antifeixistes, de la CGT i de la CUP. Tot i així, no volem tancar aquest espai de treball i reflexió a una ideologia o a un moviment polític o social concret. Apostem per la creació d’una mena d’Unitat Popular també en el front cultural. Al cap i a la fi, som gent que no perdem el temps en identificar-nos en una corrent ideològica o en una altra, creiem que són les nostres actuacions qui ens defineixen com a persones i col·lectiu.

- I del projecte de documental que ens podeu dir? Com sorgeix la idea?

- La idea del llargmetratge neix de converses informals entre un grup de companys/es sobre la necessitat de fomentar la coneixença recíproca (lingüística, cultural, històrica i humana) entre el poble català i el rifeny/amazic. Aviat es va creure que les vivències del poeta reusenc Josep Maria Prous i Vila, un dels milers de joves catalans que a contracor van haver de combatre en el conflicte colonial del Rif (1921-1927), podien ajudar a establir aquest pont i a il·lustrar la relació, a cops ben difícil i complexa, dels catalans amb el poble rifeny en el primer terç del segle XX.

De bon principi es va coincidir en l’idoneïtat d’un documental. Aquest format disposa de molts avantatges. En primer lloc, és molt atractiu per l’espectador, la combinació d’imatges i text permet explicar molt més, més fàcilment i en poc temps. A més et permet distribuir-lo tant per internet, com a partir de projeccions públiques i actes d’un format semblant. Per contra, requereix molt de treball i dedicació, doncs a part de buscar els recursos necessaris per tal de llogar tot el material tècnic, planificar el viatge, etc... també cal coordinar un ampli equip de persones amb diferents aptituds per al projecte. Si a més tot el treball és voluntari, ja us podeu imaginar el què representa.

No volem fixar un data per l’estrena, de moment tan sols podem dir que ja hem engegat el procés de recerca històrica i que cap a l’abril viatjarem al Rif per a fer les primeres entrevistes i captura d’imatges.

- Explicàveu els objectius que teniu com a associació, com es tradueixen en aquest projecte?

- Com ja hem dit, a través de les vivències de Prous i Vila recollides en l’obra Quatre gotes de sang. Dietari d’un català al Marroc (un dels testimonis antibel·licistes més lúcids que ha donat la literatura catalana) volem donar a conèixer els lligams històrics que uneixen el poble català i el rifeny més enllà de barreres físiques i mentals. Són poc menys de 400 km de mar el que separa i uneix els Països Catalans i el país rifeny. Però, ambdós pobles han lluitat contra l’opressió de l’Estat i l’oligarquia espanyoles, ambdós s’han rebel·lat per defensar la seva identitat, i ambdós han patit la brutal repressió espanyola i també francesa. Seguint la senzilla lògica que “l’enemic del meu enemic és el meu amic”, podem afirmar que la lluita contra el projecte nacionalista/imperialista de les classes dirigents espanyoles va agermanar ambdues col·lectivitats.

En concret, el document vol detallar els episodis més rellevants del conflicte colonial del Rif, com ara el gran daltabaix de l’exèrcit espanyol de juliol de 1921 conegut com el desastre d’Annual, la figura del líder independentista Abd-el-Krim, la creació de la República del Rif, i l’ús massiu d’armes químiques contra els insurgents i la població civil per part de l’exèrcit espanyol; però també la poc coneguda rebel·lió del Rif de 1958-59 contra el poder central marroquí, les difícils condicions de vida dels rifenys sota el domini de la monarquia alauí i la lluita per la identitat amaziga.

gradi o no agradi, la guerra colonial del Rif és un capítol comú i poc conegut de la història contemporània d’ambdós pobles que cal recuperar i divulgar, i que en el cas català i peninsular, va influir enormement en el procés històric que va conduir a la Segona República, a l’esclat de la Guerra Civil, i a l’exili penós de milers de catalans (entre ells, Prous i Vila) ja que els militars espanyols que van esclafar la rebel·lió rifenya van ser els mateixos que es van aixecar en armes contra la legalitat republicana i van instaurar la dictadura franquista.

- Per tant serà un documental històric. Un dels objectius doncs, serà la recuperació de la memòria històrica?

- Sí, però no volem fer revisionisme ni res per l’estil. Com és ben conegut, el concepte “oficial” de memòria històrica és molt limitat i tancat. Amb aquest documental, volem anar molt més enllà, trencar aquest concepte i recuperar la memòria dels centenars de joves soldats catalans i peninsulars, i dels milers de rifenys que van perdre la vida en una de les guerres colonials més sagnants del segle XX. Davant uns fets que han estat analitzats majoritàriament des de l’òptica espanyola i marroquina (o sigui, dels vencedors), el documental vol donar la paraula a les classes populars rifenyes. El gran protagonista del projecte doncs, no serà el fet històric, sinó el testimoni directe dels rifenys.

En aquest sentit, hem decidit que l’amazic i el català seran les llengües preferents del documental. Tot i així, per afavorir la difusió del projecte fins i tot més enllà de l’àrea lingüística catalana, preveiem subtitular-lo en castellà i en àrab (i si cal, en altres llengües). En certa manera, també es vol reivindicar i donar a conèixer la realitat cultural i lingüística amaziga.

- Heu contactat amb col·lectius procultura amaziga?

- Sí. A mesura que el projecte ha anat agafant forma, hem tingut la sort de conèixer de més a prop la cultura amaziga present al nostre país. Es calcula que el 80% de la població d’origen magrebí del Principat és de cultura amaziga. A Catalunya, hi ha un important teixit associatiu amazic que a l’exili (polític i econòmic), defensen la seva cultura enfront de l’uniformització de l’Estat marroquí i denuncien l’abandó institucional i la marginació econòmica que pateix el Rif.

De fet, la col·laboració d’aquestes associacions serà cabdal ja que confiem que ens ajudin a difondre el llargmetratge documental dins la comunitat amaziga dels Països Catalans i de l’Estat.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Ionesco, xerrameca és no res

Jordi Martí Font

Els dos matrimonis protagonistes de La cantant calva, d’Eugène Ionesco (1912-1994), els Martin i els Smith, són paradigma de la impossibilitat de comunicació malgrat compartir paraules, llengua i fins i tot continguts. El que surt de les seves boques no és res més que xerrameca, no res amb forma de paraules, però és evident que no estan sols.

Robin, contra la xerrameca

Armand Robin (1912-1961), un bretó que treballava com a escoltador de ràdios estrangeres, antiautoritari i traductor de vint llengües, donava una impotància fonamental a la ràdio. A través de les emissons que captava des de l’Estat francès, va arribar a la conclusió que el món havia substituït les paraules per una xerrameca constant que mai no parava.

Les ràdios russes, les que volien fer veure al món les virtuds i la felicitat que la dicadura del proletariat aplicada al seu país produïa en els ciutadans que hi vivien, són les que va posar primer en el centre de la seva atenció. Considerava que el seu sistema d’ompir les ones de sons en forma de paraules només era comparable al fet que no deien res, a banda de separar el món entre “bons” i “dolents”. La guerra feta propaganda i explicada amb paraules mortes li ha fer dir, en el seu llibre La falsa paraula que “el veritable caràcter de la guerra en aquest segle es fa patent: guerra en el cervell” i les paraules en són l’element constitutiu bàsic i imprescindible, els exèrcits imprescindibles.

Malgrat el seu pessimisme per tot el que veia al voltant de la destrucció de les paraules a mans dels aparells de l’Estat i el mercat, Robin apostava per la paraula veritable ja que, segons ell, la falsa paraula no podia actuar sobre els proletaris i no resistia l’examen de la veritat. Segons ell “dir propaganda, descriure-la denunciar-la és preparar la victòria de la paraula veritable”.

